

L'acte central del 40è aniversari va aplegar un gran nombre d'autoritats civils i eclesiàstiques

Reconeixement a la Facultat de Teologia

Amb la seva presència el dilluns 25 de febrer a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona, les autoritats civils i eclesiàstiques van fer evident el seu reconeixement a la tasca que la Facultat de Teologia de Catalunya ha fet al llarg dels seus 40 anys d'història. Les paraules del president de la Generalitat de Catalunya van anar en aquesta línia quan va reconèixer «l'aportació valuososa que el pensament cristià ha fet, durant segles, a la cultura del nostre país»,

mentre que el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya manifestava el desig que la teologia torni a entrar a la Universitat amb la posada en marxa de projectes conjunts. El cardenal Lluís Martínez Sistach també va demanar que la societat catalana sigui més permeable «a una teologia catòlica oberta i cordial, rigorosa i dialogant, en plena comunió de fe però alhora plena d'amor pel món que l'envolta».

Pàg. 2, 17 i 18

El cardenal Bertone visita Cuba

Ja han transcorregut deu anys des que Joan Pau II va visitar Cuba. Del 21 al 26 de febrer el secretari d'Estat del Vaticà, el cardenal Tarcisio Bertone, va ser a l'illa caribenya recordant aquella visita històrica. El purpurat va demanar al govern cubà més obertura i un treball seriós per la reconciliació del país. El cardenal també va transmetre a l'Església i al poble cubà la proximitat de Benet XVI, i els recordava que «les circumstàncies podran canviar, el que ha de romandre immutable és la nostra identificació amb els sentiments i les actituds de Jesús».

Pàg. 8

Sumari

Pàg. 7 Vaticà: el Papa acull els jesuïtes de la 35a Congregació General

Pàg. 18 El P. Lluís Magriñà, nou provincial dels jesuïtes a Catalunya

Pàg. 19 Sant Feliu: el bisbe Uriarte anima el clergat diocesà

Pàg. 25 Tarragona: més dades sobre les Actes de sant Fructuós

Pàg. 29 Barcelona: Sant'Egidio recorda els sense sostre

en primer pla

Lourdes celebra el seu Any Jubilar

Des del 8 de desembre del 2007 fins al 8 de desembre del 2008 Lourdes celebra 150 anys de les aparicions de la Mare Déu a Bernadeta. Un segle i mig després, el missatge continua plenament vigent. Com diu Mons. Jacques Perrier, bisbe de Tarba-Lourdes, el missatge de Lourdes sempre és actual, «no és una llegenda de temps passats. Cent-cinquanta anys després de les aparicions calia agrair tantes gràcies rebudes; prendre consciència de la nostra missió al començament del tercer mil·lenni i obrir més àmpliament les portes del santuari». En aquest Jubileu es proposa als pelegrins seguir les passes de Bernadeta i connectar en què pot contribuir Lourdes a la missió de l'Església del nostre temps. El lema que recorre aquest Any Jubilar recorda les paraules de Maria: «Veniu a beure i a rentar-vos a la font!»

Pàg. 3, 4, 5, 24 i 26

Exposició «Vides minades. 10 anys» a Barcelona

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona acull fins al proper 13 d'abril l'exposició *Vides minades. 10 anys*, del fotoperiodista Gervasio Sánchez. La mostra, que compta amb el suport de Mans Unides, Intermón Oxfam i Metges sense Fronteres, retrata l'evolució dels infants que van ser mutilats fa deu anys com a conseqüència de les mines antipersona i que han crescut amb la marca de l'explosió al seu cos. Aquestes històries personalitzades integren la primera part de l'exposició; la segona està formada per murals de retrats, pròtesis i mines antipersona.

Pàg. 33

El centenari de la mort de Mn. Sol

Amb motiu dels cent anys de la mort del beat Manuel Domingo i Sol, esdevinguda el 25 de gener del 1909, la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans del Sagrat Cor de Jesús, fundada per aquest sacerdot tortosí, ha convocat un any jubilar per preparar el cor dels membres de la germandat i de tots els devots del beat fundador. L'acte central de l'inici de l'any jubilar a Tortosa va ser l'Eucaristia al temple de la Reparació, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, i celebrada per més de 70 sacerdots operaris i de la diòcesi.

Pàg. 20 i 21

Editorial

40 anys ensenyant teologia

La Facultat de Teologia de Catalunya compleix 40 anys, i aquest gran esdeveniment ha estat celebrat esplendorosament al Seminari Conciliar de Barcelona, que és on està emplaçat aquest centre d'estudi teològic. A l'acte commemoratiu van assistir pràcticament la totalitat dels bisbes catalans, encapçalats pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que és, a més, el gran canceller de la Facultat. També s'hi van fer presents destacats representants de la vida pública i política catalana com ara el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, o el líder de l'oposició, Artur Mas. La lliçó magistral de l'acte va anar a càrrec del arquebisbe titular de Chieti-Vasto i reconegut teòleg, Bruno Forte.

El primer aspecte important d'aquest acte és el bon ambient que es va respirar entre les autoritats eclesiàstiques i les civils. Després d'uns dies de gran tensió entre l'episcopat espanyol i alguns líders del Partit Socialista, encapçalats pel mateix Rodríguez Zapatero, és agradable comprovar el clima de distensió entre els màxims representants eclesiàstics i polítics a nivell català. Alguns socialistes argumentaran que els bisbes catalans són més tolerants i comprensius que alguns col·legues de la resta d'Espanya, però es pot dir el mateix des de l'altre costat: que el president José Montilla, que es va persignar a l'inici de l'acte acadèmic i que es defineix com a cristià, encara que no practicant, ha estat sempre molt respectuós i delicat en les seves relacions amb l'Església i no ha fet mai cap atac públic a les autoritats eclesiàstiques.

A més, el president de la Generalitat va tenir en el seu discurs unes boniques paraules de reconeixement al paper de l'Església en la història de la cultura i la societat catalana quan va afirmar que «l'aportació de la cultura cristiana està present en la societat» o quan va dir que «el patrimoni cultural i artístic català està marcat per l'Església», afegint que «cal reconèixer aquestes arrels». Llàstima que aquestes mateixes paraules després costin tant de constatar en documents oficials com la fallida Constitució Europea, o

en l'educació a les escoles i universitats, on no tan sols la religió com a assignatura es veu desplaçada per governs socialistes, sinó també la més mínima formació religiosa perquè els nens i els joves puguin entendre aquestes arrels i aquest patrimoni cultural i històric marcat plenament pel cristianisme. Pel que fa concretament a la Facultat de Teologia, el president li va reconèixer el mèrit d'haver estat el primer centre docent a tenir el català com a única llengua oficial.

Per la seva banda, el cardenal-arquebisbe Martínez Sistach va afirmar que la Facultat de Teologia ha arribat a la seva «majoria d'edat», pel que fa a la seva consolidació i assentament, però va demanar una major permeabilitat en la societat catalana en relació amb «una teologia catòlica oberta i cordial, rigorosa i dialogant, en plena comunió de la fe però alhora plena d'amor pel món que l'envolta». Aquest reconeixement social, però també acadèmic, va ser sol·licitat explícitament per l'actual degà de la Facultat, Mn. Armand Puig, quan va demanar la «inserció progressiva de la facultat i de la seva xarxa d'institucions superiors en el sistema universitari», i va reclamar que «és obvi que una acció d'aquestes característiques hauria d'anar acompanyada d'un reconeixement oficial, per part del Govern».

Durant aquests 40 anys, la Facultat ha fet un gran esforç per obrir la teologia a tothom. Per les seves aules han passat moltes persones: homes i dones, religiosos i laics, catòlics i no catòlics, una imatge molt diferent de la que s'ha donat durant molts segles a l'Església, quan la teologia estava reservada als seminaris i als noviciats o centres de formació dels ordes religiosos. Gràcies a aquesta Facultat qualsevol persona que vulgui aprofundir sobre l'estudi de Déu pot fer-ho de la forma que consideri més oportuna. D'aquí que entre les noves generacions de professors de la Facultat hi hagi també laics i laiques, perquè aprofundir en les realitats profundes de la nostra fe, no tant sols és una necessitat de sacerdots i religiosos o religioses sinó de molts cristians que volen «donar raó de l'esperança» (1Pe 3,15).

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralte (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Desconfia igualment de qui és massa indiferent per censurar-te i massa àvid per lloar-te»

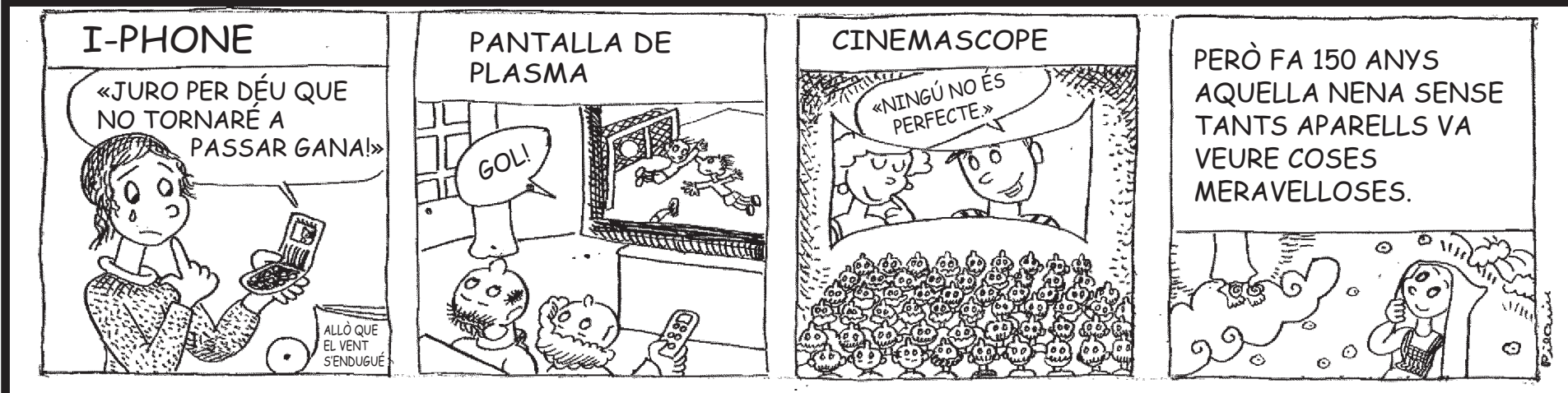
(Arthur Graf. Poeta i crític italià. 1848-1913)

No creguis que qui t'envolta i et freqüenta ja per això el pots considerar «amic». Si ens atenem al que diu Horaci, entre els pagans, a l'amic se'l considerava com a «la meitat de la meua ànima» perquè estima i vetlla per un mateix, i si ha d'advertir-lo d'alguna cosa, tot i que li resulti incòmode, ho fa pel seu bé; i si li ha de donar ànims quan la seva voluntat flaqueja, també ho farà pel seu bé. En el llibre dels Proverbis (18,24) llegim:

«Hi ha amics que porten la ruïna; amic hi ha, més unit que un germà.» A qui t'avisa en els teus esforços, treballs i il·lusions, i t'aconsella fidelment, fins i tot et censura «amb amor i saviesa», tingues-lo per «una part de tu mateix», per amic veritable! Per això no són compatibles amb l'amistat ni la indiferència per censurar-te quan ho mereixes, ni els afalacs i lloances constants dels qui només pretenen els teus favors.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Caminar rere les petjades de Bernadeta Soubirous

■ Lourdes celebra 150 anys de les aparicions de la Mare de Déu

«Veni a beure i a rentar-vos a la font!» és el lema que recorre l'Any Jubilar a Lourdes. El 8 de desembre del 2007 el cardenal Ivan Dias, enviat especial de Benet XVI, obria al santuari de Lourdes les celebracions del Jubileu que commemora els 150 anys de les

aparicions marianes. Fins al 8 de desembre d'aquest any els fidels que peregrinen a Lourdes poden obtenir la indulgència plenària sota les condicions de penediment, confessió dels pecats, comunió i pregària per les intencions del Papa.

Donant la benvinguda als pelegrins que arriben al santuari marià, el bisbe de Tarba-Lourdes, Mons. Jacques Perrier, assenyala que Lourdes és «un lloc on el cristià manifesta lliurement la seva fe; on els petits tenen tots els drets; on els malalts i discapacitats són els privilegiats; un lloc de pregària, de servei i de fraternitat; un lloc que als infants i als joves els sembla “súper”; obert a tothom, amb les idees que siguin». Per a Mons. Perrier, el missatge de Lourdes és sempre actual, «no és una llegenda de temps passats. Cent cinquanta anys després de les aparicions era necessari agrair tantes gràcies rebudes; prendre consciència de la nostra missió a l'inici del tercer mil·lenni i obrir més àmpliament les portes del santuari».

Lourdes ofereix al pelegrí la possibilitat de recórrer un itinerari jubilar, aturant-se en quatre llocs que a Lourdes tenen una importància especial: la parròquia, el calabós, la gruta i la capella de l'Hospici (actualment l'hospital públic). Segons el bisbe de Tarba-Lourdes, «el missatge és demostrar que el fenomen de les aparicions s'emmarca en una vida cristiana, que és la vida cristiana de Bernadeta i la vida cristiana de la parròquia de Lourdes. Cal tornar a plantejar l'itinerari del pelegrinatge en el marc d'una vida cristiana ordinària, en l'eucaristia. Qui vingui podrà recórrer aquest camí». Abans d'iniciar el recorregut, els fidels reben la insígnia del Jubileu, que es completa amb quatre adhesius que rebran en cada etapa de l'itinerari jubilar.

El primer punt d'aquest camí jubilar es troba en l'església parroquial, al centre del poble. Aquí es

conserva la pila baptismal en la qual Bernadeta va ser batejada el 9 de gener del 1844. A la paret es pot veure, a més, la reproducció de la fe del baptisme, feta malbé per un incendi. En aquest lloc, el pelegrí rep el primer adhesiu, que representa el bateig d'un infant.

La segona etapa del camí ens du al *cachot*, l'antiga presó o calabós on vivia la família Soubirous, al carrer dels Petits-

Fossés. Des del 1856 la família de Bernadeta viu en aquest lloc, completament arruïnada, en una única habitació on hi ha la xemeneia. Un espai humit i obscur, ple de misèria. Aquí, l'adhesiu que es lliura recorda la figura de Bernadeta.

L'aturada següent ens condueix a la gruta de Massabielle. S'entra al santuari per la porta de Sant Miquel, que ha estat engalanada per a aquest Any Jubilar. Aquí s'obté l'adhesiu de la Mare de Déu. Després, es recorren els dos-cents metres de l'esplanada, com a preparació, que ajudarà els pelegrins a centrar-se en el que viuran. Recorrent els set arcs que porten a la gruta es passa per les fonts. És en aquest moment quan es convida el pelegrí a realitzar el gest que la Mare de Déu va demanar a Bernadeta: «Vine a beure i rentar-te a la

Maria convida a beure i rentar-se a la font.

gener del 1858 Bernadeta assisteix a aquesta escola i allà es prepara per a la seva Primera Comunió, que rep el 3 de juny del 1858. De les germanes, Bernadeta aprèn el servei als malalts i als pobres. En aquest punt final del recorregut, es completa la insígnia del Jubileu amb un adhesiu que presenta el gest de la comunió.

Dotze missions

Mons. Jacques Perrier vol que aquest Any Jubilar deixi petjada i que no sigui una celebració puntual o una simple mirada al passat. Per això, es posa en relleu que Lourdes no és només un lloc de pelegrinatge, sinó que Lourdes és en pelegrinatge juntament amb tota l'Església. En aquest sentit, es planteja «en què pot contribuir Lourdes a la missió de l'Església del nostre temps. No volem que aquest Jubileu sigui una mirada retrospectiva, un acte de satisfacció. Alguns aspectes de Lourdes hi són des dels orígens: els malalts i discapacitats, Maria, l'Eucaristia, la penitència/conversió, els marginats. Però s'han deixat sentir nous reptes: els joves, el servei voluntari, la pau, la internacionalitat, l'ecumenisme, la trobada religiosa».

Així, Lourdes presenta dotze missions de l'Església a les quals Lourdes pot oferir la seva contribució. Durant tot l'Any Jubilar cadascuna de les missions s'aprofundeixen mitjançant una peregrinació, un recés, una trobada o una reunió que marca aquesta prioritat:

- L'Església en missió amb els voluntaris, per al servei dels altres: quin és el

lloc dels cristians en aquest moviment?, quin testimoni ha d'oferir?, és el mateix «caritat» que «solidaritat»? la solidaritat ha substituït la caritat?

- L'Església en missió amb Maria: la Visitació és l'origen de la missió. Maria acompanya l'Església en la seva missió al llarg de la història.
- L'Església en missió entre els joves: a Lourdes la joventut es troba, conviu, crea un ambient de pregària i fraternitat.
- L'Església en missió per a la unitat dels cristians: Lourdes rep pelegrins de totes les confessions i de totes les procedències.
- L'Església en missió per cridar a la conversió: el pas per la gruta, el via crucis, el camí de l'aigua i les piscines són signes que criden a la conversió. Una bona ocasió per rebre el sagrament de la Reconciliació.
- L'Església en missió per als malalts: l'Església reconeix 67 curacions miraculoses a Lourdes. El veritable «miracle» és la fortalesa i esperança que neix en el cor de cada malalt.
- L'Església en missió per als discapacitats: aquells que la nostra societat rebutja, a Lourdes ocupen els primers llocs i reben l'atenció especial de tothom.
- L'Església en missió entre les nacions: a Lourdes es parla i s'escriu habitualment en francès, italià, espanyol, anglès, alemany i holandès. Però per sobre de totes les llengües, els pelegrins poden reconèixer-se i participar en els mateixos signes.
- L'Església en missió per la pau: Lourdes ha viscut força allunyada dels conflictes i de les guerres, però hi ha dates que també l'han afectada (1870, 1914-1918, 1939-1945). Durant les guerres Lourdes acull i guareix els ferits; després de la guerra, prega pels morts, consola els vius i treballa per la pau.
- L'Església en missió, alimentada per l'eucaristia: la processó del Santíssim i la benedicció dels malalts és un dels moments més importants de cada dia a Lourdes. També l'adoració ocupa un lloc molt destacat.
- L'Església en missió per a la trobada interreligiosa: Lourdes, obert a altres religions i a altres espiritualitats.
- L'Església en missió per als marginats: des de sempre Lourdes ha acollit els pelegrins amb menys recursos. La Cité Saint-Pierre depèn dels Secours Catholique (Càritas França) i acull durant tot l'any, tret del 17 de desembre al 13 de gener, persones, famílies i grups sense recursos per allotjar-se en un hotel.

Com assenyala Mons. Jacques Perrier, «hi ha molts aspectes en el missatge de Lourdes a tenir en compte. I justament perquè n'hi ha molts, cadascú pot trobar alguna cosa». (R.M.J.)

Lourdes proposa un camí jubilar en quatre etapes.

font.» Un cop a la gruta, el fidel es troba en un marc privilegiat on gaudir del recolliment i la pregària. Especialment es recomana resar l'oració del Jubileu.

L'itinerari jubilar no acaba aquí, sinó que deixa la seva darrera etapa per a l'oratori de l'antic hospici: Maria guia el pelegrí fins a Jesús. Les Germanes de la Caritat de Nevers tenien a Lourdes un hospici i una escola per a nenes. Des del

«El sofriment es viu amb bon humor»

■ El tarragoní Amadeu Montañés explica les seves vivències a Lourdes, com a pelegrí i voluntari

TARRAGONA.— Té 86 anys i en fa 23 que, de manera ininterrompuda viatja cada any a Lourdes, per participar en la peregrinació diocesana que organitza l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Amadeu Montañés Montardit, tarragoní de soca-rel, des que enviudà —d'aquest malaurat esdeveniment ja

fatres anys— també acudeix a Lourdes, l'11 de febrer, dia de la festivitat de la Verge miraculosa. En tot aquest temps Amadeu ha aprofundit en la fe i en la devoció mariana envers la Mare de Déu de Lourdes, segurament que amb matisos i sensacions diverses, marcades pels avatars i vicissituds que li ha concedit la vida mateixa.

D'entrada, hem de reflectir en paraulles el gojós rostre que Amadeu Montañés ens oferia, tot just arribat de Lourdes, després d'haver viscut i participat intensament, juntament amb una cinquantena de fidels diocesans, en les solemnitats organitzades amb motiu de complir-se els 150 anys de la primera aparició de la Verge Maria a Bernadeta Soubirous, en aquella localitat francesa: «Vam poder rebre la gràcia de l'Any Jubilar, fent el recorregut establert, partint de la porta de Sant Miquel, passant per la gruta, el calabós, l'hospici i l'església parroquial», comenta Montañés, el qual destaca «les llargues cues de pelegrins, que es van formar». Així mateix, destaca el fet que la missa internacional no es pogués celebrar a la basílica soterrada —aquesta té una capacitat per a 25.000 persones— perquè que «en aquesta ocasió érem més de 70.000 fidels i l'eucaristia va ser en el marc de la Prada, indret en el qual es va preparar una graderia, especialment per a l'ocasió». Per a Amadeu Montañés, la commemoració del 150è aniversari de les aparicions «ha estat impactant, curull de devo-

Fa 23 anys que Amadeu peregrina a Lourdes.

ció, amb gent de tots els continents, cantant el Rosari pels carrers. En cas d'ensopagar, era impossible caure a terra», de-

clara el tarragoní.

En la vida laboral, el nostre protagonista va ser treballador de Correus i, posteriorment, de la indústria química. Montañés fa molts anys que està vinculat a l'Hospitalitat de Lourdes de Tarragona i en fa 12 que n'és el tresorer. Manifesta que fa 23 anys que participa en les peregrinacions diocesanes com a voluntari portalliteres. Es va iniciar en aquesta tasca solidària, juntament amb la seva esposa Pepita, per conduir la cadira de rodes en què estava prostrada la seva germana Edelmira, ja difunta. «Llavors, més endavant, va ser la Pepita la que va acabar també en una cadira de rodes i a la qual sempre vaig acompanyar a Lourdes, fins que va morir.» Ara, Montañés segueix fent costat a altres malalts i discapacitats. Aquest interlocutor destaca «la fe que es respira a Lourdes, el consol espiritual, material i la gràcia que n'emana», i recorda moltes situacions corprenedores i, alhora reconfortants, de

les quals ha estat testimoni directe: «No oblidaré mai haver vist un sacerdot revestit i prosternat en una llitera, seguint la processó del Santíssim, el record d'una dona que va morir deu dies després de tornar de Lourdes, o la possible curació miraculosa d'una persona.» Un altre aspecte que ressalta Amadeu Montañés són les virtuts de l'amor recíproc i l'agraïment, entre gent anònima, en definitiva entre germans, que afloren a Lourdes: «Sovint aquests sentiments es manifesten en un simple i espontani petó que t'arriba al cor.» Afegeix que «Lourdes esdevé com una mena de bàlsam que alleugera el dolor, el patiment i enlaira l'esperit». Montañés encara va més enllà, i considera que el sofriment a Lourdes es viu envoltat de bon humor i que, en crear aquest clima, hi contribueix tantíssima gent que alegra l'estada dels malalts, amb l'organització de festivals molt animats i participats. A tall d'anècdota, explica que un cop sentia rialles contínues darrere seu i, en girar el cap, va veure com un nombrós grup s'ho passava d'allò més bé escoltant els acudits d'una dona que els explicava des de la llitera. Aquest són els petits grans miracles de Lourdes, com el fet que Amadeu Montañés, malgrat la seva ancianitat, gaudeixi d'una agilitat inusual, que li permet exercir de voluntari i, com a fumador que és, repartir algunes cigarretes entre els malalts que li'n demanen.

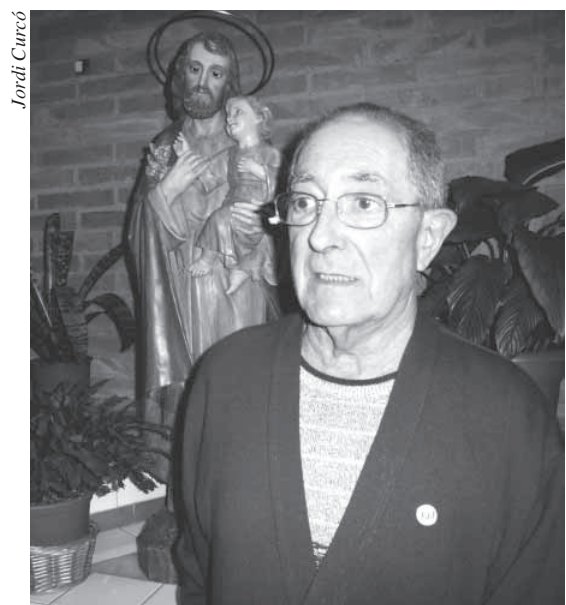
Joan Boronat

Mariano Nicuesa ha passat d'anar a Lourdes de voluntari a malalt

«A Lourdes no has d'anar a curar-te la malaltia física, sinó l'espiritual»

LLEIDA.— Aquest any en farà sis que Mariano Nicuesa va anar a Lourdes com ho feia cada any (i ja són vint-i-un), acompanyat per la seva esposa Maria, en el pelegrinatge de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida. Com en tots els pelegrinatges, també en aquest s'ocupava d'ajudar els

malalts com a *brancardier*, acompanyant-los als actes litúrgics i celebracions pròpies de Lourdes, a banyar-se a les piscines i on calgués. Ningú, ni molt menys ell, podia imaginar que havent anat en aquell pelegrinatge com a voluntari, retornaria a Lleida com a malalt i com a malalt tornaria a Lourdes l'any següent.

Mariano Nicuesa al vestíbul de la residència Joana Jugan, davant la imatge de sant Josep, patró de la casa.

—Què va passar?

—Era el matí del darrer dia del pelegrinatge, a la tarda estava previst retornar amb els malalts i la resta de pelegrins, prop de 500, a Lleida. Estàvem a punt d'anar a la missa internacional que se celebra a la basílica de Sant Pius X, quan en ajudar una malalta perquè es pogués tapar amb la manta, vaig trobar-me de sobte molt malament, sense poder moure'm i a punt de caure a terra. Tres doctors que anaven amb la nostra peregrinació, van apropar-se per veure què tenia i ja van dir que es tractava d'un vessament cerebral. Van medicar-me d'urgència i amb una ambulància vaig ser traslladat a Lleida.

—Quines en van ser les conseqüències?

—Van diagnosticar-me una hemiplegia i, des d'aleshores, tinc mig cos paralitzat i, és clar, la mobilitat la tinc molt limitada.

—Va tornar a Lourdes l'any següent?

—La gent em preguntava: «Després del que t'ha passat, encara vols tornar a Lourdes?» «Es clar que sí!», els contestava. Per què no ho havia de fer? L'any següent vaig anar-hi amb més il·lusió que mai i amb el convenciment que havia de donar gràcies a la Mare de Déu. Crec que, tot i el que jo vaig sofrir, la Mare de Déu va guardar-me... si el que vaig patir a Lourdes, ho hagués patit en un altre indret o en circumstàncies prou diferents, potser ara no seria aquí. Ella volia que treballés en altres coses, com així ha estat.

—Quina lliçó n'ha après?

—Moltes, però la més important és que m'ha ensenyat a valorar el que un malalt ha de patir i sofrir. També a valorar molt més tot allò que jo havia fet com a *brancardier*, com a voluntari ajudant els malalts i el que altres ara fan per mi... és una gran lliçó d'humilitat i d'humanitat.

—Què troba un malalt a Lourdes?

—És veritat que molts hi van amb la il·lusió i l'esperança d'una curació. A Lourdes no has d'anar a curar-te la malaltia física, sinó l'espiritual, i aquesta, a Lourdes es cura. La Mare de Déu et pot renovar com a persona i com a cristià. En sóc testimoni.

—Enguany hi tornarà, oi?

—Si Déu ho vol anirem a Lourdes com fem cada any amb el pelegrinatge diocesà. Jo sempre he estat molt vinculat amb l'Hospitalitat i me l'estimo molt. Vaig ser-ne fins i tot tresorer uns anys. Enguany és Any Jubilar a Lourdes amb ocasió del 150è aniversari de les aparicions. Aquest esdeveniment ens fa viure més intensament el misteri de Lourdes. Amb nosaltres vindran dos dels nostres néts, l'Enric de 17 anys com a *brancardier* i la Joana de 16, com a voluntària. No cal dir que això ens fa molts contents.

—Es banyarà a les piscines?

—No ho sé, només ho he fet una vegada. Aprofitant que acompanyava un malalt, vaig posar-me jo també a la piscina i en conservo un record inesborrable. És com si la Mare de Déu m'hagués dit: «Vine a banyar-te, renova't, rentat del tot.» No sé com explicar-ho. Com tampoc sé què dir de l'emoció que tinc cada any quan passo per la gruta i toco aquelles pedres... és indescriptible la sensació i emoció que es té.

Jordi Curcó

L'ENTREVISTA

Josep M. Cullell, president de l'Hospitalitat de la Província Eclesiàstica de Barcelona

—Quina és l'actualitat del missatge de Lourdes?

—Quan la Mare de Déu li diu a Bernadeta que no trobarà la felicitat en aquest món, sinó en l'altre, no l'està convidant a l'escapisme. Li diu que no la farà feliç amb els valors d'aquest món. Nosaltres tampoc no serem feliços amb la riquesa, amb la supèrbia, amb la vanitat, sortint per la tele, sent guapos... no, serem feliços amb els valors d'un altre món com la generositat, la solidaritat, l'amor, el servei... amb aquests valors, amb l'humanisme cristià, vam crear la Fundació Hospitalitat. Nosaltres intentem que el missatge de Lourdes sigui vigent els 365 dies de l'any, no només durant les dues peregrinacions que organitzem. És un missatge que ja dura 150 anys!

Fa 150 anys van passar uns fets extraordinaris a Lourdes, que tenen una coherència amb la manera en com sempre Déu es manifesta als homes. 2.000 anys abans, en ple imperi romà, Déu es revela a través dels sense sostre, dels pastors que dormen al ras, ens diu l'evangelí. Durant l'imperi de Napoleó III, a França, en un dels pobles més tronats com era Lourdes, la revelació del missatge no es fa al comissari, ni al bisbe, ni al procurador, sinó a una nena d'una família de mala fama: pobra, marginada socialment, marginada econòmicament, marginada culturalment, marginada per l'Església perquè a la nena no li deixen fer la primera comunió perquè no parla francès, només llengua d'oc, i els catecismes estan en francès i no entén res. Per tant, una vegada més ens trobem que Déu es revela a través dels més petits.

—Com viu l'Hospitalitat aquest Jubileu?

—Nosaltres, a l'Hospitalitat tenim ben present el fet de caminar i peregrinar al costat dels més petits, donant resposta a aquelles paraules de Maria: «Feu el que Ell us digui.» 150 anys després vivim un any de gràcia, un any de jubileu, de conversió. Farem les dues peregrinacions de cada any, però també he de dir que som l'única diòcesi o arxidiòcesi a la qual el santuari de Lourdes ha encarregat de fer alguns actes especials allà a França. Això ens omple de gran satisfacció. Se'ns ha encarregat una de les dotze missions de l'Església a les quals Lourdes pot aportar la seva contribució: l'Església en el món, al costat de la gent que té capacitats diferents de nosaltres. Quina és la paraula de l'Església per a aquesta gent?

—De quina manera es desenvoluparà aquesta missió?

—Això ho farem presentant quatre llibres: un de Francesc Torralba, un altre de Cassià Just, un altre de Cristina Kauffman i un altre d'Ignasi Fossas. També farem una taula rodona on participaran Jordi Pujol, un familiar d'un malalt i una cuidadora, per analitzar el paper de l'Església, la posició dels creients, com es pot explicar el problema del dolor, del mal... També tindrem una conferència d'Armand Puig, que ens parlarà del miracle de del punt de vista de l'evangelí i comptarem amb una intervenció del cardenal Lluís Martínez Sistach. Els nostres voluntaris també oferiran un musical. Tot això serà durant els pelegrinatges del juny i del setembre. A la peregrinació de setembre el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz, i el bisbe José Luis Redrado, o.h., secretari del Consell

Des del 1999 Josep M. Cullell és el president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arxidiòcesi de Barcelona i de les diòcesis de Terrassa i Sant Feliu, i des del 2002 presideix també la Fundació Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona. Segons Cullell, «la Fundació és l'estri, l'eina per viure l'esperit de Lourdes cada dia de l'any. No som una ONG més, sinó que tot el que fem és conseqüència del que hem viscut a Lourdes».

«A Lourdes sempre hi ha aquell vent suau on Déu es fa present»

Pontifici per a la Pastoral de la Salut, faran les dues conferències. A més, durant uns quinze dies, vuit dies abans i vuit dies després de la peregrinació, tindrem a Lourdes un petit stand on l'Hospitalitat de la Província Eclesiàstica de Barcelona estarà present amb els llibres, les conferències en DVD, el musical en CD... I tindrem una exposició amb fotografies que recollirà la feina de la Fundació durant tot l'any.

—Com viuen els joves aquest esperit de Lourdes?

—A les peregrinacions són molts els joves que ens acompanyen. Gràcies a Déu mobilitzem uns 250-300 nois i noies d'entre 17 i 22 anys. Sempre responen a la crida que fem i no només per anar a la peregrinació, sinó per participar en totes les activitats que fem durant l'any: pisos d'acollida, centre de dia, colònies... aquests nois i noies descobreixen un altre món: el dolor, la pobresa, la soledat, la malaltia, que la nostra societat amaga, i que ells descobreixen en xicots de la seva edat o en avis, perquè he de dir que s'estableixen unes relacions d'amistat molt boniques entre diferents generacions. Aquesta experiència és única, té un gran valor i és una gran aportació a la cohesió de la societat. És un

valor que nosaltres aportem a la formació d'aquests joves. No es tracta només d'acompanyar la gent que no pot caminar, sinó de peregrinar conjuntament, cercar alguna cosa... la construcció del Regne comença amb aquestes coses.

—És aquest el «miracle» de Lourdes?

—El miracle d'aquests 150 anys de Lourdes és que es respiri aquest clima de servei que fa que la gent no es preocupi de ser el

primer, sinó que l'altre estigui atès. Això ja és començar a tastar el Regne. És el fet de viure les quatre «p» de Lourdes: a Lourdes s'hi a va Pregar, a viure la Penitència (en el sentit de conversió), en Processó (fent Església) i des de la Pobresa (buidar-se d'un mateix).

—Aquest Jubileu pot ser una bona oportunitat per...

—Crec que aquest any és una bona oportunitat per descobrir Lourdes. Des de l'Hospitalitat fem aquesta crida i volem fer un esforç perquè ningú que vulgui anar a Lourdes no es quedi a casa per motius econòmics.

Em sembla que la gent encara té una idea massa tòpica de Lourdes: botigues, ampelles d'aigua, el miracle... però això només es pot dir des de fora i sense conèixer-ho. Hi ha molta gent que va a Lourdes perquè

està recomanat a la guia Michelin i les persones que van dintre d'una peregrinació són minoria. Per tant, qui va a Lourdes es troba amb un univers molt heterogeni i plural. Però crec que una persona que vagi a Lourdes, de seguida detectarà que allà els ciutadans de primera són uns altres: són els que aquí van a la cua. Els que aquí són rebutjats allà sempre estan en primera fila i tothom té atencions envers ells. A Lourdes es viu amb uns altres valors. Qui vagi a Lourdes, si s'afegeix als que ajuden perquè aquestes persones estiguin en primera fila, notará que ell dona, però que en rep molt més, i notará la força de la gratuïtat, de l'amor, que t'omple d'alegria, de joia... i es trobarà amb la Mare de

Déu. Als joves que vénen amb nosaltres a Lourdes, jo només els dic que estiguin cinc minuts al vespre, sols, resant, que no vol dir xerrar i xerrar, davant de Maria, a la gruta. Si es troben amb Maria, ella ja s'ho farà perquè es trobin amb Jesús. La gràcia actua com, quan i on vol...

—Quin és el repte que es planteja l'Hospitalitat?

—Cada Hospitalitat, cada associació, tenim el repte de com aprofitem el Jubileu perquè no es quedi en una cosa puntual, sinó fer que esdevingui un descobriment o redescobriment de Lourdes. A veure si som capaços de fidelitzar la gent i que es quedi «enganxada» al servei als altres, que s'adoni que l'Església és molt gran i no només el que surt als mitjans de comunicació i no sempre en clau positiva.

—I, vostè, com va descobrir Lourdes?

—Jo vaig descobrir Lourdes fa molts anys i per a mi és molt important perquè hi vaig descobrir la meua esposa, la Roser. Vaig anar a Lourdes com tants joves, com a voluntari. Durant els anys de la política me'n vaig desvincular una mica i, quan em vaig retirar, vaig tornar a «enganxar-me» a Lourdes. Sempre es torna «tocat» de Lourdes. Sempre hi ha aquell vent suau on Déu es fa present. Tu notes que alguna cosa passa allà. Sempre tens un moment per pregar, per posar-te en presència de Déu i això sempre et renova. Són moments intensos de pregària i de servei.

Rosa Maria Jané Chueca

Fundació Hospitalitat

La Fundació Privada Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, institució benèfica, sense ànim de lucre, inspirada en els principis de l'humanisme cristià, es va constituir l'any 2002 per oferir atenció integral a persones malaltes i discapacitades, a través de la creació i gestió de diversos projectes que en promouin el desenvolupament i la integració social. La Fundació té per objecte fundacional la promoció de persones malaltes i amb disminucions psíquiques i/o físiques vers la integració social i vers la maduresa espiritual fonamentada en la fe cristiana.

Per tal que les persones malaltes o discapacitades com les seves famílies se sentin sempre acompanyades, es desenvolupen aquests projectes:

Centre de dia: vol potenciar la màxima autonomia dels usuaris tant a nivell personal com social, dins de les seves possibilitats, per afavorir el desenvolupament de les activitats de la vida diària, oferint un entorn experiencial ric i estimulants per millorar la seva qualitat de vida.

Llar-residència Montjuïc: acull 18 nois amb problemes intermitents psíquics.

Pisos d'acollida: acull malalts i les seves famílies perquè puguin rebre l'atenció mèdica necessària, oferint-los un lloc on viure, atenció i acompanyament al llarg de la seva estada (preferentment persones amb menys recursos econòmics).

Grups de revisió de vida: espai de trobades de revisió de vida per a joves amb paràlisi cerebral, perquè puguin aprofundir, a la llum de la fe, en el propi coneixement, enmig dels propis ambients.

Conveni Barça i Espanyol: amb l'objectiu de donar suport a la integració social d'aquestes persones.

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

DEL 17 AL 24 DE MARÇ

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 7 AL 18 D'ABRIL**

Els monestirs coptes, el Sinaí,
Mar Roig i l'Egipte Faraònic

✓ **DEL 12 AL 19 DE MAIG**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 21 DE MAIG AL 2 DE JUNY**

Pelegrinatge a Terra Santa al complert
(Antic i Nou Testament)

✓ **DEL 9 AL 15 DE JUNY**

Viatge a
Gal·les i el sud
d'Anglaterra:
paisatges
de llegenda

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

✓ **DEL 7 AL 13 DE JULIOL**

Bèlgica i les seves catedrals

✓ **DEL 9 AL 20 D'AGOST**

Les joies del Perú (el Machu Picchu,
La Vall Sagrada dels Inques,
Cuzco, el llac Titicaca...)

✓ **DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE**

Pelegrinatge
pels camins de
la Terra Promesa
(Egipte, Jordània
i Jerusalem)

✓ **DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE**

Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de
Calcuta a l'Índia

✓ **DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER
DE 2009**

Pelegrinatge especial per cap d'any
a Terra Santa

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual,
acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 775**

Correu electrònic: amics@amicscat.cat

Vaticà

església en el món

El Papa acull amb el cor els jesuïtes de la XXXV Congregació General

■ Benet XVI en valora l'acció i els anima a seguir caminant amb sentit eclesial com sant Ignasi

CIUTAT DEL VATICÀ.— Pocs dies abans de la cloenda de la XXXV Congregació General de la Companyia de Jesús, durant la qual no únicament va ser escollit com a general l'espanyol Adolfo Nicolás, sinó que també es van debatre els temes eclesials més candents a parer de la Companyia, els 225 membres delegats de la trobada van ser rebuts en una audiència especial pel Sant Pare.

Es tracta d'un fet en part insòlit si es considera que, contràriament al costum de Joan Pau II, Benet XVI no ofereix audiències especials als capítols generals de les congregacions religioses, sinó que els rep juntament amb els participants a les audiències generals dels dimecres. És insòlit només en part, perquè aquest fet subratlla la peculiaritat d'una congregació que és la més nombrosa del món i els membres de la qual estan lligats al Pontífex pel cèlebre «quart vot» d'obediència al Sant Pare. L'audiència va tenir lloc dues setmanes abans de la cloenda de la XXXV Congregació General i els delegats van mostrar la seva satisfacció per l'al·locució que els va adreçar el Sant Pare. Alguns d'ells van comentar que a Benet XVI el discurs li havia «sortit del cor».

Benet XVI va entrar a l'Aula Clementina, on l'esperaven els delegats, amb el somriure que el caracteritza i el tarannà acollidor que sempre desprèn el seu rostre. En nom de la Congregació General i en el seu, el P. Nicolás, preposat general, va llegir una salutació cordial i sincera. A continuació el Sant Pare va llegir el seu discurs enmig d'una gran expectació. Durant la seva al·locució va fer dues referències al P. Kolvenbach, el preposat general dimissionari, que van ser subratllades per l'aplaudiment de tothom. Al final del discurs, el P. Nicolás va presentar al Papa el seu equip de govern. Cadascun d'ells va saludar el Pontífex i va rebre un record de la visita. Quan va arribar el torn del P. Kolvenbach el somriure del Papa es va tornar més obert i l'encaixada de mans més ferma. No en va han mantingut una llarga i fructífera relació en el passat.

En el seu discurs, el Sant Pare es va referir al «repte important» que representa el nostre món d'avui «per a l'Església catòlica i per a la seva capacitat d'anunciar als nostres contemporanis la Paraula d'esperança i de salvació», i va subratllar la tasca fonamental de quatre segles i mig de la Companyia de Jesús, que gràcies a l'Esperit ha donat sempre «fecunditat extraordinària de fruits apostòlics». En aquest sentit, va animar els jesuïtes a continuar «en el camí d'aquesta missió, amb plena fidelitat al vostre carisma originari, en el context eclesial i social propi d'aquest

inici de mil·lenni», i va citar les paraules de Pau VI a la XXXII Congregació General del 1974: «On sigui que en l'Església, fins i tot en els camps més difícils i de primera línia, en els encreuaments de les ideologies, en les trinxeres socials, hi ha hagut o hi ha confrontació entre les exigències urgents de l'home i el missatge cristià, allí han estat i són els jesuïtes.»

El Papa va fer diverses referències als exercicis espirituals de sant Ignasi i als escrits del sant basc, així com a les missions històriques de la Companyia. En relació amb el present va dir: «No són els mars o les grans distàncies els obstacles que desafien avui els heralds de l'Evangeli, sinó les fronteres que, a causa d'una visió

de la doctrina catòlica en la seva totalitat.»

Benet XVI també va fer referència a la carta que havia enviat a la Congregació per il·luminar-la en el seu treball remarcant les «forces negatives» que obstaculitzen la vivència de la fe: «Aquestes forces es manifesten avui de moltes maneres, però amb especial evidència mitjançant tendències culturals que tot sovint resulten dominants, com el subjectivisme, el relativisme, l'hedonisme, el materialisme pràctic. Per això he demanat el vostre compromís renovat en la promoció i defensa de la doctrina catòlica “en particular sobre punts neuràlgics avui fortament atacats per la cultura secular”, alguns dels quals he exemplificat en la meua carta abans al·ludida.

El Papa va rebre els jesuïtes.

errònia o superficial de Déu i de l'home, acaben alçant-se entre la fe i el saber humà, la fe i la ciència moderna, la fe i el compromís per la justícia.» Per aquest motiu, va encomanar especialment als jesuïtes que continuïn pel seu camí de fidelitat i amor a l'Evangeli a l'Església: «L'Església necessita amb urgència persones de fe sòlida i profunda, de cultura seriosa i d'autèntica sensibilitat humana i social; necessita religiosos i capellans que dediquin la vida precisament a ser presents en aquestes fronteres per testimoniar i ajudar a comprendre que hi ha una harmonia profunda entre fe i raó, entre esperit evangèlic, set de justícia i laboriositat per la pau. Només així serà possible donar a conèixer el veritable rostre del Senyor a tants homes per als quals aquest roman avui ocult o irreconeixible.»

Reconeixent que es tracta d'un repte i que la missió no és fàcil, va afegir: «Mentre procureu reconèixer els signes de la presència i de l'obra de Déu arreu del món, fins i tot més enllà dels confins de l'Església visible; mentre maldeu per construir ponts de comprensió i de diàleg amb els qui no pertanyen a l'Església o troben dificultats a l'hora d'acceptar-ne les posicions i els missatges, al mateix temps heu de fer-vos càrrec lleialment del deure fonamental de l'Església de mantenir-se fidel al mandat d'adherir-se totalment a la Paraula de Déu, així com de la missió del Magisteri de conservar la veritat i la unitat

Els temes —avui continuament debatuts i posats en qüestió— de la salvació de tots els homes en Crist, de la moral sexual, del matrimoni i de la família, han de ser aprofundits i il·luminats en el context de la realitat contemporània, però conservant la sintonia amb el Magisteri necessària per impedir que se sembri confusió i desconcert en el Poble de Déu.»

Per aquest motiu, sent conscient de la dificultat de la tasca, va dir: «Precisament per això us he convidat i avui també us convido a reflexionar per recuperar el sentit més ple d'aquest “quart vot” característic de la vostra obediència al Successor de Pere; un vot que no implica només disposició a ser enviats a missionar en terres

llunyanes, sinó també —segons l'esperit ignasià més genuí de “sentir amb l'Església i en l'Església”— a “estimar i servir” el Vicari de Crist a la terra amb una devoció “efectiva i afectiva” que faci de vosaltres uns col·laboradors seus tan valuosos com insubstituïbles en el seu servei a l'Església universal.»

El Papa va subratllar alhora la importància de «prosseguir i renovar» la missió «entre els pobres i amb els pobres»: «La nostra opció pels pobres no és ideològica, sinó que neix de l'Evangeli. Innombrables i dramàtiques són les situacions d'injustícia i de pobresa al món actual, i si cal comprometre's a comprendre i combatre'n les causes estructurals, també és necessari baixar fins al cor mateix de l'home per lluitar contra les arrels profundes del mal, contra el pecat que el separa de Déu, sense per això oblidar-nos de respondre a les necessitats més urgents en l'esperit de la caritat de Crist. Reprenent i desenvolupant una de les últimes i profètiques intuïcions del pare Arrupe, la vostra Companyia continua treballant meritòriament en el servei als refugiats, que són sovint els més pobres dels pobres i que tan necessitats estan no únicament d'auxili material, sinó també d'aquesta profunda proximitat espiritual, humana i psicològica que és més pròpia del vostre servei.»

Al final del seu discurs va destacar el gran valor dels exercicis espirituals i va acabar amb una referència a la pregària de sant Ignasi «Preneu, Senyor, i rebeu...», «una pregària que sempre em fa l'efecte que és massa elevada, fins al punt que no m'atreveixo a resar-la, i que, malgrat això, sempre hauríem d'abraçar». Tots els congregats van rebre un «fort impacte» en l'audiència, segons informa l'Oficina de Comunicació i Premsa de la cúria de la Companyia de Jesús. L'impacte va fer que un dels participants digués: «Sant Ignasi ens ha ensenyat a no fer canvis en temps de consolació o desolació; necessitem precaució en el dia d'avui per tal que la consolació que experimentem no ens duguï a propòsits que després puguem lamentar.»

Marta Nin

Benet XVI condemna tota forma d'eutanàsia

CIUTAT DEL VATICÀ.— En rebre els participants al Congrés Internacional «Al costat del malalt incurable i del moribund: orientacions ètiques i operatives», el Papa va assenyalar que tota la societat ha de «respectar la vida i la dignitat del malalt greu i del moribund. (...) Tota la societat ha d'expressar la solidaritat de l'amor, la salvaguarda i el respecte de la vida humana en tots els moments del desenvolupament terrenal, sobretot quan pateix una malaltia o es troba en fase terminal». Una vegada més, va recordar «la ferma i constant condemna ètica de tota forma d'eutanàsia directa. (...) L'esforç de la societat civil i de la comunitat dels creients ha d'orientar-se perquè tots puguin no únicament viure amb dignitat i responsablement, sinó també creuar el moment de la prova i de la mort en la millor condició de fraternitat i solidaritat». (VIS)

Cuba

El cardenal Bertone ofereix un missatge de reconciliació

■ Es commemoren els deu anys de la visita de Joan Pau II a Cuba

L'HAVANA.— Durant sis dies, del 21 al 26 de febrer, el secretari d'Estat del Vaticà, el cardenal Tarcisio Bertone, va recórrer l'illa caribènia amb l'esperança que el desè aniversari de la visita de Joan Pau II a Cuba donés un nou impuls a les relacions entre l'Estat i l'Església catòlica. El cardenal va demanar al govern cubà una obertura més gran i un treball seriós per la reconciliació del país. El purpurat també va transmetre a l'Església i al poble cubà la proximitat de Benet XVI.

L'arribada del cardenal Bertone a Cuba coincidí amb la designació de Raúl Castro com a nou president del país. El 21 de febrer desenes de milers de fidels cubans van omplir la catedral de l'Havana per participar en la missa que el secretari d'Estat del Vaticà va celebrar i en la qual va demanar més espais públics per a la missió de l'Església. Mentre a l'interior del temple diferents autoritats del govern cubà ocupaven els primers bancs, a l'exterior, milers de fidels i organitzacions reclamaven pacíficament la llibertat dels seus familiars detinguts per motius polítics. El cardenal Bertone va assenyalar que l'Església «demana ser reconeguda i respectada en la seva missió, sense ànim d'imposar, sinó de proposar l'Evangeli a tots els qui es troben en el seu camí». Així mateix, va destacar que «amb la proclamació de Crist, l'Església ha fet una gran aportació a aquest continent encoratjant el respecte de la vida humana des de la seva concepció fins a la seva fi natural, tutelant el valor de la família fonamentada en el matrimoni d'un home i una dona, defensant la dignitat de consciència i la llibertat religiosa i promovent la dignitat inviolable de la persona humana».

El purpurat va voler recordar els nombrosos instituts i persones dedicades amb abnegació al servei dels pobres i va demanar als fidels «donar gràcies a Déu perquè la realitat de l'Església a Cuba a través dels segles ha estat una presència beneficiosa, marcada per una intensa acció educativa, de promoció humana i de respecte a la vida de tota persona».

El Seminari arxidiocesà Sant Carles i Sant Ambrosi de l'Havana va ser una de les etapes de la visita del purpurat, que va aprofitar per dir als seminaristes que es preparin seriosament per a una vida de lliurament generosa, carregada de goigs i patiments enmig de la realitat del país: «L'Església necessita sacerdots apassionats pel Senyor i molt propers als seus germans; sacerdots que sobresurtin per la seva doctrina i zel apostòlic, que parlin a Déu dels seus germans i a aquests de l'amor que Ell els té, i que tot això ho facin amb

Missatge papal

Malgrat que l'Església a Cuba compta amb pocs recursos humans i materials, Benet XVI veu possible una gran missió. El Pontífex va escriure una carta que va ser lliurada als prelats pel cardenal Tarcisio Bertone en el seu primer dia de visita a Cuba. «L'anunci de l'Evangeli de Crist continua trobant cors ben disposats per acollir-lo, cosa que comporta una responsabilitat constant per ajudar-los a créixer en la vida espiritual, proposant-los aquell alt grau de la vida cristiana ordinària propi de la vocació a la santedat de tot batejat», afirma la carta. Per això, el Papa encoratja els bisbes a «anunciar la recta doctrina, iniciar en l'escolta i aprofundiment de la Paraula de Déu, promoure la participació en els sacraments i fomentar la vida de pregària, són metes primàries de l'acció pastoral, atès que portar a tots la salvació de Crist és el nucli mateix de la missió de l'Església».

El Bisbe de Roma reconeix que, «en ocasions, algunes comunitats es veuen aclaparades per les dificultats, l'escassetat de recursos, la indiferència o el recel, que poden induir al desànim». El Papa conforta els catòlics dient que «el creient sap que sempre pot posar la seva esperança en Crist, que no defrauda i omple d'alegria el seu cor, tot donant sentit i fecunditat a la seva vida de fe. De fet, veu un gran futur per a l'Església catòlica a Cuba, ja que «una petita llum pot il·luminar tota la casa; el llevat és poca cosa, però fa fermentar tota la massa». Benet XVI encoratja l'obra que l'Església a Cuba desenvolupa «en favor dels més necessitats, amb obres concretes de servei i atenció als homes i dones de qualsevol condició, que mereixen ser sostinguts no tan sols en les seves necessitats materials, sinó acompanyats amb afecte i comprensió». (Zenit)

El cardenal Bertone davant de l'estàtua de Joan Pau II.

dedicació irreprotxable. (...) Sentiu-vos destinataris privilegiats d'aquest amor de Crist i responeu a aquesta predilecció divina amb generositat humil.»

També va voler el secretari d'Estat vaticà adreçar unes paraules a les religioses contemplatives. En una missa celebrada al monestir de Santa Teresa de les Carmelites a l'Havana, els va demanar que ajudin a la reconciliació de Cuba amb les seves pregàries: «Us convido a col·laborar, des del lloc recòndit del claustre, en la construcció d'una autèntica societat, moltes vegades ferida i desarmada de valors, privada d'identitat, invertebrada, escassa de fe i allunyada de Déu. Us exhorto vivament a ser artífexs, d'aquesta manera de vegades incompresa, d'una nova humanitat. Us encoratjo a viure santament la vostra pregària, per ser exemple, model i inspiració per a tots els cubans, ajudant-los tothora a enfortir-ne el profund esperit religiós, alhora que els acompanyeu en les seves aspiracions, alegries i patiments.» Especialment, els va oferir el desig de pregar per les autoritats: «Pregueu sense parar perquè el Senyor il·lumini les consciències dels qui tenen en les seves mans la responsabilitat de proporcionar una vida digna als ciutadans, d'instaurar la pau i la justícia, i de promoure la solidaritat en favor especialment dels més necessitats. Demaneu ardentment perquè s'afavoreixi el desenvolupament dels valors humans, ètics i religiosos, l'absència dels quals afecta particularment els joves.»

El 23 de febrer el cardenal Bertone va presidir a la ciutat de Santa Clara una missa a l'aire lliure i va inaugurar un monument a Joan Pau II. Per al Papa polonès, els joves ocupaven un lloc molt especial, per la qual

cosa el purpurat no se'n va oblidar: «Deixeu que Jesús us transformi per dins i tingueu la valentia de preguntar-vos si us crida a seguir-lo amb una vida d'especial consagració, perquè sigueu dispensadors dels seus misteris i us dediqueu a servir els altres desinteressadament. (...) Amb el vostre compromís i testimoni de fe, sigueu per als qui us envolten un signe que els porti a interpel·lar-se i els condueixi a descobrir que l'home nou és aquell que té la gosadia d'estimar Déu i els altres, amb tot el seu cor.»

El cardenal Bertone, adreçant-se als fidels en general, els va exhortar a «tenir la valentia de ser testimonis de la caritat de Crist allà on estiguem, ja sigui a la llar o a la fàbrica, a l'hospital o pel carrer. Les circumstàncies podran canviar; el que ha de restar immutuable és la nostra identificació amb els sentiments i les actituds de Jesús. Llavors aconseguirem amb la seva gràcia edificar una civilització on la mentida, la injustícia, l'opressió o la violència siguin derrotades per la força del perdó i la veritat». Igualment, va advertir que «en aquest camí no mancaran contrarietats i problemes».

Durant la missa celebrada el 24 de febrer a Guantánamo, el cardenal Tarcisio Bertone va subratllar que és desig de Benet XVI que l'Església a Cuba treballi «amb paciència» per reconciliar la societat: «El Papa vol que

aquest sigui un període en què el poble cubà creixi unit i solidari gràcies al diàleg pacient i perseverant, gràcies a gestos de reconciliació i de pacificació que compreguin tots els sectors de la societat. Només amb el camí de la concòrdia i la comprensió es guareixen els cors i definitivament les ferides provocades per les tensions del passat.»

Novament a l'Havana, el secretari d'Estat vaticà va reiterar la seva oposició a l'embargament econòmic contra Cuba: «La Santa Seu repeteix les paraules de Joan Pau II: l'embargament és èticament inacceptable. És una opressió per al poble cubà i no és un mitjà per ajudar-lo a conquerir la seva dignitat i independència. És una violació de la independència del poble.» El cardenal va revelar que ell mateix havia demanat al govern dels Estats Units que facilités la reunió entre els cubans que han emigrat amb els seus familiars que han quedat a l'illa. Abans de la seva partida de Cuba, el purpurat va llegir un missatge en el qual feia referència a la seva trobada amb Raúl Castro. «He reafirmat un particular desig de la Santa Seu: promoure encara més l'acostament del món a Cuba, així com l'augment de les convergències sobre importants qüestions internacionals», va assenyalar. I va afegir que havia augurat a Raúl Castro «molt èxit en la seva missió al servei del país», tot i que «en el màxim respecte a la sobirania del país i dels seus ciutadans, li he expressat la preocupació de l'Església pels presoners i les seves famílies».

Així es posava fi a la visita del purpurat italià a l'illa caribènia, en la qual va recórrer les quatre diòcesis cubanes per recordar el gran afecte amb què els cubans van rebre fa deu anys Joan Pau II. (C.C.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans **persones grans**

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Espanya

Escoltar la crida de Déu

■ Celebració del Dia del Seminari

MADRID.— Al voltant de la festivitat de Sant Josep se celebra, un any més, el Dia del Seminari, en què es convida tota l'Església a demanar per les vocacions sacerdotals. Enguany el lema triat és «Si escoltes avui la seva veu», que enllaça amb el proper Sínode dels Bisbes sobre *La Paraula de Déu en la vida i missió de l'Església*.

En la tasca de promoure i formar les vocacions al sacerdoci està implicada tota la comunitat cristiana. El Dia del Seminari, que se celebra el proper 9 de març, pretén ser una crida d'atenció a tota l'Església sobre la seva responsabilitat en la pastoral vocacional. Per això, un dels objectius d'aquesta jornada és conscienciar tots els fidels de la seva responsabilitat en aquest tema.

En el segle XXI Déu continua cridant i suscitant persones capaces de lliurar-se al servei als altres a través del sacerdoci. Avui dia encara hi ha joves que se senten cridats per la causa de Jesús. A l'Estat espanyol són més de 1.300 els seminaristes que es preparen per al sacerdoci. Per això, el Dia del Seminari és, en primer lloc, una acció de gràcies a Déu per aquests joves que generosament han dit «sí» a la crida del Senyor, i una ocasió per agrair també el testimoni de tants sacerdots que

viuen amb joia el fet d'haver estat escollits i enviats.

Tot i que és cert que vivim un moment d'escassetat de vocacions sacerdotals, és totalment necessari dur a terme un discerniment acurat. Com assenyala el Papa, «un clergat no prou format, admès a l'ordenació sense el degut discerniment, difícilment podrà oferir un testimoni adient per suscitar en els altres el desig de correspondre amb generositat a la crida de Crist» (*Sacramentum caritatis*, 25).

El lema triat per a aquest any, «Si escoltes avui la seva veu», recorda que és urgent recuperar la dimensió del silenci. Escoltar és un acte interior i espiritual que implica tota la persona i sense interioritat no és possible una escolta adient. La nostra societat no afavoreix, precisament, aquest clima de

Cartell de la jornada.

silenci. Imatges, sorolls, música, etc., dificulten aquesta capacitat de fer silenci. En aquest sentit, és important que des de la pastoral juvenil i vocacional es tingui un

interès especial per treballar el silenci.

Escoltar i acollir la Paraula de Déu vol dir alguna cosa més que prestar atenció. Suposa obrir el cor i posar en pràctica aquesta Paraula. Com diu la carta als Romans (10,17), «la fe (vocació) ve, doncs, de sentir la predicació» i exigeix una obediència que és fidelitat al que s'ha sentit i acollit.

L'Església continua tenint necessitat

«A l'Estat espanyol són més de 1.300 els seminaristes que es preparen per al sacerdoci»

de sacerdots que apleguin la comunitat, que la nodreixin amb la Paraula de Déu i els sagraments, i l'enviïn a la missió. Aposar pel sacerdoci és tenir el convenciment que la resposta a la crida de Déu i de la seva Església pot omplir la vida d'una persona. En aquest dia es demana especialment a tota la comunitat cristiana pregària, com a fonament de la pastoral vocacional, fidels al manament de Jesús: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Mt 9,38). (C.C.)

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.

Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONERS APADRINATS:

Francesc C.V. de Cuba, Rafael S.C. de Costa d'Ivori, Ramon V.E. de Tanzània, Elena C.B. de Camerun, Àngel B.P. de Brasil, Joan R.A. de Colòmbia, Josep R.C. de Brasil, Maria Pilar B. de Bolívia, M. Teresa C.O. d'Argentina, Eduard B. de Mèxic, Anna M. A.A. de Bolívia, Raimunda A.Q. de Nicaragua, Josep M. A. S. de Mèxic, Lluís B.D. de Canadà, Teresa M. B.LI. de Bolívia, Ramon B.P. de Guatemala. M. Remei S. B. de Rwanda, Cristí S.B. de Senegal, Rosa LI. de Marroc.

MISSIONERS PENDENTS:

Josep C. M.	Rwanda
Montserrat C.	Xile
Joan C.S.	Mèxic
Josep M.C.B.	Paraguai
Josep LI. F. M.	Mèxic
M. Francesca F. V.	Veneçuela
Júlia Foraster Roselló	Filipines
Miquel G.T.	Brasil
Josep G. de M.	Bolívia
Francesca G.F.	Mèxic
M. Lluïsa M. H.	Perú
M. Teresa M. C.	Colòmbia

LLOC:

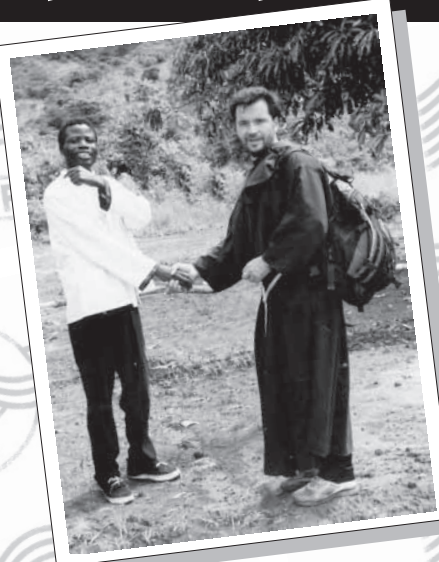
Àngel M.B.	Paraguai
Gemma M.C.	Rep Dem del Congo
Agustina M.C.	Xile
Josep M. O. D.	República Dominicana
Miquel O. R.	Brasil
Jesús P. B.	Hondures
M. Teresa P. S.	Perú
Montserrat R. B.	Argentina
Teresa R.	Veneçuela
Joan R. C.	Cuba

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

La Facultat de Teologia de Granada reflexiona sobre la Paraula de Déu

■ El I Congrés de Teologia contribueix al Sínode de la Paraula

GRANADA.— Del 13 al 15 de febrer la Facultat de Teologia de Granada va organitzar el I Congrés de Teologia a l'entorn del tema *De la «Dei Verbum» al Sínode de la Paraula*. D'aquesta manera, la Facultat feia realitat el seu interès per contribuir a aquesta iniciativa de l'Església mitjançant l'estudi, la reflexió i el diàleg sobre la Paraula de Déu. Durant tres dies nombrosos experts procedents d'arreu d'Espanya van debatre sobre diferents aspectes de la Paraula que van ser llençats pel Concili Vaticà II a la constitució *Dei Verbum*.

El rector de la Facultat de Teologia de Granada, Ildefonso Camacho, deia a la sessió d'obertura que «el congrés neix per recordar i actualitzar el llegat del Concili Vaticà II», perquè «neguiteja veure com avui va sent sepultat en l'oblit, quan no obertament qüestionat o subtilment desactivat». Aquest congrés forma part de diferents activitats que la Facultat de Teologia ha preparat amb motiu del pròxim Sínode de bisbes que tindrà lloc a l'octubre i que reflexionarà sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*.

El I Congrés de Teologia de Granada es va estructurar en sis grans ponències que van tractar temes com la inspiració, la veritat continguda en la Bíblia, la interpretació d'un text bíblic o els llocs de trobada amb la Paraula de Déu. La primera ponència va anar a càrrec de Salvador Pié-Ninot, professor de la Universitat Gregoriana de Roma i de la Facultat de Teologia de Catalunya, que va parlar sobre *De la «Dei Verbum» al Sínode de la Paraula. Estat de la qüestió*. El programa del congrés es va completar amb nou comunicacions en què es van presentar els darrers treballs i recerques que es fan al voltant de la Bíblia i de l'estudi de l'Escriptura. A més, cal ressaltar que el congrés no va voler perdre de vista la qüestió pastoral, per la qual cosa va desenvolupar tres conferències divulgatives per al públic en general, que van assolir una influència important de persones interessades en la Paraula de Déu.

M. Junkal Guevara, membre del comitè organitzador del I Congrés de Teologia, ha explicat a *Catalunya Cristiana* que «els membres del claustre van interpretar que la seva missió de servei a l'Església, en el moment de la convocatòria del Sínode de la tardor del 2008, es concretava en l'obertura d'un espai d'estudi i de recerca teològica al voltant de la Paraula i a les grans qüestions al seu voltant (inspiració, veritat, interpretació...). En relació amb el tema proposat per a aquest primer congrés, indica que, «com a teòlegs, ens adonem que 40 anys després de la publicació de la constitució *Dei Verbum*, alguns dels seus temes estan, d'alguna manera, en una mena de "temps mort" que reclama del món de la teologia un nou abordatge, aprofundiment, etc. D'altra banda, som conscients que, malgrat gaudir d'un moment d'or pel que fa als estudis bíblics (persones, recursos, línies de treball...), continua existint una ignorància en qüestions bíbliques i teològiques que hem de remeiar per estar sempre disposats a "donar raons de la nostra fe"».

Segons la professora Guevara, el con-

Les conclusions

Per a M. Junkal Guevara, aquest congrés ha suposat una oportunitat per obrir línies de pensament teològic, ja que «les ponències han entrat a aprofundir en les qüestions més "adormides" de la *Dei Verbum*». Un cop acabat el congrés, se'n poden extreure algunes conclusions.

D'una banda, en el terreny de la reflexió teològica: «El centre del cristianisme és Jesucrist, paraula encarnada. El cristianisme no és una "religió del Llibre"; la inspiració és un tema que encara està pendent d'aprofundir i s'obren nous horitzons al seu voltant, per exemple, la qüestió de la inspiració del lector; la qüestió de la veritat de la Bíblia s'ha d'estudiar a la llum dels èxits de les filosofies del llenguatge; els mètodes i acostaments d'interpretació bíblica es troben en un encreuament que donarà molt joc teològic en els anys vinents...»

I també conclusions en el camp de la pastoral bíblica: «Es fa necessari un nou esforç d'"alfabetització bíblica" i una relectura dels llocs d'encontre amb la Paraula; per a la vida interna de la Facultat de Teologia ha estat una experiència confirmatòria de la salut, la força i les possibilitats de la nostra acció acadèmica de servei a l'Església des de la reflexió teològica.»

Salvador Pié, entre un dels ponents, Serafín Béjar, i el president del I Congrés de Teologia, Antonio Rodríguez Carmona.

grés ha volgut subratllar que «el Sínode és important per a la comunió eclesial, per al creixement i la fructificació de la Paraula de Déu enmig de l'Església i, a més, ha volgut insistir en la necessitat que tenim tots els cristians, sigui quina sigui la nostra missió, de preparar-nos-hi». En aquest sentit, destaca que els ponents «també han volgut fer notar que la constitució *Dei Verbum* necessita ser "reanimada" i que moltes de les seves línies-força han de ser desplegades. Les comunicacions han fet notar que la Paraula de Déu és l'"ànima de la teologia": de l'elaboració dogmàtica, de l'exegesi, de la praxi pastoral...».

Sens dubte, les conferències obertes al públic han estat un gran encert per part dels organitzadors: «L'èxit d'aquestes conferències ha donat suport a la nostra idea que la gent s'interessa per la Bíblia, que vol una mica de claror enmig de tant discurs "apòcrif" sobre la Bíblia, l'evolució, etc.» M. Junkal Guevara posa en relleu l'«èxit» d'aquestes conferències obertes i assenyaleta que l'aforament del centre universitari Francisco Suárez (cen-

tre Fe-Cultura de la Companyia de Jesús) «és de 215 persones. Cada dia hi ha hagut un grup nodrit de gent que s'ha hagut de quedar de peu». En preguntar-li si aquesta és una prova que hi ha set de la Paraula de Déu, la seva resposta és rotunda: «Sens dubte. Els membres del Departament de Bíblia de la nostra Facultat solem fer bro-

ma perquè percebem, per la quantitat de vegades i espais heterogenis en els quals se'ns reclama, que la "Bíblia ven".»

Des de la comissió organitzadora es valora molt positivament la celebració d'aquest congrés, perquè «és un èxit que anima a continuar i a projectar noves trobades de teologia. L'alt nivell de participació (més d'un centenar d'assistents), l'àmplia difusió social (prop de 200 persones van assistir diàriament al cicle de conferències divulgatives obertes),

l'acollida pels mitjans de comunicació, la col·laboració de l'Ajuntament i de la Universitat de Granada, mostren, una vegada més, com la feina comuna redunda sempre en bé de la societat, una societat en què la Facultat de Teologia de Granada desenvolupa la seva tasca al servei de l'Església».

Per a la Facultat de Teologia, l'organització d'aquest congrés ha suposat tot un repte, assegura M. Junkal Guevara: «Som capaços, com a grup, d'afrontar una iniciativa acadèmica de gran envergadura, que era un desig repetidament formulat pels membres del claustre d'aquesta Facultat; a més, una oportunitat de renovar la nostra missió de servei a l'Església; també una possibilitat d'unir llaços personals i acadèmics amb altres teòlegs, teologies, centres teològics i plataformes a favor del diàleg fe-cultura. Hem estat capaços de fer visible la Facultat de Teologia de Granada, un element molt important en el projecte apostòlic de la província d'Andalusia i Canàries de la Companyia de Jesús.»

Rosa María Jané Chueca

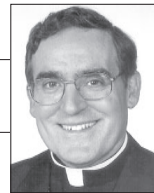
TURQUIA

L'Any Paulí, oportunitat de testimoni

TARS.— A Tars i Antioquia, indrets lligats a la presència i a la predicació de Pau a Turquia, es preparen per a les celebracions de l'Any Paulí, convocat per Benet XVI del 28 de juny del 2008 al 29 de juny del 2009, amb motiu del bimil·lenari del naixement de l'apòstol. Els bisbes de Turquia han anunciat que obriran aquest any el 22 de juny del 2008, a Tars, amb una celebració eucarística presidida pel cardenal Walter Kasper. Després de l'obertura solemne tindrà lloc un simposi sobre sant Pau a Tars i Iskenderun (del 22 al 24 de juny). També forma part del programa una peregrinació nacional seguint les passes de l'apòstol per Tars, Antioquia, Efes, alhora que s'estan gestant altres iniciatives «juntament amb els nostres germans ortodoxos i protestants». De manera particular Tars i Antioquia seran meta de peregrinacions cada vegada més nombroses. Per això l'Església ha demanat al govern turc que concedeixi la possibilitat de celebrar misses, trobades de pregària i catequisis a l'església de Sant Pau a Tars, que avui funciona

com a museu. A la ciutat no hi ha una gran presència cristiana i l'única presència cristiana oficial la representen tres religions italianes. Per als bisbes turcs, resulta molt important posar l'atenció als indrets de la vida de sant Pau, «patrimoni de tots els deixebles de Crist, però particularment de nosaltres que som fills d'aquesta terra que el va veure néixer, predicar Crist sense descans i donar-ne testimoni en tantes proves». A Antioquia, al mateix barri en què els deixebles de Crist es reunien per resar, avui viu una petita comunitat cristiana, formada per una desena de famílies catòliques i un nombre consistent de grecoortodoxos de llengua àrab, que es reuneixen per compartir la fe i créixer espiritualment, nodrint-se de la Paraula i l'Eucaristia. La comunitat catòlica local, guiada pel caputxí Domenico Bertogli du a terme iniciatives socials i pastorals per impedir que els cristians es vegin obligats a emigrar a altres ciutats o països per motius econòmics. (Fides)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La família cristiana i les vocacions

Celebrem aquest diumenge el dia del Seminari amb el lema «Si avui escoltes la seva veu». La presència de vocacions sacerdotals i religioses és un test de la vitalitat cristiana de les comunitats cristianes d'una determinada societat. Així ho vaig exposar en la meua carta pastoral *Les vocacions sacerdotals: do de Déu*. Malauradament a Europa s'està vivint un hivern vocacional, com ja afirmà Joan Pau II. Moltes són les causes que determinen aquesta situació, però en aquest escrit voldria sobretot fer una crida a les nostres famílies cristianes.

La família cristiana ha ofert sempre i continua oferint les condicions favorables per al naixement de les vocacions. El Concili Vaticà II va dir que les famílies, animades per un esperit de fe, de caritat i de pietat, esdevenen una espècie de primer seminari. Per això, treballant pastoralment en bé de la família es contribueix positivament al naixement de les vocacions que sorgiran entre els fills. Amb aquest desig, un dels objectius prioritaris del nostre Pla Pastoral per a l'arxidiòcesi de Barcelona és

l'atenció pastoral al matrimoni i la família.

Una autèntica i eficaç pastoral vocacional ha de comptar amb el treball de les famílies cristianes. Tanmateix, ens podem preguntar quina actitud tenen avui els pares cristians davant la possible vocació d'un fill seu. Hi ha de tot. Hi ha famílies que han preparat el cor dels fills perquè hi pugui arrelar la llavor de la vocació sembrada per l'Esperit. Però, dissortadament, hi ha pares que no valoren degudament la vocació sacerdotal i no desitgen que Déu cridi un fill seu per ser sacerdot. Benet XVI reconeix que cal sensibilitzar les famílies, «sovint indiferents, si no contràries fins i tot, a la hipòtesi de la vocació sacerdotal».

Tota vocació que Déu atorga a un fill és una benedicció. També i especialment la vocació sacerdotal, no només per a qui la rep, sinó també per als pares i tota la família. Davant del dia del Seminari desitjo repetir la petició que he fet en la carta pastoral esmentada: «Si el Senyor, benivolguts pares, us distingeix cridant un fill vostre a ser sacerdot, considereu-vos honorats en gran

mesura. Per això us invito, pares cristians, a demanar al Senyor que, si és la seva voluntat, cridi un fill vostre a la vocació sacerdotal o religiosa. El Senyor escolta la pregària generosa i confiada dels pares.»

Avui, la rellevància social del sacerdot ha desaparegut en gran manera en la societat. Tanmateix, la grandesa de la vocació sacerdotal continua essent la mateixa, a la llum de la fe. La grandesa del sacerdoti ministerial no prové del reconeixement social, sinó del do de Déu que transforma l'home en un altre Crist i el converteix en un signe de la seva presència enmig del món.

Donant un fill per a aquesta vocació, els esposos cristians fan un preuat servei a l'Església i a tota la nostra societat. Visitant les parròquies i les obres d'inspiració cristiana, sovint faig una crida als joves que m'escolten. Tot jove s'hauria de preguntar, almenys un cop a la vida, si Déu el crida al camí del sacerdoti. Fent-ho, fan realitat el lema del Dia del Seminari d'aquest any: «Si avui escoltes la seva veu.»

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

Dia del Seminari

Un any més, en la proximitat de la festa de Sant Josep, celebrem el dia del Seminari. L'Església ens convida a demanar al Senyor que ens envii pastors segons el cor de Crist Bon Pastor. A més, aprofundir en el ministeri dels pastors, i valorar-lo, i pregar per les vocacions és un dels objectius importants per a la nostra Església de Tarragona en aquest Any Jubilar de sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi.

A les *Actes* de la passió dels sants màrtirs tarragonins llegim una afirmació que ens omple d'esperança: «Mai no us mancarà pastor. I no podran fallir l'amor i la promesa del Senyor ni en aquest món ni en l'altre.» Són les seves darreres paraules, les que ha deixat com a herència. Com deia en la meua carta pastoral, és una promesa que traspasa tota la història eclesial de casa nostra i que s'acompleix també en mi, successor seu, i en el presbiteri diocesà, que participa del ministeri episcopal. El sacerdoti ministerial de Jesucrist, del qual participem, és un bé molt gran per a tots els fidels, imprescindibil

dible, que cal que tots estimem. És per això que el record de sant Fructuós i els seus diaques ens evoca el do del ministeri sacerdotal dins l'Església de Déu i ens invita a aprofundir en la nostra identitat i missió de pastors.

També dic a la carta pastoral que desitjo profundament que tota la comunitat diocesana pregui per tal que molts joves responguin a la crida que els fa el Senyor al ministeri sacerdotal i a alguna de les diverses formes de vida consagrada i de seguiment del Crist; i que per la intercessió dels sants màrtirs ens sigui concedit aquest do de les vocacions per a l'Església.

Cada vocació sacerdotal és un regal de Déu que hem de valorar i agrair. La celebració del Dia del Seminari ens ha de moure sobretot a donar gràcies a Déu, que continua comptant amb homes fràgils com nosaltres per a la santificació del seu poble. També amb aquesta jornada agraïm el testimoni de tants sacerdots que viuen el goig d'haver estat cridats i enviats per l'Església com a pastors.

Seguim tenint la necessitat de sacerdots que reunixin l'Església en nom de Crist, que l'alimentin amb la Paraula, la refacin amb els sagraments i l'enviïn a la missió. Per això, proposar amb llibertat i amb claredat la vida sacerdotal és comprendre el lloc essencial d'aquest ministeri en la vida de l'Església i la importància de la seva missió en el món; és estar convençuts que la resposta a la crida de Jesucrist i de la seva Església pot omplir plenament la vida d'una persona.

Preguem, doncs, amb insistència per les vocacions, perquè cada vegada hi hagi més joves que, escoltant la veu del Senyor, li lliurin la vida i ajudin a donar sentit a l'existència de tantes persones desorientades i angoixades del nostre món. I que l'amor a Crist i a l'Església, pel qual van morir els sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi, sigui una llavor vocacional per a molts; una llavor que pel testimoni que hem de donar, en primer lloc jo mateix, però també els preveres i els diaques, germini i creixi.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA

opinió

Punt de vista

Hans-Gert Pöttering
President del Parlament Europeu

La Carta dels Drets Fonamentals

Amb l'acord aconseguit sobre el Tractat de Lisboa, Europa ha llevat àncores i, després d'un llarg període d'estancament, la nau s'ha posat de nou en marxa. La qüestió ara és saber si aconseguirà que els ciutadans hi pugin a bord. Les reformes institucionals i el nou sistema de vot haurien de dissipar els dubtes sobre la capacitat d'actuació de la Unió ampliada: el vaixell de la UE ja és maniobrable. Però, què passa amb la brúixola, és a dir, amb els valors comuns que són el nostre referent? La resposta resideix a la Carta dels Drets Fonamentals i les seves paraules inicials marquen el rumb a seguir: «Els pobles d'Europa, en crear entre ells una unió cada vegada més estreta, han decidit compartir un futur pacífic basat en uns valors comuns.» La Carta, elaborada fa set anys per la Convenció, adquireix ara tot el seu valor: els drets que contempla es consagren de manera vinculant en el Tractat de Lisboa, si bé amb excepcions per al Regne Unit i Polònia. Les institucions de la UE i, en general, totes les entitats que apliquen el Dret Comunitari hauran de respectar-los i els ciutadans els podran fer valer davant dels tribunals. Es tracta d'una conquesta important, ja que la Carta reproduceix en substància el catàleg de drets fonamentals propi d'una Constitució.

Els nostres valors fonamentals: la llibertat, protegida a Europa per l'Estat de Dret i el principi de la democràcia; la solidaritat, que es plasma en el principi de l'economia social de mercat, i la justícia reflecteixen una concepció profundament europea. Amb la Carta dels Drets Fonamentals, la Unió Europea es dota d'un ordenament jurídic que beu en aquestes fonts i es declara partidària d'un model de dret i de vida que podem qualificar amb plena consciència d'«estil de vida europeu». La dignitat de les persones, els drets humans, la democràcia i l'Estat de Dret, la llibertat, la igualtat, la solidaritat i la subsidiarietat són els conceptes clau de la Carta. Però la Carta no parla només de principis

generals, sinó que també protegeix de manera molt concreta la dignitat de la gent gran i el benestar dels nens, alhora que prohibeix la clonació.

La Carta prova que a la Unió Europea és el Dret qui deté el poder i no al revés. Aquesta Carta marca una nova etapa en el camí cap a una Unió Europea compromesa amb la dignitat de la persona i amb normes que permeten protegir l'individu.

Amb l'objectiu de donar més visibilitat a aquesta nova etapa del desenvolupament dels drets humans i dels drets del ciutadà a la Unió Europea, la Carta va ser proclamada solemnement i signada conjuntament pels presidents del Consell, de la Comissió i del Parlament a la sessió plenària del Parlament Europeu del 12 de desembre del 2007.

Aquesta Carta constitueix també una fita política en el procés de la unificació europea i prova que Europa és avui molt més que un gran mercat comú. El seu caràcter de comunitat de valors es fa cada vegada més palès a través de valors comuns que constitueixen un vincle d'unió

per a gairebé 500 milions de ciutadans. El Tractat de Lisboa comporta una modernització de «cap a peus» tant de la Unió Europea com de les seves institucions. No obstant això el cor de la unitat europea batega a la Carta, perquè recull els drets i els valors fonamentals de la Unió. Ella ens ofereix, més enllà de la modernització de les institucions, l'oportunitat d'arribar a les persones i de desenvolupar una nova consciència comuna europea, un sentiment de pertinença.

La Carta és una codificació moderna i de fàcil comprensió i consagra per escrit els drets fonamentals dels ciutadans d'Europa. A més, proclama de cara al món exterior un consens sobre els valors que constitueixen el fonament de la unificació europea. La carta és doncs, un document clau sobre la nostra identitat com a europeus.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Una llegenda hebrea

Martin Buber va escriure: «Quan era infant vaig llegir aquesta antiga llegenda hebrea: “Davant de les portes de Roma resta assegut un pobre leproós esperant. És el Messies. Vaig preguntar a un ancià: ‘Què espera?’ I l'ancià em va donar una resposta que només vaig entendre al cap de molt temps. Em digué: ‘T'espera a tu.’»

Heus aquí una bona anècdota susceptible de moltes interpretacions. De totes maneres, en té una de ben evangèlica. Cal referir-la, per similitud, a la vinguda del Fill de l'home, tal com la conta l'evangelista sant Mateu. Un text al qual hom retorna amb goig i amb creixent sentit de responsabilitat una vegada i una altra. En efecte, es troba al capítol 25 del primer evangeli, precedit de la paràbola de les deu verges i de la dels talents, justament abans de la narració de la Passió.

Aquest fragment evangèlic té un to magnífic, solemne i impressionant. El Fill de l'home —Jesucrist— ve, ple de glòria, acompanyat de tots els àngels i s'asseu en el seu tron gloriós. És l'hora del judici universal. Tots els pobles són convocats; tots els humans són cridats per a aquest judici. El Rei i Pastor va destriant i col·loca a la seva dreta i a la seva esquerra els bons i els dolents respectivament.

Ara tothom queda parat. Els de la dreta, a qui el Senyor

fa entrar al seu Regne, confessen la seva estranyesa d'haver ajudat Jesús a la terra, perquè mai no el van veure. Tanmateix, quan donaren de menjar als afamats, quan donaren de beure al que tenia set, quan vestiren el despulat i visitaren els malalts i els presoners, feien un servei al Senyor, present en els pobres i necessitats. Gran misteri, el de la presència de Jesús en els desfavorits! Misteri que commou i que esperona a fer el bé. Realitat en la qual es juga el nostre destí etern.

Els de l'esquerra també queden astorats. Els que no van socórrer els indigents són apartats de l'entrada al Regne. Estaven tan plens de coses i tan absorbits en els seus afers que no saberen descobrir la presència del Senyor en el proïsme sofrent. Quan no van fer el bé als més petits, el negaren a Crist. Uns i altres no saberen adonar-se que tenien el Messies a prop, a la porta, i no pas en una llunyania infinita. No obstant això, uns van atendre l'Ancià que els esperava i els altres no es van ni preguntar qui eren i què feien els més necessitats.

Jesús ens espera a tots en els més necessitats. Ajudar el proïsme és via cap al Regne. Negar-se a auxiliar-lo és via cap a la seriosa desgràcia eterna. El Sant Pare Benet XVI ha assenyalat, per a la Quaresma d'enguany, la importància de l'almoïna. Una bona i alta manera d'estimar Jesucrist.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El que ens uneix

Quan has viscut tres quarts de segle, i els has viscut amb passió, has gaudit de la vida que el Senyor t'atorgava, mires el passat amb serenitat. Va haver-hi un temps en què la llavor plantada pels nostres màrtirs i adobada amb la seva sang va germinar i va créixer. Pràcticament només hi havia dos camps: l'Acció Catòlica i les Congregacions Marianes. Fomentada la primera per les parròquies, pels jesuïtes les segones. Les discussions al respecte eren freqüents, però es quedaven en això, en discussions. La total uniformitat de la litúrgia, de la seva llengua i dels seus ritus, acceptats sense discussió, més que no pas entesos, una fe senzilla, aquelles confessions que ens semblaven sempre iguals i les comunions tan distretes, però que no per això deixaven de ser aliment espiritual, promocionaven la nostra existència.

Va arribar l'etapa dels nous moviments i les noves comunitats. Intuïcions prodigioses. Noves llavors que anunciaven noves collites. Hi havia una gran diversitat d'iniciatives. Era sorprenent. No es va voler veure aquesta riquesa i, de vegades, se'n va voler implantar una de sola, la que més impuls tenia, la que un suposat líder local difonia. Es va pretendre el monoconreu. Monoconreu que al poble veí era diferent. Van sorgir serioses rivalitats. Va passar que es va mirar més allò que diferenciava que no pas la Gràcia que unia. I des de cada bàndol, es va maldar per veure els defectes dels altres, més que no pas la riquesa de les seves peculiaritats i es va oblidar el que era comú. Va arribar el distanciament. Es va ser més crític amb un grup cristià que tenia una característica que no agradava, que amb l'entitat que era adversària de l'Església. Van créixer els grups i els grupets tancats en ells mateixos. Alguns, observant-los des de fora de l'Església, semblaven sectes. Els qui els vèiem des de dins ens atrevíem a dir que feien servir tècniques sectàries. L'esperit crític el teníem exclusivament amb els altres, amb els que emparant-se en el mateix cristianisme, malgrat tot, eren de diferent tendència. Molts es van quedar fora, amb un cert complex solitari. Van continuar fidels a ensenyaments fonamentals, malgrat sentir-se, de vegades, «bitxos rars». I ens trobem avui anímicament molt distanciats. Passa que descobrim errors o pecats que atribuïm irresponsablement al grup, sense constatar que si és cristiana aquella comunitat, els seus errors ens perjudiquen a tots. Des de fora es fomenta la difusió d'aquests errors, reben publicitat notòria, de manera que sembla que l'existència de l'Església corri perill. Cal recordar que fa més soroll l'arbre que cau que no pas el lent creixement de tot el bosc.

El meu escrit pot semblar molt teòric i no he volgut que ho fos. No he facilitat noms, per tal que la reflexió que cada lector se'n fes fos sincera. N'estic tip de llegir comunicats que expliquen que tal grup, tal organisme, tal bisbe, fan o diuen coses que no ens agraden. Proposen, gairebé exigeixen, campanyes de protestes, respostes irades. Que potser no és perdre temps? No és millor despreocupar-se'n i dedicar-se a evangelitzar? Quantes ocasions perdudes! Descobreixo gent senzilla que s'ha mantingut ferma, que ha estat fidel a la pregària, ha rebut els sagraments i al seu entorn ha ajudat, ha estat generosa en la dedicació del seu temps i en els seus dons, per a les necessitats de qui fos. Cristians anònims, bosc silenciós que creix, mentre se n'ensorren tants que un dia van voler ser monopolitzadors, pretenent que tots ho veiessin i ho visquessin a la seva manera. La Santa Església continua viva i creix, no en tinguem cap dubte.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Una altra dreta i una altra esquerra diferents

Suposo que a tots ens passa sovint: tenim moments més optimistes que d'altres. Jo, si he de dir la veritat, tinc més moments optimistes que no pas pessimistes. Són aquells en els quals alguna cosa em fa pensar que el món no va a pitjor cada vegada, com a voltes tenim temptació de pensar, sinó a millor. Això em passa quan llegeixo alguns llibres de l'edat mitjana o contemplo una Església dels temps antics amb una corrupció més allunyada de l'Evangeli que la d'ara...

Però també quan veig una sèrie de coses que per a mi són una veritable conquesta. I em refereixo, especialment, a signes ben visibles de solidaritat que ara es donen, malgrat totes les complicacions, formes hedonistes o manca d'alguns valors, dels quals es lamenta d'una manera especial una part de la societat i de la mateixa Església, i no sense raó objectiva.

El moment del qual ara parlo va tenir lloc l'altre dia, quan vaig acudir a una de les cites que hem tingut per al Recompte PAC 2008. En cas que algú no estigui assabentat del que és això, us en faré cinc cèntims. La Fundació Un Sol Món, la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Sostre de la ciutat de Barcelona, la Fundació Mambré (que integra l'Orde Hospitalari Sant Joan de Déu, Arrels Fundació, el Centre Assís i les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül) i l'Ajuntament de Barcelona han preparat el projecte de recerca Recompte de Persones al Carrer 2008 (PAC 2008), sota la coordinació científica de Pedro Cabrera i un equip de sociòlegs de la Universitat de Comillas. El projecte va consistir a fer una crida als voluntaris que s'oferissin per anar, la nit assenyalada, per tots els carrers de Barcelona fent un recompte de la gent sense sostre.

Amb una organització perfecta, van dividir la ciutat en zones, numerades, i grups de cinc o sis per tal d'«escombrar» tots aquests indrets i sensibilitzar la ciutadania

sobre el problema de les persones en situació de sense llar. Deixant de banda el fet de canvi de data —i els motius no massa clars per fer-ho en un moment polític fort—, la resposta ha estat digna de promoure aquest optimisme del qual he començat parlant. I no em refereixo només al nombre que ha superat les expectatives (800 voluntaris), sinó a una altra qüestió que vull analitzar.

Arribo el vespre del 23 de febrer als locals de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, l'indret que corresponia a la meua zona i al meu número d'equip. Em meravello de la perfecta organització. Pujo i em dedico a contemplar la gent que va arribant. Al meu costat hi ha una noia jove que conec. Pertany a una classe social benestant i sé, pel que em diu, que fa anys que es dedica a aquest món dins de Càritas. Més enllà, es troba una monja d'edat més o menys avançada —com la meua— que semblaria normal que hagués respost a la crida. Però la sala es va omplint de gent de tota mena, gràcies a Déu. Allà, asseguts a terra, uns quants joves amb rastres, pírcings i pantalons texans ben gastats i trencats...

Per la sensació normal que aquests dies tots tenim, als mítings hi ha una mena d'uniformitat. Segons el partit, almenys podem distingir una mica els que diem de «dretes» dels que diem d'«esquerres». La crida ja ha dividit, i és normal. El que és meravellós és que en aquesta crida hi ha una altra dreta i una altra esquerra. I penso en l'examen de l'últim dia, l'examen definitiu amb una sola pregunta: «Què has fet pel teu germà?» Els de l'esquerra no sé ben bé quins deuen ser; els que en aquell moment deuen estar a la dreta sí, n'estic ben segura. No sé si deuen haver complert amb tots els manaments, no ho sé... però del que sí estic segura és que com que han estimat podran sentir aquelles paraules de Jesús adreçades als de la dreta: «Beneïts del meu Pare, perquè em vau veure sense sostre i us vau compadir...»

Zoom

Eduard Brufau

En força pobles de Catalunya, el País Valencià i les Illes en aquestes dates se sol representar popularment la Quaresma com un ninot, normalment una vella de set cames, una per cada setmana. Rere l'aspecte folklòric, aquesta celebració tradicional personifica d'una manera visible i entenedora els vicis i els pecats als quals els cristians han de renunciar per renéixer com a homes nous per Pasqua. A la imatge, la celebració a Reus.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La metàfora del compàs

La metàfora del compàs, utilitzada en diverses ocasions per sant Antoni Maria Claret en la seva *Autobiografia*, em sembla una comparació suggeridora que pot tenir diferents aplicacions. Claret afirma que «cada cristià ha de fer com un compàs que, de les dues puntes, en fixa una al centre i amb l'altra es posa en moviment fins a descriure un cercle perfecte».

Si no es clava una punta del compàs, el resultat pot ser un gargot indesxifrable. Mancaria consistència en el traçat i, malgrat que el moviment estigués impulsat per una mà experta, la línia no tindria harmonia. Per tant, la primera necessitat és clavar bé la punta del compàs. En aquest cas, l'altra cama de l'instrument descriuria un cercle perfecte perquè el centre estaria garantit.

El compàs és una imatge de la vida. Si la punta no està ben clavada, qualsevol resultat és possible, però predomina la incoherència i el traç improvisat. Hi ha persones que deambulen pel món sense un sentit que orienti la seva vida, sense un tret precís, perdudes en els esdeveniments que les envolten. Neixen, creixen, es reproduïxen i moren. Una seqüència cronològica sense cap mena d'al·licient. Pot ser que ostentin càrrecs importants i siguin ben considerades socialment, però viuen la seva existència de forma mecànica. No posseeixen arrel ni centre vital. Es mouen en l'onatge de la història sense consciència d'elles mateixes. Com titelles, sense vida pròpia, gesticulen d'acord amb els fils que algú estira de manera gairebé invisible. Compleixen el seu horari de feina, paguen les hipoteques, passen hores davant del televisor, però són incapaces de formular-se una pregunta sobre el sentit de la vida.

Moltes altres persones claven la punta del compàs amb decisió. Es tracta d'un progrés respecte de la postura anterior, però no n'hi ha prou. On la claven? Si la punta se centra en l'economia, el cercle que es traça respon als interessos econòmics. Si la punta se centra en el poder, l'espai circular conté afanys de control i de domini. Si la punta se centra en el prestigi, la fama i el reconeixement omplen el cercle que sorgeix del moviment del compàs. La qualitat de vida s'evidencia en el lloc on es clava la punta. Quin és el lloc que esdevé centre de la meua existència? Si ho són el materialisme i el consumisme, quines biografies configuren? En aquest cas, només s'observen inquietuds crematístiques o desitjos exclusius de benestar en els cercles de la influència personal.

Aquesta sentència evangèlica de Jesús ha ressonat al llarg dels segles: «Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida?» (Mc 8,36). Perdre l'ànima implica perdre el centre. Es tracta de viure una vida centrada en Déu com a valor últim que dóna sentit a l'existència. Una vida centrada en els valors de l'amor que es concreten en els compromisos per la justícia social, en favor dels pobres i exclosos. Una vida que es vol centrar en la responsabilitat laboral, en un comportament ètic, en el goig d'una vida solidària, en la satisfacció de construir una família i una societat. Una vida centrada en els valors del respecte i del compartir. El centre de la vida qualifica l'existència. Si es perd el centre, de res no serveix haver conquerit el món.

Per descobrir quin és el centre, és a dir, on es té clavada la punta del compàs, no n'hi ha prou amb analitzar les idees. Ni tan sols els sentiments. Les actuacions mostren més bé la qualitat de les decisions. N'hi ha prou de recordar la famosa frase: «Viu com penses, si no acabaràs pensant com vius.» En què es fa servir el temps? Quines són les prioritats de la vida? Si teniu dues coses per fer alhora, per quina d'elles començareu? «On teniu el tresor, hi tindreu el cor» (Lc 12,33).

La Passió de Reus

Direcció: Josep Maria Llop i Cabré

Teatre Fortuny de Reus

Dies 14 i 15 de març del 2008
a les 18.30 h.Venda de localitats:
Pels terminals de ServiCaixaDies de l'actuació:
Taquilla del teatre, una hora abans de començar l'espectacle.Per a més informació:
De 12 h a 14 h i de 18 h a 20 h, al telèfon 977 315 730.

CARTES DEL LECTOR

Els veritables problemes

Continuen sent per a mi motiu de sorpresa les «grans notícies» dels encapçalaments dels diaris i de la televisió. Em sorprèn sobretot que ningú no es faci veritablement ressò de coses tan importants per a tots els ciutadans.

Em preocupa que els opositors a president parlin de problemes que em són aliens, amb solucions utòpiques, i no diuen gairebé res del nivell d'educació, de la formació dels escolars en valors, de la precarietat dels barris marginals, d'una immigració sense més feina que delinquir, del cost de la vida que grava els més febles (fins i tot una bombona de butà ha pujat una bestiesa, i ja em direu si són les classes altes les que fan servir butà), etc. Segur que els polítics que vam escollir han après que la demagògia no serveix. Ara és l'hora dels fets, no els sembla?

M. ROSA COLL COLOM
Barcelona

Gaudir amb mesura

El diumenge de Carnaval, a mig matí, vaig parlar amb una persona amiga de trenta i pocs anys. És metge. Havia estat de guàrdia la nit anterior, atenent urgències. Explicava la quantitat de jovent repintat, disfressat, guarinit i amb grans borratxeres que havien atès amb motiu de la «celebració» del Carnestoltes. Em comentava: «És quan t'adones de la gran absurditat de totes aquestes festes.»

Jo vaig pensar que prefereixo, més que una celebració, una trobada amb amics, una tertúlia de gresca divertida, que no m'hagi de portar a urgències. Val molt més gaudir de les coses amb mesura. S'acaba més bé i molt més satisfet.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

Art romànic

Sóc un enamorat de l'art romànic i com a tal l'altre dia vaig anar a visitar l'antic monestir benedictí de Sant Pau del Camp al barri de Ciutat Vella. La meva sorpresa va venir quan vaig comprovar que al pati central del claustre havia desaparegut una petita font-pou que hi havia. A més, el terra antic havia estat substituït per una capa de pedra de còdol de riu de color blanc. Val a dir que el mal que fa als ulls és espectacular, sobretot tractant-se d'un edifici d'arquitectura romànica.

La meva sorpresa va augmentar quan vaig veure que les reixes de ferro centenàries eren substituïdes per unes portes modernes, d'un escacat de fusta de fullola. Hem de recordar que l'estil de l'edifici és el romànic del segle XII.

Sembla ser que, segons els comentaris generals, ni el bisbat ni patrimoni no han reaccionat satisfactoriament. No sé qui ha estat l'arquitecte de la reforma, però sembla que anem molt malament si volem conservar el nostre patrimoni cultural.

AGUSTÍ ESTEVE i
OROZCO DE NÁJAR
President del Cercle d'Investigació i
Documentació Medieval de Catalunya
Barcelona

Pensaments de bon matí

- Gran és l'amor de Déu. Pots dir-ne sempre una cosa nova, amb la certesa que mai no ho diràs tot.
- Avui sembla «tabú» parlar de l'infern. Si el bé ens ve de Déu, el mal d'on ve?
- La veritat és llibertat quan es fa vida de la paraula de l'Autor que l'ha dita.
- Cercar els defectes del proïsme és perdre un temps que necessites per cercar els teus.
- El tresor bíblic d'un amic de debò no es mesura amb diners. El preu és sentir-ne la pau que dona, no hi ha moneda per pagar-la.
- Deixeu-me dir: la primera persona que va tocar l'interruptor de la Llum del Món és la Verge Maria.
- Avui, Senyor, he comprès que tota adversitat pensada amb la teva Passió augmenta la nostra amistat.
- Si els cristians no donem l'amor que Jesús ens ha donat, no ens queda res per servir el proïsme.
- Avui, Senyor, he fet una descoberta. Parlo de Tu a moltes persones. M'adono que paren més atenció els que menys et coneixen i, fins i tot, són més generosos. Resto ple de responsabilitat.

CLARA JIMÉNEZ
Barcelona

Els nens: un bé escàs

Espanya perd imparable la seva població infantil i juvenil. Les piràmides d'edat s'inverteixen anormalment. Diverses són les causes: l'anticoncepció, aquesta agressió contra el cos femení i el matrimoni, l'augment d'avortaments o de divorcis, les escasses ajudes a la família i l'increment de l'esperança de vida. Però la solució passa per un canvi de mentalitat a favor de la vida. Els fills són ja aquest bé escàs i poc desitjat, implicat un agostejament de l'amor matrimonial. Si no s'està disposat a donar pas a la generació següent és que una alguna cosa gravíssima falla, i falla l'augment de benestar material que impedeix el sacrifici que comporta tenir més d'un o dos fills.

ANNA CORONADO
Barcelona

Els centres concertats no discriminin

A Catalunya, el 85% dels immigrants estan escolaritzats en centres públics i la resta, en centres privats. Aquesta situació no significa, com s'ha afirmat durant la vaga dels professors de la pública, que els centres concertats discriminin els immigrants. En el problema influeixen moltes causes: la xarxa pública té el 60% del total de l'alumnat i la privada, el 40% restant. És lògic, per tant, que la primera aculli un nombre més gran d'immigrants.

En la majoria de pobles i ciutats petites només existeixen centres públics; no hi ha possibilitat, per tant, d'escolaritzar en centres concertats els immigrants que

viuen en zones rurals. Les famílies d'immigrants s'acumulen en autèntics guetos, en barris marginals, i volen que els fills vagin al centre més pròxim, que sol ser públic.

Això explica el desequilibri, que també afecta els centres públics, que es dona entre col·legis i instituts del centre de les ciutats i de la perifèria, i que a Pedralbes, per exemple, hi hagi centres públics amb a penes cap immigrant. I, finalment, és lògic que hi hagi famílies musulmanes que no vulguin que els seus fills vagin a centres catòlics. Ja es veu que el problema és complex, de no fàcil solució, i que no depèn de la bona disposició dels centres concertats, que realment no discriminin ningú.

MARGA ISERN GARCÍA
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Apostatar

—Què li passa a una persona per apostatar? La meva pregunta li pot semblar curiosa, però és que llegia recentment que hi ha campanyes per «esborrar-se» de l'Església catòlica, fins i tot peticions per esborrar les dades del llibre de batejos.

—Llegia vostè bé. Existeixen aquestes campanyes i hi ha persones, poques gràcies a Déu, que fins i tot pretenen que els seus noms siguin cancel·lats dels llibres dels registres sacramentals de l'Església. Els mitjans de comunicació ens han informat de querelles i processos judicials sobre això. Tractaré d'informar-lo sobre el que sé i li donaré la meva opinió. El Codi de Dret Canònic, en el canó 751, defineix l'apostasia com el rebuig total de la fe cristiana. Incorren en excomunicació els qui apostaten quan ja han fet els setze anys. Per retornar a la comunió, el qui va apostatar culpablement, cal que abjuri del seu error. Es pot donar el cas que una persona vulgui manifestar la seva apostasia davant de l'autoritat eclesiàstica i ha de ser conscient de les penes que comporta l'excomunió. El Dret Canònic estableix que s'han de negar les exèquies eclesiàstiques, llevat que abans de la mort haguessin fet algun senyal de penediment, als notòriament apòstates. És a dir, cal ser conscient del que suposa el rebuig total de la fe cristiana. Ara bé, teològicament, l'apòstata continua pertanyent a l'Església, tot i que com a membre pecador. Si reconsidera la postura i se'n penedeix, pot ser readmès a la comunió sense haver de batejar-se de nou.

Pel que fa a la pretensió de cancel·lar una inscripció de bateig, em sembla del tot inacceptable. Hi ha fets que són irreformables. En una acta de bateig s'hi palesa que una persona, en una data determinada, va ser batejada. És un fet històric que no admet modificació. Els llibres de registre eclesiàstic no són quaderns d'estat de consciència o d'opinions. Reflecteixen actes que s'esdevingueren inexorablement. El fet d'estar inscrit en el llibre de batejos no vol dir que aquella persona s'adhreixi actualment a la fe de l'Església. Els historiadors coneixen bé el valor històric dels llibres sacramentals de l'Església. Cancel·lar dades seria una barbaritat des del simple punt de vista històric. És com si una persona que hagués nascut en un poble determinat, després, per motius d'animadversió envers la localitat, volgués que l'esborressin del registre civil de naixements. El tema, amb tot, és delicat i s'ha d'estudiar a fons. També penso que una persona ha de ser conscient que després es pot penedir de certes decisions preses amb l'ànim encès.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Les oracions solemnes del Divendres Sant

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'exemple típic de l'oració universal

Des de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II estem acostumats ja a aquest moment de la celebració eucarística que és l'oració universal. Després de l'homilia, o del Credo, l'assemblea prega per unes intencions que el diaca o un altre ministre li proposa, i l'oració comuna s'acaba amb l'oració sacerdotal i l'Amén de l'assemblea. Sabem que aquesta pràctica ens ve de la tradició litúrgica més antiga: els fidels, això és, els batejats i confirmats, intercedeixen per l'Església i pel món, com a poble sacerdotal que són. Sant Justí, al segle II, ja lligava el baptisme amb la pregària dels fidels.

Hi ha un cas, en la litúrgia romana, en el qual la pregària universal, o dels fidels, s'ha mantingut present i invariable pràcticament fins a nosaltres: són les oracions solemnes del Divendres

Sant, tot just acabada la lectura de la Passió segons sant Joan i l'homilia. La constància del text d'aquestes oracions la tenim ja des del segle VI, en el Sacramentari Gelasià. La forma d'aquestes oracions és la més desenvolupada de les possibles, i la tradició litúrgica ens l'ha conservada. El diaca proposa una intenció, l'assemblea prega en silenci, i el sacerdot recita una col·lecta com a síntesi de la pregària. En el Missal Romà actual, això es repeteix fins a deu vegades, puix són deu les intencions proposades.

Al peu de la creu

El dramatisme de la celebració del Divendres Sant, en la seva sobrietat, és extraordinari. Les lectures culminen en la Passió de sant Joan, segons l'antiquíssima tradició de l'Església de llegir precisament aquesta narració, i no la dels sinòptics, en el Divendres Sant. No

podem oblidar que, a l'evangelí de Joan, la Passió de Jesús és la seva «Exaltació», i que l'atmosfera de la narració porta més aviat a la contemplació i a l'adoració. L'Església reunida escolta aquesta narració creient que aquest és el trànsit de Jesús d'aquest món al Pare.

Les oracions solemnes comencen tot seguit, i es converteixen en una resposta suplicant a «l'obra de misericòrdia» de Déu envers els homes, realitzada en el misteri de Crist. És com si l'Església aprengué cada any a mirar-ho tot amb la mirada de Jesús des de la creu: una mirada de salvació. En aquest moment de la litúrgia, sentim vivament que l'Església és l'encarregada, per la gràcia de l'Esperit Sant, de difondre arreu els fruits d'aquest esdeveniment salvífic, únic i definitiu, que és la Pasqua del Senyor.

El tema i l'ordre de les intencions és, des d'antic, estrictament eclesial. Comença la pregària per l'Església, se-

gueix la pregària pel Papa, per l'Església local amb tots els seus estaments, i en quart lloc pels catecúmens que es preparen pel baptisme i així començar a participar plenament de la vida de l'Església. Són quatre intencions que podríem qualificar d'internes a la comunitat catòlica. Segueixen després quatre intencions que, en certa manera, podríem anomenar «missioneres»: per la unitat dels cristians, pels jueus, pels qui no creuen en Crist (les religions del món) i pels qui no creuen en Déu. Finalment, dues grans intencions a favor del món: els governants i les necessitats de tot-hom.

El fruit espiritual d'aquestes oracions, per als qui les resen, està molt vinculat als moments de silenci previstos després de cada intenció. Cal recollir bé la intenció proposada, i fer-la ressonar en el propi cor, adonant-se que és una de les grans intencions de l'Església.

Per Eduard Brufau

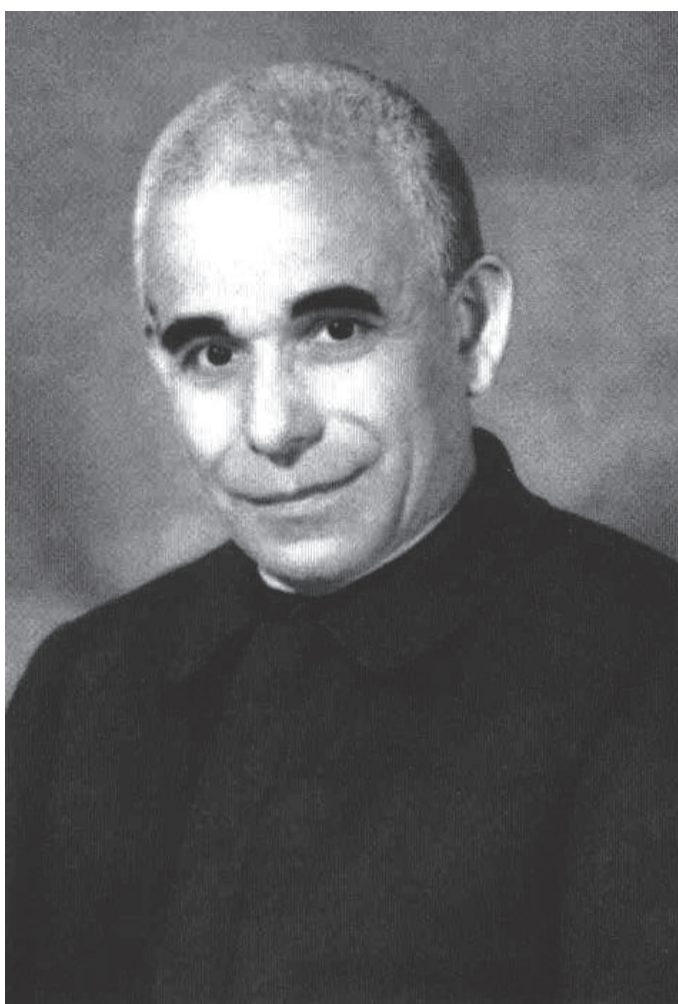
El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Pontecurone, nord d'Itàlia, el 1872**
- ☐ **Sacerdot que va obrir hospitals per a pobres i orfes**
- ☐ **Fundador de diverses congregacions**
- ☐ **Va morir a San Remo el 1940**
- ☐ **Canonitzat per Joan Pau II l'any 2004**

El nostre sant d'aquesta setmana, Lluís Orione, va sentir la crida religiosa des de força jove. El primer intent d'entrar en una comunitat va ser amb uns framenors propers al seu poble, però va haver de tornar a casa per raons de salut. Ja recuperat, va entrar a estudiar a l'oratori dels salesians de Torí, que llavors encara era dirigit per sant Joan Bosco. Va ser present a la mort del fundador dels salesians i, segons va dir ell mateix, va ser curat de la malaltia que patia durant el funeral del sant. Al cap de tres anys, sant Lluís Orione va deixar l'oratori, però aquest temps de formació va ser fonamental per a la resta de la seva vida.

El 1889 va decidir entrar al seminari de Tortona, i mentre

Sant Lluís Orione

encara hi estudiava, la seva inquietud el va dur a obrir una casa d'acollida per a pobres i orfes. El 1895 va ser ordenat sacerdot i no va trigar a demostrar de nou la seva gran activitat. Va fundar les congregacions dels Ermitans de la Divina Providència i les Germanes Sacramentines, totes dues de caire contemplatiu. Al mateix temps, també va fundar els Fills de la Divina Providència i les Petites Missioneres de la Caritat, congregacions dedicades més aviat a l'atenció als pobres i necessitats en general. Sant Lluís Orione va enviar ben aviat els seus religiosos i religioses a escampar-se per tot Itàlia i també arreu del món, sobretot per Amèrica Llatina i Palestina.

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 1)

MARÇ

9. Diumenge

V de Quaresma, Morat. Lectures: Ezequiel 37,12-14 / Salm 129 / Romans 8,8-11 / Joan 11,1-45

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pacià, b.; Gregori de Nissa, b.; Dagobert, laic; Santes, Francesca Romana, rel. i fund.

Festa Major: a Riner.

10. Dilluns

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simplicí, p.; Macari, b.; Candi, mr.; Santes, beata Maria Eugènia Milleret de Brou, rel. i fund.

11. Dimarts

Fèria, *Morat.* Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eulogi, prev. i mr.; Santes, Àurea, ab.; Rosina, vg.

12. Dimecres

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Daniel 3,52-56 / Joan 8,31-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innocenci I, p.; Maximil·lià, mr.; Bernat, b.; Teòfanes, monjo; Lluís Orione, prev.

13. Dijous

Fèria, *Morat.* Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roderic i Salomó, mr.; Ramir, monjo i mr.; Santes, Patrícia, mr.

14. Divendres

Fèria, *Morat.* Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,311-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Arnold, ab. i mr.; Santes, Matilde, emp.; Florentina, vg.

15. Dissabte

Sant Josep (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a (o bé: Lluç 2,41-51a)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fitero, ab. i fund.; Climent Maria Hofbauer, prev.; Santes, Madrona, vg. i mr.; Lluïsa de Marillac, rel. i fund.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Ez 37,12-14

Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida

Lectura de la profecia d'Ezequiel:

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu.

Salm respondorial

129

Des de l'abisme us crido, Senyor.
Escolteu el meu clam.
Estigueu atent, escolteu
aquest clam que us suplica.

*R. Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.*

Si tinguéssiu en compte les culpes,
qui es podria sostenir?
Però és molt vostre perdonar,
i això ens infon respecte. **R.**

Confio en la paraula del Senyor.
La meva ànima hi confia.
Espera el Senyor la meva ànima,
més que els sentinelles el matí. **R.**

Que esperin el matí els sentinelles!
Israel espera en el Senyor,
perquè són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.
És ell qui redimeix Israel
de totes les seves culpes. **R.**

Lectura segona

Rm 8,8-11

*L'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús
d'entre els morts, habita en vosaltres*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires

naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Vers abans de l'evangeli

Jn 11,25a-26

*Jo sóc la resurrecció i la vida, diu el Senyor;
els qui creuen en mi, no moriran mai més.*

Evangeli

Jn 11,1-45

Jo sóc la resurrecció i la vida

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. ¿Ho creus això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.» Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «¿On l'heu posat?» Li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor.» A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que Llätzer no morís?»

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «¿No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.» Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

Barcelona

diòcesis

La teologia reclama un lloc a la universitat

■ L'acte central del 40è aniversari de la Facultat de Teologia va comptar amb la presència del president de la Generalitat i la ponència del Dr. Bruno Forte

BARCELONA.— La presència de José Montilla, president de la Generalitat de Catalunya, no sol ser gaire habitual en els actes d'Església, però el 25 de febrer no va deixar escapar l'oportunitat de mostrar el seu reconeixement i agraïment a la tasca que ha fet

la Facultat de Teologia de Catalunya al llarg dels seus 40 anys d'història. Aprofitant la seva presència, el cardenal Lluís Martínez Sistach i el Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia, van demanar que la teologia torni a entrar a la universitat.

Autoritats eclesiàstiques i civils es van aplegar en l'acte

Imatge de la taula presidencial.

A l'llarg dels seus quaranta anys d'història, la Facultat de Teologia de Catalunya s'ha consolidat com la peça clau del pensament teològic de Catalunya. Cohesiona una xarxa d'institucions acadèmiques —els Instituts Superiors de Ciències Religioses— que són tota una referència a les universitats de les ciutats on estan ubicades (Barcelona, Girona, Lleida, Mallorca, Tarragona i Vic). Ha propiciat que sorgís una generació de professors que, amb les seves publicacions i el seu mestratge, ha marcat decisivament els darrers quaranta anys de la vida eclesial catalana. I promou, directament o a través dels seus instituts incorporats, sis publicacions periòdiques, una col·lecció de monografies científiques i un seguit de col·leccions d'alta divulgació.

El reconeixement a la tasca feta per la Facultat de Teologia de Catalunya, que es va posar en marxa l'octubre del 1967 com a fruit immediat del Concili Vaticà II, es va expressar amb gran solemnitat el dimarts 25 de febrer durant l'acte central del 40è aniversari. La foto de família de les persones presents a l'acte era tota una mostra de la diversitat geogràfica i de sensibilitats que la Facultat de Teologia ha sabut aplegar sota el seu paraigua. Bisbes catalans, professors i alumnes, religiosos i religioses... es van reunir a la casa mare comuna per agrair l'esforç que la Facultat ha fet al llarg dels seus 40 anys. L'acte també va comptar amb la presència del nunci apostòlic a Espanya, Manuel Monteiro de Castro, i pel que fa a les autoritats civils, cal esmentar el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras, i el

cap de l'oposició, Artur Mas.

En el seu discurs, el Dr. Armand Puig va dir que la Facultat de Teologia és valorada, respectada i gaudeix de bona salut. De portes endins, continua sent una de les facultats de teologia més potents en el conjunt de la península Ibèrica i compta amb el suport indiscutible de l'episcopat català, dels abats i dels provincials de la URC. De portes enfora, però, encara li cal aconseguir un reconeixement més gran de la societat civil i de l'espai universitari.

«Si som capaços de desenvolupar una recerca teològica de qualitat (...) i si li donem sortida en camps prometedors com l'intercanvi entre teologia i ciències o teologia i arts o teologia i religions, sens dubte que trobarem sinergies en el món universitari.» Per això, el Dr. Puig va dir que «la teologia ha de tornar a entrar a la Universitat, s'hi ha de fer present, no solament amb la proposta clàssica de la creació de càtedres de teologia al seu interior sinó sobretot amb la posada en marxa de projectes conjunts en l'ordre de la re-

cerca i en l'ordre de la docència. D'aquesta manera, bo i mantenint la nostra identitat i sense haver-la de negociar, serem escoltats i podrem dialogar amb el món de la cultura amb la voluntat de sembrar-hi la llavor sempre fecunda de l'Evangeli». Tal com va afegir el degà, «és obvi que una acció d'aquestes característiques hauria d'anar acompanyada d'un reconeixement oficial, per part del Govern de Catalunya, d'uns centres docents que imparteixen teologia catòlica a nivell universitari».

Sumant-se a aquesta petició, el cardenal Lluís Martínez Sistach, en qualitat de gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya, va dir que a més de garantir una docència de qualitat en línia amb el que demana el Projecte de Bolonya, una Facultat de Teologia ha de mantenir també un diàleg intel·lectual seriós amb la cultura. «La societat catalana és permeable a moltes coses», va dir el cardenal, «per què no ho ha de ser a una teologia catòlica oberta i cordial, rigorosa i dialo-

gant, en plena comunió de fe però alhora plena d'amor pel món que l'envolta?». Com a reptes de futur, el cardenal va parlar del diàleg ineludible amb el món i va dir que «la Facultat de Teologia de Catalunya ha d'aspirar a articular projectes acadèmics solvents en el marc del sistema universitari català, espanyol i europeu».

Ja per si sola, la presència del president de la Generalitat de Catalunya a l'acte central del 40è aniversari era molt significativa. En les seves paraules, José Montilla va rememorar «l'aportació valuosa que el pensament cristià ha fet, durant segles, a la cultura del nostre país». «La cultura cristiana —va dir— ha estat present en la societat catalana i reconèixer

aquestes arrels, lluny de fer-nos presoners de res, ens permet mirar al futur amb esperança per tal de trobar les respostes adequades als interrogants que ens planteja el món d'avui.» També va dir que el Govern «comparteix amb l'Església catalana la necessitat de treballar plegats per la cohesió social i per fer front a aquests nous reptes».

Parlar de Déu en el «global village»

El Dr. Salvador Pié-Ninot el va presentar com un dels grans teòlegs vivents i va dir

que la seva era una de les teologies catòliques més lluminoses del moment actual. Tant va lloar la vasta trajectòria del Dr. Bruno Forte, arquebisbe de Chieti-Vasto, que el ponent, en començar el tema *Parlar de Déu en el «global village»*, va dir en to enriolat que Pié gairebé li havia obert el procés de beatificació.

Els seus dots oratoris, la calidesa en les paraules, la profunditat del contingut i la sensibilitat que va manifestar en anar combinant el castellà i el català al llarg del seu discurs van copsar l'atenció de tots els presents a l'Aula Magna del Seminari, plena de gom a gom, i li van valer el llarg i calorós aplaudiment del públic. Fins i tot el cardenal Lluís Martínez Sistach, visiblement commogut, s'hi va acostar per agrair-li la seva ponència, tant per la forma com pel contingut.

La ponència del Dr. Bruno Forte va versar sobre el paper que ha de tenir la teologia en una postmodernitat marcada per la indiferència; en el revers de la història, des del punt de vista dels pobres i dels oprimits; i en la trobada de les religions, amb motiu especialment dels fenòmens d'immigració a Occident.

«A la teologia cristiana no se li demana violentar la llibertat de les consciències amb ostentacions de força. Tampoc no se li demana que se senti segura, perquè no hi ha res que separi tant l'home de Déu com una pietat segura d'ella mateixa. A la teologia se li demana que parli de Déu com una humil serventa, que tendeixi cap a ell com una pelegrina cap a la llum, guiada per l'estel de la redempció que va aparèixer en la nit dels temps, sense seduccions d'acompliment o de possessió.

L'Aula Magna va acollir un gran nombre de persones.

Tant al Nord com al Sud del món, tant davant de l'aldea postmoderna, com davant del revers de la història i del repte de les diferents religions, a la teologia cristiana se li demana que continuï vivint la doble i única fidelitat, al temps i a l'Etern, al present dels homes i al demà de Déu, en la companyia del poble escollit pel Senyor per tal de ser enmig dels pobles l'Església de l'amor, la comunitat de l'es-

perança més forta que el dolor i la mort.»

D'aquesta doble i única fidelitat, va dir el Dr. Bruno Forte, és testimoni singular el *Cant espiritual* de Joan Maragall, amb el qual va acabar la seva exposició, «també en signe de gratitud a la cultura catalana que ha expressat una perla tan gran de bellesa i de fe».

Carme Munté

✓La teologia en el món postmodern

Si la raó adulta donava sentit a tot, el pensament dèbil de la condició postmoderna no reconeix sentit a res. És un temps de naufragi i de caiguda, d'obscuritat i de nit, marcat sobretot per la indiferència: el refús dels horitzons forts i totalitzadors de la ideologia es tradueix per a molts en la renúncia a plantejar-se la pregunta sobre el sentit i fins i tot en la pèrdua del gust a cercar les raons últimes de la vida i la mort dels homes.

L'anàlisi del procés que del triomf de la raó moderna du al temps del decadentisme no exclou, tanmateix, senyals d'una aurora. Hi ha una «nostàlgia de justícia perfecta i consumada» (Max Horkheimer) que es pot reconèixer com una mena de recerca del sentit perdut. En primer lloc sembla dibuixar-se un redescobriments de l'altre. En segon lloc, cal assenyalar una «nostàlgia d'allò que és totalment altre» (Max Horkheimer), una mena de redescobriments de l'Últim.

[A aquesta teologia] se li demana que recordi l'Origen, fent-ne memòria segons les narracions

sagrades de la fe; se li demana que assenyali la Pàtria, albirada en la promesa, però encara no assolida; se li demana que inquieti el present, denunciant-ne els ídols, però també les caigudes en la negativitat sense esperança. Se li demana que es mantingui, com hauria de mantenir-se tota l'Església, en unió amb el Crucificat.

✓La teologia des del revers de la història

Davant d'una història entesa com a progrés, que margina i menysprea la història dels vençuts, el «revers de la història» (Gustavo Gutiérrez) està carregat de la memòria dels oprimits, esborrada o reprimida massa vegades, del seu present de dolor, de lluita i d'esperança, de somnis de futur. Són les classes explotades, les races marginades, les cultures oprimides i menyspreades, són els «subterranis» del món, la suma infinita d'històries de patiment humà.

En aquests «baixos fons» és on està cridada a situar-se la teologia cristiana, però no amb una decisió presa en un despatx, en una mena de diàleg intel·lectual, sense compromisos i sense passions, sinó des de dins del cor d'aquesta història. La teologia des del revers de la història ve després de la mística i de la pràctica del compartir: a Déu, en primer lloc, se'l contempla alhora que es posa en pràctica la seva voluntat, el seu regne; només després es pensa en ell.

La pobresa no és un simple vici que haguem de guarir amb la pietat d'un assistencialisme benèvol, ni és un mer endarreriment que exigeixi un reformisme. La pobresa és fruit del sistema injust de dependència que lliga el centre i la perifèria del món: el pobre és el fill de Déu desfigurats. S'imposa en tota la línia l'anàlisi de les dependències, suscitant una praxi complexa i diversificada, que passa primerament a través de la conscienciació del pobre.

El món de les no-persones exigeix l'abandonament de tota epistemologia racionalista que s'acontenti amb reconciliacions purament ideals, a favor d'una epistemologia de sabor bíblic en la qual comprendre signifiqui alhora estimar i comprometre's amb els altres.

✓El trobament de les religions

Es perfila la recerca d'una interpretació de la relació entre cristianisme i religions sota la banda de l'inclusivisme: bo i mantenint ferma la necessitat de Crist i de la seva mediació, es pren seriosament la possibilitat universal de la salvació.

Sota aquesta llum, es pot dir que les religions no cristianes contenen elements autèntics de l'autocomunicació divina, el discerniment dels quals, tanmateix, és possible per als deixebles de Crist només a la llum del criteri que és la revelació realitzada en Ell: si el Regne de Déu és present també més enllà dels confins visibles de l'Església, que n'és el sagrament universal, les altres religions podran revestir un valor salvífic que el cristià reconeixerà en obediència a la fe en la bona nova de l'amor de Déu per totes les seves criatures.

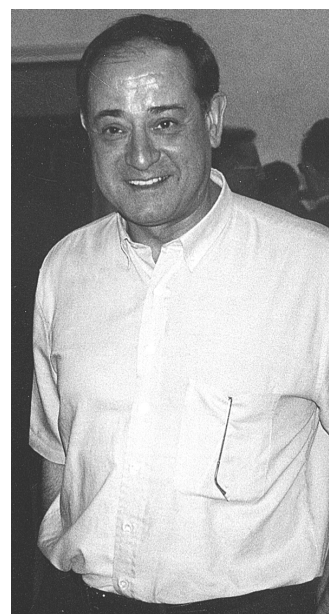
Aquesta concepció motiva l'actitud d'atenció i de respecte envers les diverses religions, però no justifica cap confusió indeguda entre la plenitud de la revelació divina realitzada en Crist i les eventuals llums presents en les altres tradicions religioses i en els seus textos sagrats en virtut de l'únic designi salvífic universal del Pare, de l'única i irrepetible mediació de Crist i de l'acció de l'Esperit que actua també més enllà de les fronteres visibles de la comunitat de la salvació, que és l'Església.

Lluís Magriñà, nou provincial dels Jesuïtes de Catalunya

BARCELONA.— El general de la Companyia de Jesús, Adolfo Nicolás, ha nomenat Lluís Magriñà com a nou superior provincial de Catalunya. Magriñà, de 61 anys, ha estat dedicat sobretot al camp de l'ajuda humanitària i la cooperació al desenvolupament.

Lluís Magriñà (Barcelona, 1946) va entrar a la Companyia de Jesús l'any 1964 i va ser ordenat com a sacerdot l'any 1976. És llicenciat en Teologia i va estudiar Educació Comparada a la Universitat de Chicago, als Estats Units. Després de passar cinc anys al Txad, va ser fundador i director durant 15 anys de l'ONG Intermón. Posteriorment treballà amb els refugiats rwandesos al Congo. Durant 4 anys va ser delegat d'educació dels Jesuïtes de Catalunya i va posar en marxa Jesuïtes Educació, la xarxa que aplega les escoles de la Companyia de Jesús a Catalunya.

Des de l'any 2000 i fins al 2007 ha dirigit el Servei Jesuïta als Refugiats, tasca que l'ha portat a viatjar arreu del

Lluís Magriñà ha dirigit durant set anys el Servei Jesuïta als Refugiats.

món, visitant els projectes d'aquesta entitat i avaluant les necessitats més urgents a atendre. Ha estat consultor del Pontifici Consell per als Migrants i Itinerants del Vaticà. En aquests moments es troba a Roma, on participa en la Congregació General 35 de la Companyia de Jesús, representant als jesuïtes catalans juntament amb l'actual provincial, Pere Borràs.

Magriñà substituirà Pere Borràs, que és superior provincial de Catalunya des del juny del 2001. El nomenament d'un provincial és per a 3 anys i, general-

ment, el càrrec es renova durant 3 anys més. En el cas del P. Borràs, el seu mandat s'ha allargat un temps més per la celebració de la Congregació General.

La data per a la presa de possessió del nou Provincial no ha estat encara fixada. Un cop finalitzi la Congregació General, l'actual i el futur provincial iniciaran el relleu, que es formalitzarà els propers mesos, previsiblement abans de l'estiu. (C.C.)

TERRASSA

III Jornades de Pastoral de la Salut de Terrassa

CERDANYOLA.— El casal del Roser, de la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola, va acollir la tercera Jornada diocesana de Pastoral de la Salut el dissabte 9 de febrer. Hi van participar prop de 200 persones entre agents de pastoral, voluntaris, professionals i membres de diverses associacions, que van seguir amb atenció la ponència i els testimonis que versaven enguany sobre el tema que es treballarà a la Pastoral de la Salut: el dol.

El bisbe de la diòcesi, Mons Josep Àngel Saiz, va obrir l'acte i va saludar els assistents provinents

de tots els arxiprestats del bisbat. Després de la pregària va adreçar la seva paraula als assistents per agrair-los el seu treball i dedicació, alhora que va subratllar la necessitat de donar testimoni des d'una profunda vivència de comunió eclesial.

A continuació, Mn. Alfons Gea, delegat episcopal de Pastoral de la Salut, va pronunciar la conferència sobre el procés del dol en la malaltia. Es va posar de manifest que són moltes les pèrdues que se succeeixen en el malalt i que cal curar-les tot corrent-les des de l'escolta activa.

La segona part de la trobada va estar dedicada a diversos testimonis. Núria Blancafort, fundadora del grup de dol de Sabadell, va explicar la seva experiència de dol com a mare mentre que la germana carmelita descalça Teresa Rofes va

Prop de 200 persones van participar en la trobada.

parlar de la vivència espiritual de les pèrdues personals. En els grans místics trobem també el procés de dol com a procés de creixement i seguiment a Jesús.

L'ambient viscut, en moments intensament emotius, i els continguts impartits han de servir per millorar l'acció pastoral envers els qui pateixen, sobretot, la pèrdua d'un ésser estimat. L'Església no només no viu d'esquenes a la mort, sinó que acompanya les persones oberta a l'esperança en els moments més difícils del camí de la vida sent portadora de salut en forma de comprensió, afecte, acolliment i pregària. (C.C.)

Sant Feliu de Llobregat

El bisbe Uriarte anima el clergat diocesà a ser veritables «deixebles de la Paraula»

■ Montserrat acull les IV Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat

MONTSERRAT.— El bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan María Uriarte, va ser el gran protagonista de les IV Jornades de Formació i Espiritualitat per a preveres i diaques del bisbat de Sant Feliu. Amb el títol «El ministre ordenat al servei de la Paraula», el prelat va dedicar cinc

sessions a aprofundir un tema directament relacionat amb l'objectiu diocesà d'aquest any: «La inspiració i la comunió que neixen d'escoltar la Paraula de Déu.» Les jornades van aplegar a Montserrat una cinquantena de preveres i diaques encapçalats pel bisbe Agustí Cortés.

nunciadora, una espiritualitat que sense oblidar la precisió doctrinal, tingui cura de l'experiència, i en definitiva, una espiritualitat que aprengui i ensenyi a pregar».

Les Jornades de Formació i Espiritualitat van comptar amb altres aportacions destacades, com ara la del P. Andreu Marquès, que va parlar sobre *Donar raó de la fe cristiana en el nostre context cultural*; o la del P. Jordi-Agustí Piqué, amb la xerrada *Audició i anàlisi. La Missa de Charles Gounaud: «sollemnitas» i teologia romànica de Santa Cecília*. Entre tants preveres, va resultar també molt interessant la ponència de Montserrat

Amb l'objectiu de redescobrir la referència fonamental de la Paraula de Déu en la vida i el ministeri dels preveres i diaques, la diòcesi de Sant Feliu va organitzar del 13 al 15 de febrer la quarta edició de les ja tradicionals Jornades de Formació i Espiritualitat. En el marc incomparable de Montserrat, una cinquantena de preveres i diaques van poder també gaudir, juntament amb la formació, d'uns dies de descans i convivència, amaratats per la participació i vivència de la litúrgia benedictina. La valoració ha estat molt positiva per part dels assistents que, en paraules de Mn. Joan Pere Pulido, secretari general del bisbat, «hem pogut fer una veritable experiència de renovació espiritual i, per què no dir-ho, també de descans físic». En el plànol formatiu, Mn. Pulido ha qualificat de «molt interessants i enriquidores» les aportacions del bisbe de Sant Sebastià: «Ens ha ajudat a valorar quin lloc ocupa realment la Paraula de Déu en la nostra vida com a ministres ordenats, a referir-hi constantment les nostres experiències i a cercar-hi les eines fonamentals de la nostra missió.»

Tal com va deixar clar Mons. Juan María Uriarte a l'inici de les jornades, les seves reflexions no pretenien ser una «exposició acadèmica», sinó més aviat «un pensament espiritual i pastoral, recolzat en l'Escriptura, en documents eclesials, en la reflexió teològica». En la primera de les seves intervencions va parlar del context actual davant de la Paraula, especial-

ment pel que fa a les dificultats. Entre els obstacles més evidents, va referir-se al desconeixement que de la Sagrada Escriptura hi ha actualment a les comunitats parroquials. «Per això és tan important —va dir— potenciar el seu descobriment en els nostres grups cristians, donar-li el relleu que li pertoca en les nostres celebracions litúrgiques, fer una catequesi més bíblica, afavorir espais formatius...» Mons. Uriarte va animar els preveres i diaques assistents a viure una «constant familiaritat» amb la Paraula, fruit de la pregària personal i comunitària, i també de l'estudi científic, per millorar la seva comprensió. «I tot plegat —va afegir— viscut en la Tradició viva de l'Església.»

«Paraula que regenera i dinamitza»

El ministeri del prevere i del diaca, va recordar també el bisbe de Sant Sebastià, «comporta ser testimonis i deixebles de la Paraula de Déu, al mateix temps que profetes que, des d'ella, interpel·len i sedueixen l'home i la dona d'avui». Dins d'aquest testimoniatge va emmarcar la recomanació d'evitar a tota costa algunes temptaci-

Els bisbes Agustí Cortés i Juan María Uriarte van presidir les Jornades.

ons: «L'esquizofrènia entre l'anunci i la conducta, el fet de no escoltar abans de transmetre, o el de la repetició mecànica d'unes paraules no interioritzades.» Davant d'aquests perills, Mons. Uriarte va insistir en la necessitat d'unes determinades actituds i disponibilitat per acollir la Paraula: acceptar-la amb agraïment, acollir-la com un pobre i amb esperança, sentir la seva acció eficaç en una constant actitud de diàleg com a Paraula que regenera i dinamitza la vida cristiana.

Finalment, el bisbe de Sant Sebastià va apuntar que la bona espiritualitat de la Paraula de Déu ens ha de dur a «intensificar una espiritualitat de la confiança, del bon fer assossegat enfront de la hiperactivitat, de la fidelitat i no de l'èxit, de la responsabilitat, de la paciència, de la sintonia enfront de la distància, de l'alegria; una espiritualitat sanadora més que de-

Escolà, de la Delegació diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgica, sobre *La pastoral del cant a l'Església de la Tarraconense: cants d'entrada, Advent, Nadal, Quaresma i Pasqua*.

Més enllà de l'estricta formació, la trobada va afavorir els espais de diàleg amb el bisbe Agustí Cortés, amb el P. abat de Montserrat i amb el bisbe Uriarte. Els preveres i diaques van poder compartir amb ells les seves preocupacions socials i eclesials, tot prenent consciència que en el complex moment actual el gran repte és sempre la coherència del testimoniatge evangèlic. Mons. Agustí Cortés va tancar les jornades amb la crida a «oferir la Paraula de Déu com a veritable testimoni de misericòrdia davant de les diverses ferides que podem trobar i experimentar en el món d'avui».

Samuel Gutiérrez

TERRASSA

Conferències quaresmals itinerants del bisbe Saiz

La conferència de Sant Cugat va aplegar una munió de fidels.

TERRASSA.— Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, com cada any, està dedicant el temps de Quaresma a pronunciar diverses conferències pel territori diocesà. Enguany, a la catedral de Terrassa ha impartit tres conferències, els dies 13, 20 i 27 de febrer, sobre el tema de l'encíclica de Benet XVI *Spe salvi*. El dimarts dia 19 a va pronunciar-ne una altra a la parròquia de Sant Cugat del Vallès, dintre dels cicles de conferències organitzats sobre la vocació. En aquesta ocasió va presentar la missió de l'Església a partir del comentari de la seva primera carta pastoral com a bisbe de Terrassa. Finalment, el dia 26 de febrer es va fer present a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, on va pronunciar una altra conferència quaresmal sobre l'encíclica papal. (C.C.)

Trobada d'iniciació de la JARC

PONTONS.— El cap de setmana del 16 i 17 de febrer va tenir lloc a la casa de colònies de Penyafort, a Pontons, la trobada dels grups d'iniciació a la JARC del Penedès. Hi van participar una trentena de joves que participen en els grups de després de la confirmació (16 a 18 anys) de Vilafranca del Penedès i Sant Sadurní d'Anoia, acompanyats dels seus iniciadors.

El treball es va centrar en el lema de la campanya de la JARC d'aquest curs: «En què, com, de qui... te'ls gastes?», sobre l'ús que fem dels diners. Hi va haver dinàmiques, jocs, treball per grups... i la celebració de l'Eucaristia en el segon diumenge de Quaresma. (C.C.)

Trobada anual d'acollidors de promesos

TERRASSA.— El diumenge 17 de febrer va tenir lloc la trobada anual dels acollidors de promesos i membres del Centre de Preparació al Matrimoni (CPM) de l'arxiprestat de Terrassa. Enguany la trobada va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz.

La trobada es va iniciar a les 18.00 h a la Sala Capitular de la catedral, on el bisbe va pronunciar la conferència *Testimoni de la família en la societat del segle XXI*. El prelat va glossar en la seva xerrada les aplicacions de la carta pastoral i el Pla Pastoral diocesà en la pastoral familiar, en general, i en la missió dels acollidors de promesos, en particular. Després de la seva xerrada va tenir lloc un interessant diàleg amb els matrimonis assistents. Entre altres coses, es va valorar positivament l'acolliment i la preparació que des de l'Església s'ofereix a les parelles que sol·liciten contreure matrimoni canònic i es va presentar com a oportunitat per tal de presentar l'anunci de Jesucrist a les parelles. A continuació el bisbe Saiz va presidir la missa a les 8 del vespre a la catedral, amb l'assistència dels membres del CPM. (C.C.)

El director general dels Operaris Diocesans va convidar a viure l'any jubilar «en clau de Sol»

El centenari de la mort de Mn. Sol

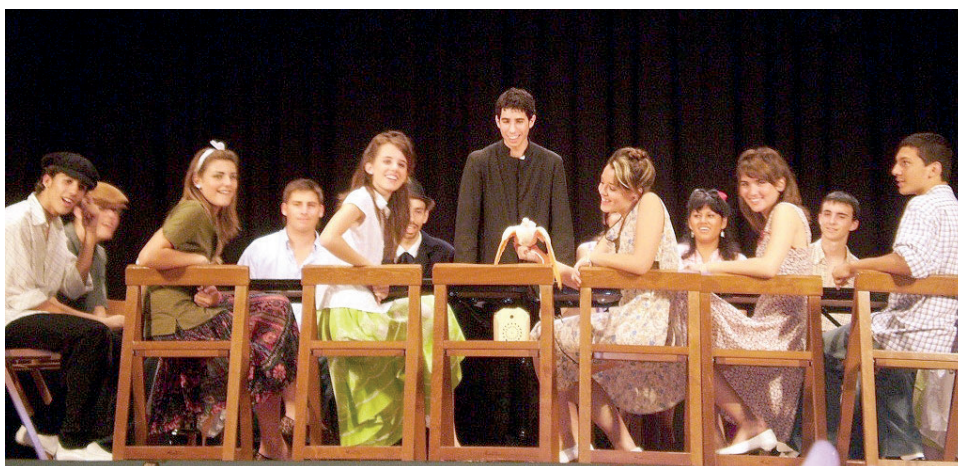
Amb motiu dels cent anys de la mort del beat Manuel Domingo i Sol, esdevinguda el 25 de gener del 1909, la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans del Sagrat Cor de Jesús, fundada per aquest sacerdot tortosí, ha convocat un any jubilar per preparar el cor dels membres de la germandat i de tots els devots del beat fundador.

Un any de gràcia per remoure els cors i les consciències dels homes i les dones del segle XXI per recordar, valorar i aprofundir en el llegat que va deixar Mn. Sol a la Germandat d'Operaris Diocesans i a tots els cristians que han conegut la seva obra i que se senten cridats a seguir el Crist en el foment de la vocació cristiana en general i sacerdotal d'una manera molt particular.

L'escenari d'obertura del centenari ha estat múltiple. Tortosa: bressol de total l'obra de Mn. Sol i lloc que en guarda amb veneració les restes. Roma: on hi ha la casa central de la Germandat i el Pontifici Col·legi Espanyol fundat per ell i que continuen regint els sacerdots Operaris Diocesans. Mèxic, Estats Units... i altres països on els Operaris són presents fent el treball apostòlic per al qual han estat cridats per Crist en el carisma del beat Manuel Domingo i Sol. Nosaltres, en aquestes lletres i fotografies, ens centrarem en Tortosa i les diferents celebracions i activitats que s'han fet per iniciar aquest any jubilar.

El primer acte va tenir lloc el divendres 25 de gener amb la presentació del llibre de Julio García Velasco, sacerdot operari diocesà i exdirector general de la Germandat, que es titula *Manuel Domingo y Sol, un hombre de corazón*. L'acte acadèmic va tenir lloc al saló d'actes de l'antic Reial Monestir de la Puríssima, amb l'assistència d'un bon grup de persones que, unides espiritualment i afectiva a Mn. Sol, al seu carisma, a la seva espiritualitat i a la seva obra, van vibrar amb la presentació del beat tortosí des de la perspectiva de l'afecte i amor que va professar tota la seva vida a Crist, a l'Església, al ministeri sacerdotal i a la diòcesi i ciutat de Tortosa, on va néixer, va treballar, va fundar i va morir.

L'obra biogràfica, editada per Sígueme, editorial dels Operaris Diocesans, presenta la vida, la figura i l'obra del sacerdot tortosí que ve relatada en 150 pàgines plenes de vida, d'afecte, d'admiració i de devoció per l'escriptor que dona a conèixer el seu profund coneixement i

Els joves van interpretar «El diluvi que ve».

L'Adoració Nocturna va organitzar una vetlla de pregària.

amor a la persona, carisma i obra del fundador. El dissabte 26, a les 19 h i a l'Auditori de Tortosa Felip Pedrell, va tenir lloc la representació, per part del grup Molas Teatre i pel grup Mossèn Sol, del musical *El diluvi que ve*. Una estona de música i de festa en la qual un nombrós grup de gent jove de Nules, Castelló, va glossar la figura

del sacerdot tortosí des de la perspectiva del famós musical que sota el mateix títol es va presentar fa anys als teatres i que va donar lloc a músiques originals i apegaloses que van ajudar a difondre l'Evangeli des de la perspectiva i la força dels ritmes moderns de la música dels anys setanta i vuitanta.

En aquesta ocasió la coreografia i el

Nombrosos preveres van concelebrar l'Eucaristia de la festa.

Al temple de la Reparació va ressonar amb força l'himne.

Mons. Xavier Salinas va llegir la benedicció.

muntatge va portar a escena una vida molt familiar i coneguda per als espectadors: la de mossèn Sol. Nascut a Tortosa, fundador dels Operaris Diocesans, apòstol incansable de les vocacions sacerdotals, impulsor dels col·legis de vocacions i fundador del Col·legi Espanyol de Sant Josep a Roma, per a la formació dels sacerdots de tot l'Estat.

El dilluns dia 28, vespra de la festivitat litúrgica del beat Manuel Domingo i Sol, va tenir lloc, al temple de la Reparació, una vetlla de pregària organitzada per l'Adoració Nocturna en el seu 125è aniversari. El temple de la Reparació és una petita església, propera a la catedral, fundada per Mn. Sol i que conté la tomba del fundador. El propòsit del temple és el culte a Jesús Eucaristia i la reparació al Sagrat Cor de Jesús per les indiferències, els oblitats i les separacions que d'aquest Sagrat Cor fem els homes.

La vetlla va ser presidida pel director general dels Operaris, Ángel Javier Pérez Pueyo. Després de la missa que va presidir el mateix director general, va tenir lloc l'Hora Santa, que va poder ser seguida per tots els fidels en un preciós llibret titulat *El Transparente* i que marca les pregàries, els passos, els cants, les lectures i els comentaris que s'hi van anar fent. En el mateix llibret també hi ha un acte sacramental que relata d'una forma molt suggestiva la vida de Mn. Sol i el seu amor i unió amb Jesús Eucaristia, la seva identitat profundament sacerdotal: en el tracte i acompanyament dels xiquets, joves, adults, religiosos, etc. i el seu carisma d'apòstol de les vocacions sacerdotals.

La llarga estona de rellotge va passar com un instant de cel. La paraula càlida i imaginativa del director general en la vetlla que ell mateix va redactar, els suggeriments i les concrecions que naixien en la consciència de cadascú gràcies a l'acte sacramental van ajudar a conèixer més íntimament la figura i la vida d'aquest tortosí de l'Església universal.

El dia 29 va tenir lloc l'Eucaristia de la festa, al temple de la Reparació, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, concelebrada per més de 70 sacerdots operaris i de la diòcesi. El director general de la Germandat també va concelebrar amb el prelat. Autoritats municipals i fidels es van fer presents en la celebració, que va ser entranyable i solemne al mateix temps que reeixida i vibrant.

El bisbe, en l'homília, va expressar la gratitud a Déu pel fet que un fill de Tortosa «brilla com el sol» en referència al beat i al seu model d'entrega a Déu i a l'Església.

edicció papal per a la jornada.

Moment del concert a càrrec de l'Orquestra i Cor del Conservatori de Grau Mitjà de Tortosa.

sia en el foment de les vocacions, especialment les sacerdotals. El bisbe va animar tothom a «tenir esperança i a llançar les xarxes, sense por». Els fills de Mn. Sol han de continuar sent mediadors que suscitin vocacions, proposin ideals i acompanyin les persones amb la mística del seu fundador.

Al final de la missa i abans de cantar l'himne dels col·legis de vocacions sacerdotals de Sant Josep, obra del beat operari diocesà Mn. Peris, el director general dels Operaris va encoratjar tothom a viure l'any jubilar «en clau de Sol», és a dir, segons l'esperit i estil del beat. Després va honorar el bisbe diocesà i l'alcalde de la ciutat amb sengles medalles del Sant Pare. Acte seguit, Mons. Xavier Salinas va llegir la benedicció que va dirigir per a la jornada el papa Benet XVI a través de la Secretaria

d'Estat del Vaticà i de la Nunciatura Apostòlica. El dinar de fraternitat va tenir lloc al Seminari diocesà, on en el moment del brindis el Rvd. Àngel Pérez va honorar amb insígnies de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans el vicari general, Mn Josep-Lluís Arín, el rector del Seminari, Mn. Xavier Vilanova, i Àngel Acosta, artista especialment vinculat a Mn. Sol.

A la nit d'aquell dia de Mn. Sol va tenir lloc al temple de la Reparació un concert a càrrec de l'Orquestra i Cor del Conservatori de Grau Mitjà de Tortosa sota la direcció de Jordi Bonilla i de Mercè Baiget del cor. Obres de Bach, Haendel i Vivaldi van ressonar de forma vibrant a les voltes del temple tortosí i de Mn. Sol.

Víctor-Manuel Cardona

D. ÀNGEL JAVIER PÉREZ PUEYO ÉS EL DIRECTOR GENERAL DE LA GERMANDAT DE SACERDOTS OPERARIS DIOCESANS

«En l'orquestra de Déu els instruments són les mateixes persones»

—**Què l'ha portat a Tortosa?**

—Participar en els actes programats amb motiu de l'obertura del centenari de la mort de Mn. Sol. Però, sobretot, retre, una vegada més, tribut de gratitud a aquesta bonica ciutat episcopal del sud de Catalunya, assentada a les dues ribes de l'Ebre, per haver-nos engendrat eclesialment a la vida.

—**Però el centenari no és el 2009?**

—Efectivament, el 25 de gener del 2009 es complirà pròpiament el centenari de la seva mort.

—**Aleshores?**

—Els sacerdots operaris hem volgut preparar-nos per a aquest esdeveniment de gràcia durant tot aquest any. Hem pres com a data emblemàtica la de la seva festa litúrgica: el 29 de gener.

—**En què consisteix viure l'any jubilar en clau de Sol?**

—A fer realitat el somni de Déu: formar una gran i única «orquestra». Déu ja compta amb director (el seu Fill) i partitura (Sagrada Escripura). El seu gran

repte continua sent poder integrar-hi tots els instruments. En aquesta «orquestra» els instruments són molt singulars.

—**No l'entenc.**

—És molt senzill. En l'«orquestra de Déu» els instruments són les mateixes persones, aplegades igualment en tres grans famílies. La família dels laics, la dels consagrats i la dels ministres ordenats. Cada persona, com si es tractés d'un instrument, té un timbre característic (vocació) que ens permet saber de quin instrument es tracta i a quina família pertany. I que bé que sonen tots junts!

Déu ha guarnit cada persona amb gràcies i qualitats abundants; les ha convidat a formar part de la seva «orquestra»; els ha proporcionat les mediacions adients perquè puguin descobrir el seu timbre característic; les ha ajudat a conrear i desenvolupar la seva singularitat; però, al mateix temps, els ha fet descobrir la seva complementarietat personal i familiar.

¡Ya se puede ver EWTN el Canal Católico en imagen!

El canal EWTN
se puede ver en
el canal 14
de la televisión
católica.

EWTN

Lleida

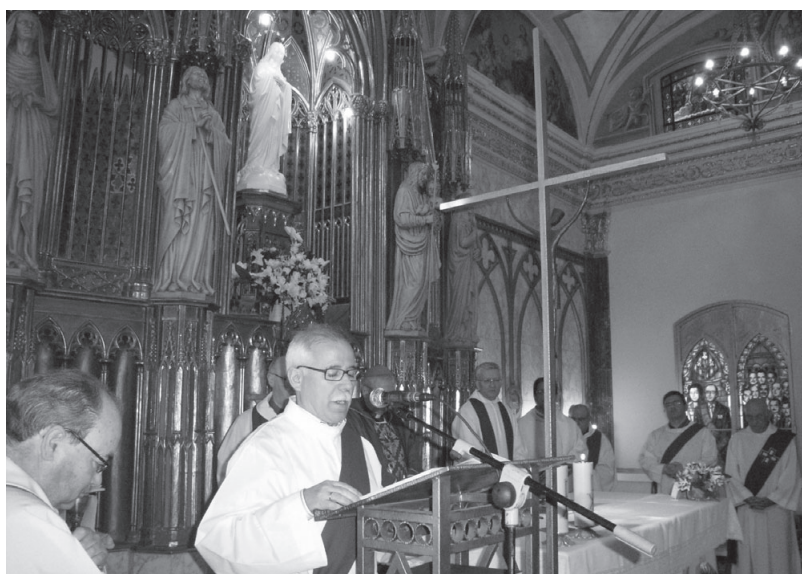
Acció de gràcies per l'ordenació diaconal de Mateo Hidalgo

■ El bisbe Salinas va agrair al Concili Vaticà II la recuperació d'aquest grau de l'orde

LLEIDA.— El dissabte 23 de febrer, l'Oratori de l'Acadèmia Mariana va acollir una Eucaristia d'acció de gràcies per l'ordenació com a diaca permanent de Mateo Hidalgo el 13 de gener i pel do d'aquest ministeri ordenat.

La celebració va ser presidida pel bisbe administrador apostòlic, Xavier Salinas, i concelebrada per una desena de preveres diocesans, entre ells els jesuïtes Joan Canet i Joan Suñol, de la parròquia de Sant Ignasi de Loiola de Lleida, on Mateo Hidalgo treballa en diversos àmbits pastorals; així com Mn. Jaume Montaña, director del Secretariat del Diaconat Permanent. També van assistir en el seu ministeri tres diaques permanents de la diòcesi: Plàcid Burgués, Antoni Ruiz i el franciscà Genís Rebollo.

La seva esposa, Rosa Mari, les seves filles i altres familiars i amics van assistir a la celebració viscuda en un «ambient familiar i d'amistat, als peus de la Mare de Déu», com va ser qualificat pel mateix bisbe Salinas. Responent a la invitació del nou diaca, tots van voler aplegar-se davant de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, per donar gràcies a Déu pel do d'aquest nou diaca.

Josep Manel Prada

El diaca Mateo Hidalgo en el moment de proclamar l'Evangeli.

El bisbe Salinas, en l'homília i referint-se a l'Evangeli del dia, la paràbola del Fill Pròdig, va dir que s'hi manifesta el Déu misericordiós i acollidor, el Déu que es dona. En aquest context va parlar del diaconat permanent com «un ministeri de servei on es manifesta el Crist servidor dels homes». Mons. Salinas es va referir al diaconat com un ministeri apostòlic, un instrument de Crist, «perquè quan un diaca bateja és el mateix Crist que bateja», i va agrair al Concili Vaticà II la recuperació d'aquest grau de l'orde a la nostra

Església. Finalitzada la celebració, el diaca Mateo Hidalgo, en una breu intervenció, va mostrar el seu agraïment «primer al Senyor pel do d'aquest ministeri». Va fer extensiva la seva acció de gràcies al bisbe Salinas, al presbiterat diocesà —molt especialment als mossens que l'han ajudat en el camí vers el diaconat—, als companys diaques que l'han acollit, a la comunitat parroquial de Sant Ignasi dels jesuïtes i a tots els qui van col·laborar en l'ordenació diaconal. També va tenir paraules per la seva esposa, per haver donat

el seu consentiment a l'ordenació, per les seves filles i altres familiars i amics que li han donat el seu suport en el camí vers el diaconat i han viscut amb joia la seva ordenació.

Mateo Hidalgo va tenir, però, un emocionat record pels diaques permanents de la diòcesi de Lleida que l'han precedit i ja traspasats: Andreu Isern, Jesús Orteu, Pius Manuel, Fermín Tomàs i el recentment traspasat Miquel Mateus. També per les seves vídues, algunes presents en la celebració.

Sens dubte va ser un matí singular, viscut amb joia i sentiments d'acció de gràcies i alhora també d'eclosió i de vivència actualitzada del ministeri diaconal.

Entre els assistents també hi havia Julián Manzano, proper candidat a rebre el diaconat permanent, acompanyat per la seva esposa, Caritat Mercadé, delegada de Missions de la diòcesi.

Dies abans d'aquesta celebració, el 16 de febrer els diaques van fer una trobada de formació que coordina el director del Secretariat diocesà del Diaconat Permanent. Es va donar la benvinguda a Mateo Hidalgo i es va tractar el tema *El diaca i el temps quaresmal*.

Jordi Curcó

Torregrossa estrena i bateja una nova campana

TORREGROSSA.— Coincidint amb la festa del seu patró, sant Vicenç Màrtir, l'església i el poble de Torregrossa va viure el 22 de gener, amb goig i ambient de festa grossa, l'estrena d'una nova campana de l'església de l'Assumpció de la Mare de Déu. La campana va ser batejada amb el nom de Vicenta en honor del patró del poble.

La diada es va iniciar amb la celebració de la missa major, que va comptar amb una nombrosa assistència, que va omplir de gom a gom el temple de fidels i veïns del poble. A la celebració va assistir el president de la Diputació, l'alcalde del poble i altres

Jaume Cases

L'operació va ser dificultosa i espectacular.

autoritats i representacions.

Finalitzada la missa, tothom es va situar als peus del campanar, on es va procedir a la benedicció solemne de la campana a càrrec del rector, Mn. Jesús Mateu, i del rector emèrit, Mn. Josep Maria Coll.

Van actuar com a padrins la germana de Mn. Coll, Pepita Coll, i Xavier Iglesias, fill de Torregrossa, catedràtic de Ginecologia de l'Hospital Clínic de Barcelona i benefactor de la parròquia. Posteriorment, la campana Vicenta va ser elevada per una enorme grua fins el campanar, per ser col·locada al finestrall cen-

tral i a la vora de les altres dos antigues campanes. L'operació, prou complicada i alhora vistosa, va mantenir tots els presents en atenció fins que va ser col·locada al campanar, entre els aplaudiments i les mostres de satisfacció de la gent.

La nova campana de Torregrossa ha costat 25.400 euros, finançats en part per l'aportació d'11.000 euros de la Fundació Pública de l'Institut d'Estudis Ilerdencs de

la Diputació de Lleida, 5.000 dels quals han anat a parar a l'Ajuntament i 6.000 a la parròquia per poder fer front a les despeses.

L'empresa Carvajal Corredara d'Alcoletge, especialitzada en l'elaboració i col·locació de campanes, ha estat la responsable de construir la nova campana així com de tots els treballs de muntatge i d'ubicació.

La campana pesa 520 kg i fa 1 metre i 95 cm de diàmetre. Porta gravada la imatge de sant Vicenç i, com a originalitat, llueix la reproducció de l'antic escut del poble que es troba esculpit en pedra a la porta principal de l'Ajuntament. (J.C.)

Entitats cristianes demanen que la immigració no sigui una arma política

«La immigració no hauria de ser contemplada en els programes i actes de campanya electoral dels partits polítics com una eina de pura confrontació partidista, ni com una forma de captació fàcil de vots mitjançant l'exploació d'un malestar social, ni simplement com un problema, sinó com un fenomen que, malgrat les dificultats, genera importants beneficis de tota mena per a les societats d'acollida i per als nousvinguts, sempre que es gestioni adequadament.»

Aquesta petició la fa la Plataforma d'Entitats Cristianes amb la Immigració coincidint amb les eleccions del 9 de març. En el comunicat la plataforma fa altres peticions: fugir de la tendència actual a fer un tractament purament utilitarista i mercantilista de la immigració; fer una política que tingui com a prioritat el respecte dels drets humans, la prevenció de la guetització, la promoció de la integració i la cohesió social; fer una política migratòria que faciliti vies legals i segures per a l'entrada al nostre país per tal de reduir la mortalitat a les fronteres, evitar l'acció nefasta d'organitzacions que trafiquen amb éssers humans i reduir el volum de persones en situació irregular.

Finalment, fent valer el dret a la llibertat religiosa, el comunicat demana que es faciliti a les diferents comunitats religioses l'accés a llocs dignes dedicats al culte i la pregària. «Ens preocupa —afegeix el comunicat— la instrumentalització política que sovint s'ha fet de les resistències que una part de la població ha manifestat envers aquests nous centres de culte.» (C.C.)

ASSOCIACIÓ EDUCACIÓ SENSE LÍMITS

No et perdis el concert a benefici de l'associació Educació sense Límits l'11 de març vinent a les 21 h a la Sala Luz de Gas, c/ Muntaner, 246, amb l'Ashland University Jazz Orchestra. Entrada-donatiu: 15 euros. Obsequi de copa de cava. a/e: asociesl@gmail.com www.educasinlimites.com

Girona

La diòcesi inicia la commemoració del centenari de Mn. Pere Ribot

■ La petita parròquia de Riells del Montseny va acollir amics i admiradors del poeta

RIELLS-VIABREA.— El tercer diumenge de Quaresma van començar els actes commemoratius del centenari del naixement de Mn. Pere Ribot i Sunyer (1908-1997), reconegut prevere i poeta de Catalunya, en una etapa prou difícil de la història recent del país.

Com no podia ser d'una altra manera a la petita parròquia de Riells del Montseny, que fins i tot per als diocesans gironins és prou difícil de localitzar, es van aplegar un bon nombre d'amics i admiradors de la persona i l'obra de Mn. Pere. L'Eucaristia va ser oficiada per Mn. Jaume Reixach, un altre prevere escriptor i estudiós de la literatura catalana i que va ser col·laborador i successor de l'autor del poemari *Llengua de foc*, Premi Ossa Menor, i de milers d'altres poemes.

Finalitzada la litúrgia i des del mateix altar, Mn. Jaume va fer memòria de les seves relacions, ja des del Seminari fins que va esdevenir el col·laborador a la parròquia de Mn. Pere, fins al moment que, per raons de salut, es va haver de traslladar a la residència sacerdotal de Girona.

Mn. Pere Ribot va ser rector de Riells des del

Lloc on reposen les despulles de Mn. Pere Ribot.

1941 fins a la seva mort. Aquesta parròquia, en un procés de rectificació dels límits diocesans, es va integrar al bisbat de Girona i el seu rector va seguir amb els seus feligresos. «Era carn de la seva parròquia del Montseny», va dir Mn. Reixach. I si la trajectòria com a poeta i referent d'identitat de país és evident en la trajectòria creativa i personal de Mn. Pere Ribot, no ho és menys la seva fidelitat a la vocació sacerdotal i a l'Església, de la qual no s'estava de dir que «li sobra molta teologia i molta litúrgia, però li manca bondat, perquè no hem d'oblidar que Déu és una bona persona».

L'acte va seguir amb un recital de poemes de Mn. Pere i un petit concert, tot plegat organitzat per la parròquia i l'ajuntament de Riells-Viabrea. El proper dia 8 de març, a Cardedeu, s'ha programat un altre acte, amb la descoberta d'una placa a la plaça de Les Flors de Maig i una audició de sardanes. I per al 27 d'abril s'anuncia un acte cívic a l'ajuntament de Riells, amb la participació de l'Amical Mauthausen, que es va fundar fa trenta anys sota l'emparedament de Mn. Pere Ribot, a Riells, quan la situació política encara no permetia del tot aquestes iniciatives.

Víctor Gay

Pineda de Mar acull la Pasqua Jove d'enguany

PINEDA DE MAR.— Després de més d'un quart de segle de celebracions de la Pasqua Jove, la d'enguany accepta un repete d'organització i dinàmica a l'entorn d'una proposta certament agosarada precisament per tractar-la amb joves: els prejudicis. L'escenari escollit és Pineda de Mar, gairebé a l'extrem sud del bisbat. És un reconeixement a la dinàmica de la pastoral amb joves que està molt viva en aquesta comarca.

S'ha escollit un lema que ens assenyalava algunes pistes: «I tu... qui ets?» Els joves (s'espera qui siguin a l'entorn d'un miler) de 14 a 17 anys participaran en una gimcana per Pineda, mentre que els joves de més de 17 anys s'aplegaran a la Casa de Cultura de Can Comas per tractar dos temes importants relacionats amb el lema: d'una banda, el plantejament personal en relació amb el Tercer Món i els conflictes internacionals; de l'altra, saber quin és el paper d'un cristià enmig d'un món convuls com és el nostre. Per donar llum a aquests temes s'ha convidat Arcadi Oliveras, president de Justícia i Pau, i un periodista que ha treba-

llat com a corresponsal de guerra en diferents conflictes internacionals.

Finalitzada la gimcana i la trobada a la Casa de Cultura, a la plaça d'Espanya s'ha programat un concert amb el grup musical 100 Elephants per seguir amb el sopar al pati de les Dominiques.

Ja de nit continuarà la festa. Amb el foc caigut del cel (l'Evangeli s'encendrà com un fanal: la llum del Ressuscitat) els participants en la Pasqua Jove aniran fins a l'església, on els esperarà el bisbe. La litúrgia del foc, com correspon, es farà a fora a l'estil de Taizé. Finalitzada la Vetlla Pasqual, començarà una xocolatada i un moment de ball.

Aquesta celebració implica mesos de treball previ, dotzenes de

reunions, molts d'assajos de cada aspecte i detall, coordinació amb estaments públics i municipals. Cal dir que la cooperació i el suport de l'Ajuntament de Pineda ha estat clau. En resum, molta feina per part de l'equip del Secretariat de la Pastoral amb Joves i amb el compromís d'enviar almenys tres SMS cada dia amb motiu de l'abstinència de Quaresma. (V.G.)

La Pasqua Jove té com a lema «I tu... qui ets?».

L'Escola de l'Esplai, guardonada per la Conselleria d'Educació

GIRONA.— Des de fa tretze anys per iniciativa de l'entitat Mestres 68, l'Associació de Mestres Rosa Sensat, la Conselleria d'Educació de la Generalitat, la Facultat de Psicologia de la Universitat de Girona i la Diputació concedeixen els Premis Mestres, que són tres, un a nivell individual, un d'institucional i un d'internacional. Enguany el guardó institucional s'ha concedit a l'Escola de l'Esplai del bisbat de Girona, que s'integra en la Fundació Esplai - Mare de Déu del Mont, que aplega el Servei de Cases de Colònies, la coordinació dels centres d'esplai i l'Escola.

En el document de concessió s'assenyala que és el «reconeixement a una entitat que s'ha distingit per la seva aportació pedagògica en la seva tasca educativa».

En l'acte de lliurament en va fer la glosa Pere Micaló, delegat d'Educació del bisbat, que després d'assenyalar els vincles de l'Escola amb el món universitari, en va apuntar sis trets: de casa nostra i per a casa nostra, sense renunciar a adaptar el de bo que es veu a fora; des de l'Església, sempre ha mantingut l'aspecte confessional fins i tot en temps difícils, amb un sentit obert del terme; escola de futurs responsables, persones compromeses moltes de les quals han esdevingut excel·lents educadors; escola de valors, els propis de l'esplai, col·laboració, amistat, gratuïtat; escola de vivències, no de teories, amb una pedagogia activa i participativa; escola per fer país, formar persones que, descobrint el seu país, en gaudeixin i l'estimin.

L'Escola de l'Esplai del bisbat de Girona va sorgir fa més de trenta anys per iniciativa de l'Escotisme, el Servei de Colònies de Vacances i el MIJAC i ha format centenars de monitors, dotzenes de directores i especialistes, i ara mateix continua activa i amb mitja dotzena de cursos en funcionament. Ramon Casadevall n'és l'actual director. (V.G.)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

15 - 16 DE MARÇ
(Entrant el dia 14 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona

Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Tortosa

Activitats catequètiques del Moviment Infantil Diocesà

Mn. Tomàs Mor i la Gna. Maria Jesús Pons van presentar el material catequètic.

TORTOSA.—Durant els dies 11, 12 i 13 de febrer els responsables del Moviment Infantil Diocesà, Mn. Tomàs Mor i la Gna. Maria Jesús Pons, han anat passant per les diferents zones pastorals de la diòcesi tortosina per presentar el material catequètic que aquesta delegació ha preparat per al temps de Quaresma i per a la jornada anual del MID, sigles amb què es coneix el Moviment.

El primer dia, dilluns 11 de febrer, va tenir lloc la reunió a la zona centre del bisbat, i en concret a Santa Bàrbara, el segon dia a la zona sud, Benicarló, i el darrer dia a la zona nord, concretament a Móra d'Ebre. A les 21.30 h estaven convocats els sacerdots i els catequistes responsables de la catequesi de Postcomunió de totes les parròquies de cada zona.

En la reunió, Mn. Tomàs Mor i la Gna. M. Jesús Pons expliquen el material que han fet publicar per celebrar i viure amb més profit la Quaresma. El material, que està editat en un preciós fulletó, distingeix les diferents edats de la catequesi de Postcomunió i també les uneix presentant un material que pot servir o bé directament o bé adaptant-lo a les diferents possibilitats del grup en què es treballa.

Dins d'aquest material editat sota el títol *Jo t'estimo*, que és el lema d'enguany de la jornada del MID, també s'inclou l'activitat que els nens i nenes han de preparar per participar en la diada que cada any organitza el Moviment Infantil Diocesà. Una jornada que, a més de festiva, vol ser formativa. Per això es prepara un material que disposi els cors i les actituds dels participants per poder acollir amb més força i intensitat el missatge evangèlic que se'ls vol donar.

Aquesta jornada, que vol presentar l'amor de Déu per cadascun de nosaltres, manifestat en Crist Jesús, se celebrarà al Seminari diocesà el proper 6 d'abril. S'espera que aculli, com cada any, la major part dels nens i nenes de la diòcesi que cada setmana participen en la catequesi de Postcomunió. Altres informacions que es van donar en la reunió van ser les convivències que el Moviment Infantil ha organitzat per als més grans d'aquest nivell catequètic i les colònies d'estiu que aquest any es faran a Altura, una població de la província de Castelló i diòcesi també de Castelló. (V.M.C.)

Festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes

■ El cardenal Lluís Martínez Sistach va presidir l'Eucaristia a la catedral

TORTOSA.—Cada any, al voltant de la festa de la Mare de Déu de Lourdes, l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes organitza una jornada per celebrar la festa de la seva titular. Enguany, a la catedral va tenir lloc l'Eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez i Sistach, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. Més de sis-centes persones van omplir l'espaiosa nau de la catedral.

Amb goig i alegria el 17 de febrer passat malalts, infermeres, *brancarders*, voluntaris i membres de l'Hospitalitat de Lourdes de la diòcesi de Tortosa es van aplegar primer a la catedral i després al Seminari diocesà per commemorar la festa de la seva titular.

El bisbe de la diòcesi, que sempre presideix aquesta celebració, enguany va invitar el cardenal de Barcelona, Lluís Martínez i Sistach, amb motiu de ser recentment creat cardenal i en record dels anys que va estar a Tortosa com a bisbe diocesà.

En la missa, que va ser concelebrada per una desena de sacerdots i el bisbe diocesà, Mons. Martínez Sistach va recordar els seus anys de pastor diocesà de Tortosa, les peregrinacions a Lourdes que ell també va presidir així com la festa diocesana de l'Hospitalitat que aquest dia ell tornava a celebrar amb tants coneguts.

A l'inici de la celebració, la presidenta diocesana de l'Hospitalitat, Anna Maria Calvo, va donar la benvinguda a tots els presents, especialment al cardenal, i va recordar la celebració del 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu a santa Bernadeta. En l'homilia, el prelat es va centrar en l'Evangeli del dia: la Transfiguració. I va recordar que la creu que va anunciar Jesús ens acompanya a tots en les nostres vides, però que Jesús i la seva Mare ens ajuden a portar-la. En aquesta escola hi som nosaltres, tots els cristians, i d'una manera

El bisbe de Tortosa va obsequiar el cardenal amb un preciós record.

especial els membres de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes que o viuen en la seva persona la creu de la malaltia o estan al costat dels qui les estan vivint. «Cal pujar per aquesta muntanya per arribar a la glòria de la Transfiguració.»

En finalitzar la missa va tenir lloc la processó eucarística pel claustre de la catedral i, en tornar a la nau central, el cardenal va donar la benedicció amb el Santíssim a tots els malalts que es van fer presents per a la celebració: de Benicarló, Vinaròs, Móra, Flix, Tortosa i d'altres pobles petits i grans, arribant a completar la pràctica totalitat de la geografia diocesana.

En acabar aquests actes, el bisbe de Tortosa va obsequiar el cardenal amb una preciós relleu del pati del Palau Episcopal de Tortosa, com a record de la visita que per primera vegada com a cardenal de l'Església feia a Tortosa.

Després de tota la gran celebració eucarística, més de 360 persones van pujar al Seminari diocesà per compartir l'àpat fraterno de la jornada. Els dos menjadors grans del Seminari gairebé es van omplir per donar cabuda a tots els comensals que van poder gaudir de la taula i sobretot de la companyia i la conversa dels amics i coneguts de tantes experiències marianes de Lourdes.

El cardenal Martínez Sistach, que també va participar en aquesta segona part, va repetir el seu vell costum de passar taula per taula, al final del dinar, per saludar personalment tots els assistents. El bisbe diocesà va acompanyar en tot moment l'il·lustre convidat, que no necessitava presentacions perquè gaudeix d'una formidable memòria que li permetia recordar alguna anècdota o qualitat de tots els qui va saludar.

Després, ja sense la presència del cardenal ni del bisbe, els participants van passar al Saló d'Actes del Seminari, on van gaudir d'una agradable vetlla organitzada pels joves de l'Hospitalitat diocesana. Tampoc no van faltar la rifa del pernil i altres obsequis que es van fer, ni la venda de CD amb les fotos de la darrera peregrinació al santuari francès.

Víctor-Manuel Cardona

ESTIC CONTENTA!
HE ELEGIT TENIR EL FILL!

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

Tarragona

Sant Fructuós, bisbe de Tarraco i els seus diaques Auguri i Eulogi

■ És més que probable que el text primigeni de les actes fos escrit per un soldat cristià

«(...) Al costat d'un vell flac, a qui li tremolen tots els membres, què val un Hèrcules? Hèrcules va vèncer Cacus, va vèncer Hèrcules al lleó, va vèncer Hèrcules al gos Cèrber; va vèncer Fructuós al món sencer. Compara home amb home.» Amb aquestes paraules el gran Agustí d'Hipona,

pare de l'Església i filòsof nascut a Tagaste (Numídia) l'any 354, exalta la gesta gloriosa del màrtir tarraconense. Aquest text homilètic és també la descripció física més antiga de què disposem d'aquest primer bisbe documentat de la nostra ciutat. Això sí, a una distància temporal de més d'un segle!

Fructuós fou bisbe de Tarraco a mitjan segle III i d'ell només coneixem els dramàtics esdeveniments que van marcar l'última setmana de la seva vida gràcies a la *Passio Fructuosi*, un document que glossa el martiri del prelat i dels seus dos diaques Auguri i Eulogi. Aquest document literari contemporani als fets ens explica que el 16 de gener de l'any 259 els tres clergues foren detinguts i empresonats arran de l'edicte dels emperadors Valerià i Gal·liè que obligava els caps de les esglésies a adherir-se a la religió de l'Estat retent culte als déus.

A la presó foren assistits per la *fraternitas* (comunitat cristiana) i allà Fructuós batejà un catecumen anomenat Rogacià. El divendres 21 de gener comparegueren davant Emilià, governador de la Província Tarraconense. En un judici ràpid i inflexible els clergues confessaren la seva fe i foren condemnats a morir cremats vius. De camí cap a l'amfiteatre el bisbe i els seus diaques reberen el suport i l'afecte del poble cristià i també d'alguns pagans. Es desprèn del document que el bisbe devia practicar una activa acció caritativa sobre la societat que no quedava limitada a l'Església que presidia. Fructuós abans de ser immolat donà signes d'una extraordinària fortaleza. Va mantenir el dejuni de l'estació tot declinant la invitació a beure una mixtura que li havien preparat per sobrepor-
tar millor el martiri. Pregà per l'Església universal estesa d'Orient a Occident (*In mente me habere necesse est ecclesiam catholicam ab oriente usque ad occidentem*)

i consolà la *fraternitas* amb la promesa que mai no els faltaria pastor. El martiri es produí entre les 10 i les 11 hores del matí. Les seves despulles foren enterrades a l'àrea funerària del riu *Tulcis* (Franolí). A partir d'època tardoromana el culte als màrtirs generà en aquesta zona una gran concentració d'enterraments (*tumulatio ad sanctos*) i la construcció de dues basíliques lligades a la seva veneració.

Originàriament, les *Actes* haurien estat escrites en un suport de paper o pergami i se'n devien haver fet còpies manuscrites que van circular per les diverses comunitats cristianes amb l'objectiu de transmetre el preuat testimoni d'aquests sants durant les celebracions litúrgiques martirials. És més que probable

La «Passió de Sant Fructuós» es representa a l'amfiteatre romà.

que el text primigeni fos escrit per un soldat cristià, tal i com sembla desprendre's del context. És així que l'hagiògraf en referir-se al soldat Fèlix, que implora a Fructuós que el tingui present en la seva pregària en el moment del martiri, ho fa emprant els termes *commilito frater noster*, és a dir, com un camarada d'armes germà nostre.

Els suports de les *Actes* es devien degradar amb el temps, i van perdurar a base de còpies manuscrites fetes en còdexs. El professor Pio Franchi de Cavalieri cita un total de 27 còdexs que recullen les actes martirials de sant Fructuós, custodiades en diverses institucions europees. Les còpies van transmetre el nucli essencial del text, acompanyades d'errors de transmissió i interpolacions. Aquests còdexs abasten una cronologia que va des del segle VII o VIII fins al segle XIV. La moderna ciència històrica i l'hagiografia han fet estudis de crítica textual sobre tots aquests manuscrits amb l'objectiu de tamisar errors de transmissió i interpolacions en la recerca de la proposta d'un text que sigui el més fidel possible a l'original. En aquest sentit, l'estudi més complet que posseïm avui és el de Pio Franchi de Cavalieri de l'any 1935.

La gloriosa gesta dels màrtirs tarraconins ha estat exaltada en tots els temps; des dels hendecasil·labs del poeta Aureli Prudenci (s. IV-V dC) fins a la poesia de Miquel Melendres (s. XX). La història d'aquests màrtirs ha estat també analitzada per insignes estudiosos de tots els temps

com Lluís Pons d'Icart (s. XVI), Josep Blanch (s. XVII), Enrique Flórez (s. XVIII), Emili Morera (s. XIX-XX), Manuel de Montoliu (s. XIX-XX), Pio Franchi de Cavalieri (s. XX) o Victor Saxer (s. XX) entre molts altres. Les actes martirials de Fructuós són les més antigues d'Hispania i eren llegides, a l'època tardoantiga, en moltes esglésies del món romà commemorant el dia del natalici (martiri) dels sants. El seu culte actual s'estén, principalment, per Espanya, França, Itàlia i Amèrica Llatina.

Per impuls i decidida voluntat de l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Jaume Pujol i Balcells, l'any 2007 el papa Benet XVI va concedir a l'Església arxidiocesana de Tarragona un any jubilar que celebrem en el transcurs d'aquest any amb motiu de la commemoració del 1.750è aniversari del martiri del bisbe Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi (259-2009).

Andreu Muñoz Melgar

Director del Museu Bíblic Tarraconense

«Les Actes haurien estat escrites en un suport de paper o pergami i se'n devien haver fet còpies manuscrites que van circular per les diverses comunitats cristianes»

Setmana Santa 2008

Dia 16 de Març
Diumenge de Rams
A les 12 hores. **Benedicció de Rams a la Basílica.**
Presidida per Monsenyor Joan Godayol
A les 13 hores. **Benedicció de Rams a la Basílica**

Dia 20 de Març
Dijous Sant
A les 8,30 hores. Laudes
A les 18,30 hores **Missa Vespertina.**
Sopar del Senyor presidida per Mons. Joan Godayol
A les 21,30 hores **Hora Santa**
A les 23 hores **Vetlla extraordinària** oberta per a tothom

Dia 21 de Març
Divendres Sant
A les 8,30 hores. Laudes
A les 11,30 hores Ofici de Lectura
A les 12 hores. Via-crucis
A les 17 hores. **Celebració de la Passió del Senyor**

Dia 22 de Març
Dissabte Sant
A les 8,30 hores. Laudes
A les 23 hores **Solemne Vetlla Pasqual** presidida per Monsenyor Joan Godayol

Dia 23 de Març
Pasqua de Resurrecció
Horari de Misses el mateix dies festius

Quaresma 2008

Tots els divendres de quaresma en el Temple del Tibidabo a les 18 hores, Sant Rosari i Via crucis

Il·luminació del Temple

Pots fer que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat. Subscriu-t'hi. Una hora de llum val **12 euros**. Amb la col·laboració de tots el Tibidabo podrà brillar cada nit

Viatges i Peregrinacions

Terra Santa. Del 12 al 19 de Maig
Any Jubilar de Tarragona. 10 de Maig
Peregrinació a Lourdes. Del 13 al 15 de Juny
Informació: Temple del Tibidabo, 934 175 686
Viatges Magister, 934 879 423

Vic

El bisbe presideix la Trobada de l'Hospitalitat de Lourdes

VIC.— Amb un gran èxit de participació i assistència, va tenir lloc l'encontre anual de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Vic. Més d'un miler de persones es van donar cita a la catedral

osonenca amb la presidència del bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, que va encapçalar la missa d'acció de gràcies pels 150 anys de les aparicions de la Immaculada Concepció a santa Bernadeta a Lourdes (França).

Si bé és cert que cada any se celebra aquest encontre de la gran família de l'Hospitalitat i, responent a la geografia diocesana, es fa per triplicat a Osona i el Ripollès d'una banda, al Bages d'una altra i a l'Anoia de l'altra, enguany, coincidint amb l'efemèride del segle i mig de les aparicions, va tenir lloc una gran trobada a la seu vigatana per celebrar l'esdeveniment.

A la missa va tenir especial rellevància la imatge de la Glorietta de Lourdes de la Llar dels Jubilats de Sant Hipòlit de Voltregà que, muntada al damunt de les andes d'una altra imatge, la de la Mare de Déu del Pilar, que cada any es duu en processó a la parròquia, enguany va ser la que va encapçalar la missa i la processó. Justament per recordar la trobada de l'any passat en aquesta parròquia osonenca on

Imatge processional de la Mare de Déu.

es van batre tots els rècords de participació i d'animació comunitària.

Efectivament, acabada la missa es va

fer la processó mariana a l'interior de la nau de la seu vigatana, tot recordant les quatre estacions que cal fer per guanyar el Jubileu, aquest any, a Lourdes de França: la casa de Bernadeta, la parròquia on va rebre la primera comunió i la confirmació, la gruta de Lourdes i la basílica pirinenca.

L'eucaristia va durar ben bé hora i

mitja i val a dir que els assistents provinents d'altres comarques que no eren Osona van sentir i patir el matí de fred boirós.

Seguidament va tenir lloc el dinar, que es va celebrar al recinte firal del Sucre, a Vic mateix. Fins allà els participants es van desplaçar amb els mateixos autocars que els havien dut des dels seus pobles d'origen.

La sorpresa va venir al final, quan es va fer present un cèlebre músic vigatà, fill d'una hospitalària de fel·liç record, la Conxita. El seu fill, Pep Sala, va oferir als assistents al dinar, gairebé set-cents, tres cançons ben aplaudides. El músic vigatà va acabar agraïnt la tasca de tots els hospitalaris al servei dels malalts. Just després, en una gran rotllana final, el bisbe va entonar *L'hora dels adéus*.

(J.C.S.)

SOLSONA

Trobada de responsables de catequesi

SOLSONA.— El dissabte 16 de febrer, al Seminari de Solsona, es van trobar un grup de catequistes responsables de la catequesi a les seves parròquies. La trobada va ser convocada per la Delegació diocesana de Catequesi de cara a compartir idees, suggeriments, opinions, dubtes... que puguin afectar la catequesi a nivell de parròquia i de bisbat. A més de parlar sobre aquestes qüestions, es va fer la presentació, per part de membres de l'Associació Bíblica, d'uns DVD que fa poc han sortit al mercat sobre *El Nou Testament* i *L'Antic Testament*. Aquests DVD ofereixen unes pel·lícules sobre l'Evangelí i també inclouen uns jocs interactius per poder treballar-les. (R.E.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Missions

GIRONA

«On no pugui arribar jo, ja hi arribarà el qui m'ha enviat»

■ Agustí Cassú Escura és germà marista

El germà marista Agustí Cassú, de 56 anys i fill de Bordils (Girona), ha marxat cap a les Filipines juntament amb altres germans de cara a preparar un possible enviament de missioners cap a aquelles terres. S'hi estaran fins al proper mes de juny per ambientar-se i veure quins seran els que s'hi quedaran per dur a terme el projecte missioner de la congregació.

—On va néixer?

—Sóc originari de Bordils, però quan tenia uns nou o deu anys ens vam traslladar tota la família a Sarrià de Ter, perquè el pare treballava a la Torras Hostench i s'hi havia de desplaçar cada dia, estiu i hivern, matí, tarda o nit, segons el torn. Jo anava a l'escola que tenia la Torras a Sarrià i un dia el director, el Sr. Bordas, ens va proposar al meu germà i a mi per presentar-nos a un examen per guanyar una beca de l'Estat. Tots dos la vam guanyar. Al meu germà li va recomanar l'escola de Sant Narcís, i a mi em va dir que havia d'anar a estudiar el Batxillerat als Maristes. Vaig anar-hi amb 12 anys a fer primer. En una de les campanyes vocacionals, quan jo tenia 13 o 14 anys, ja els vaig dir que volia anar al seminari per ser germà marista, però... m'hi vaig repensar. Però la crida ja era a dintre, i als 17 anys, just acabar el cinquè de Batxillerat d'aquella època, vaig anar al juniorat de Rubí i així va començar tot.

—Quant de temps va durar la preparació al Seminari?

—Després de Rubí ja vam anar a les Avellanes, província de Lleida, prop de Balaguer, per fer el postulantat i el noviciat. Aquí vam fer els primers vots temporals i els cursos següents vam anar a Sigüenza (Guadalajara) i a Alcalá de Henares (Madrid) per estudiar Magisteri. I després vaig començar a fer de mestre a Barcelona, al col·legi dels maristes La Immaculada. Vaig estar set anys a Barcelona: cinc a La Immaculada i dos al col·legi Les Corts, on alhora feia cursos de formació. D'aquí els superiors em van enviar a Lleida quatre anys; a Mataró vuit anys; a Igualada dos anys, i a Lleida vuit anys més. I, l'últim, al Prat de Llobregat, on he treballat al Centre Obert SAO, juntament amb les germanes teresianes i concepcionistes.

—D'aquí Sarrià n'hi ha un que és a Amèrica, en Pau Fornells.

—Sí, és cert. Ha estat a Amèrica, a l'Equador molts anys. Però ara és a Roma, amb una missió encarregada pel nostre superior general i, per tant, li toca viatjar arreu del món. És el responsable del Moviment Laic Marista. Està sortint amb força una nova visió d'entendre la vida religiosa i la missió dels laics. Entre nosaltres, els maristes, està agafant una força molt important i crec que també en moltes congre-

gacions més. El Pau és l'encarregat d'animar i coordinar aquest moviment a escala mundial.

—La seva missió es desenvolupa en el món dels joves?

—Sí, és a la base de la nostra missió, tot i que puntualment, pot abastar altres edats, però bàsicament entre els nens i joves. Així va ser en la nostra fundació, per atendre els nens i joves amb una manca d'educació acadèmica i, especialment, cristiana, important durant els anys posteriors a la Revolució Francesa.

—Com veu el món dels joves avui?

—Bé, aquí a Espanya i a Europa és complicat, estressant i engrescador alhora. Sembla un contrasentit, però és així. Treballar avui amb els joves i nens és una de les professions més exigents que hi ha. Has d'estar sempre al 100%, per això mateix, aquesta exigència et fa viure amb intensitat la relació amb els joves, i pots copsar la seva resposta tard o d'hora positiva... Crec que cal tenir paciència i esperança.

—Tenen vocacions?

—Vocacions religioses poques. Tenim el noviciat a Sevilla, compartit amb les altres províncies d'Espanya. Hi tenim tres novicis. Fa pocs dies hi va haver una professió de 10 novicis a Colòmbia. Àfrica també va endavant. A Àsia, a les Filipines, tenim un noviciat ple. Al Tercer Món floreixen, en el Primer Món, en canvi, van molt enrere pels canvis tan profunds que estem vivint. Potser ha de ser així i hem de passar per un Divendres Sant per arribar un dia a una gloriosa Pasqua. Déu ho sap.

—No som prou conscients d'aquesta realitat.

—Hem de buscar un nou camí de viure la vida religiosa. Jo no sé quin. L'hem de descobrir. I arribarà. Ara mateix jo crec que dintre de l'Església hi ha un canvi molt profund i interessant. Potser no es veu gaire. És en el silenci, en persones anònimes compromeses en mil i una accions d'Església i de servei. Joves i grans, sacer-

Germà Agustí (esquerra) amb el germà John, a la comunitat marista de Davao (Filipines).

dots, religiosos i laics treballant plegats i pregant plegats. És genial, però s'ha de buscar, no surt als diaris ni a la televisió. És realment esperançador.

—Com va sorgir la seva vocació missionera?

—Des del nostre consell general a Roma es va tenir la pensada de revitalitzar les missions maristes a Àsia. Ja hi ha germans maristes encara que, tret de les Filipines, en un nombre no significatiu. Fa més de dos segles va ser el torn d'Amèrica. El segle passat, el d'Àfrica. Sembla que ara li toca el torn a Àsia. Es va demanar a tots els maristes del món voluntaris per anar cap a Àsia. L'objectiu era enviar-hi un centenar de germans en un període de quatre o cinc anys. Es va enviar una carta a tots, i, és clar, a mi també. Jo, en principi, no tenia intenció de presentar-m'hi voluntari. Creia, i crec, que a Europa hi ha prou feina per fer, i bona feina. Però a mesura que llegia la carta m'anava engrescant. En l'últim parà-

graf el nostre superior general deia: «És cosa de l'Esperit Sant...» I en aquest moment vaig sentir la crida. Va ser forta i clara. Vaig pregar, vaig parlar amb la família, amb el provincial i vaig escriure la carta de resposta.

—Sembla que el Papa ha dirigit l'atenció missionera cap a Àsia...

—De fet el nostre superior general segueix les indicacions del Papa i aquest programa és compliment d'aquesta voluntat. També dels desigs del nostre fundador, sant Marcel·lí Champagnat. És important l'espiritualitat profunda de les diferents religions que hi ha Àsia. No es tracta d'imposar, sinó de compartir i d'intentar comprendre i viure aquella realitat amb l'amor de Jesucrist.

—O sigui, que és una experiència engrescadora?

—Sí, encara que en el meu cas l'esperit aventurer queda molt lluny. Jo no crec que tingui la qualitat que suposadament ha de tenir un missioner. Però la crida que vaig sentir va ser molt forta i no puc deixar de respondre-hi. Jo hi posaré tota la meua voluntat i força, i on no pugui arribar jo, ja hi arribarà el

qui m'ha enviat.

—Com s'ho ha pres la família?

—M'ha donat el seu suport incondicional. A la mare li va costar una miqueta i em va donar la mateixa resposta que quan li vaig dir que volia ser marista: «Si tu ho vols...!», amb aquella expressió plena d'estima i de resignació de les mares. La seva pregària diària i constant és per a mi un dels suports més valuosos.

—Bona estada a les Filipines!

—Moltes gràcies. De moment hi anem per fer el discerniment fins al mes de juny. Al final, amb l'ajuda dels germans, veurem si és de veritat una crida de Déu. Estem en les mans del Senyor, que és qui ens ho dona tot. L'important és que la voluntat de Déu es compleixi en nosaltres, en cadascun de nosaltres, aquí a Catalunya o allà, a Àsia.

Ricard Sarrà Padrosa, prve.
Delegat diocesà de Missions de Girona

Quaresma, temps de conversió en l'esperit missioner

La vida del cristià demana una actitud constant de conversió cap a Jesucrist, que és el centre i l'objectiu vers on hem de caminar. Aquesta exigència es fa més palesa en el temps quaresmal, que ens prepara a la celebració de la Pasqua de Jesucrist. En la vida del cristià crec que hi ha una altra dimensió d'aquesta conversió cap a Jesucrist. La *Redemptoris missio* ho diu amb aquestes paraules: «Cal una necessària i radical conversió de la mentalitat per fer-se missioners i això val tant per a les persones com per a les comunitats.» I Mons. Castro Quiroga, en el Congrés Nacional de Missions de Burgos, hi afegia: «Es tracta d'una conversió de vida, de visió, d'acció i d'una conversió que no és puntual, ocasional o excepcional, sinó continuada, que té lloc al llarg de la vida i en les més variades circumstàncies.» El mateix monsenyor assenyala en la mateixa ponència que «l'animació missionera és una forma estranya de conversió que podem definir com la transformació personal vers la globalització espiritual».

Considerant aquestes paraules, veiem que també la Quaresma té un sentit i una dimensió missionera, perquè ens demana

una conversió de vida, de visió i d'acció de cara a viure la nostra vida cristiana amb una visió oberta i preocupada per l'anunci de Jesucrist arreu del món. La vitalitat de la nostra fe s'ha de manifestar també en l'esperit missioner perquè si no, és una vitalitat pobra a la qual li manca força. Caminem cap a la Pasqua, i de la Pasqua de Jesucrist ressuscitat neix l'Església i la missió. Els apòstols són enviats a portar la Bona Nova de l'evangeli, en nom de Jesucrist, igual que nosaltres des del baptisme. La força la rebem de Jesucrist, perquè Ell fa camí amb nosaltres: «Jo seré amb vosaltres fins a la fi del món», ens va dir. No podem tancar-nos dient que tenim poques vocacions, que cada dia som menys. Cal que ens obrim i siguem missioners en el nostre ambient, a casa nostra, en el treball.

Visquem aquest temps de Quaresma convertint-nos també en la dimensió missionera de la nostra fe, és la millor manera de preparar-nos i prendre part de l'alegria pasqual de tots aquells germans nostres que rebran l'anunci joïós de la Bona Nova de Jesucrist. (R.S.P.)

La Fundació Joan Pau II ha organitzat amb gran èxit sis lligues de futbol d'equips d'emigrants residents a Catalunya des de l'any 2001. En la darrera hi van participar més de 1.000 jugadors. La gran majoria llatins, encara que un 20%

procedeixen de països de l'Est, Àfrica, etc. La Fundació Joan Pau II es proposa contribuir a la construcció d'un món solidari en què s'eradiqui la pobresa i es produeixi la integració social a través de l'intercanvi cultural i d'experiències socials. Per això José

Guzmán, president de l'entitat, se serveix de l'esport com a eina d'integració social. La figura del papa Joan Pau II va ser escollida com a nom per a l'entitat pel seu «reconeixement mundial, per la seva història, pel seu esperit esportiu».

La Fundació Joan Pau II, una aposta per l'esport com a eina d'integració

■ L'entitat organitza una lliga de futbol Nacions Unides amb més de 40 equips

La història de la Fundació Joan Pau II va començar a l'Equador, país d'origen de José Guzmán. Tot i la seva atapeïda agenda professional en l'àmbit de les administracions públiques i privades, el president de la Fundació va organitzar cursos de primers auxilis d'infermeria a Santa Rosa, des del 1991 fins al 1996. També va tenir l'encert de fer el primer Seminari sobre la Llei contra la Violència a la Dona i a la Família l'any 1996. I aquell mateix any va organitzar el Seminari sobre Drogoaddicció i Alcohòlicisme. «Des del 1985 vaig començar a organitzar cursos artesanals, de manualitats, d'infermeria, etc. als suburbis. Se'n beneficiaven unes 1.000 persones l'any.» L'objectiu que s'havia marcat José era que aquestes persones poguessin aprendre un ofici perquè en el futur poguessin tenir un suport diari. Més endavant, el 1997, va crear la Fundació Joan Pau II encaminada a ajudar en les necessitats bàsiques i al desenvolupament de la comunitat de Santa Rosa.

Quan José Guzmán va arribar a l'Estat espanyol a la recerca d'un esdevenidor millor va pensar a prolongar aquí les seves activitats amb la fundació. Així, des del 1998 la Fundació Joan Pau II centra la seva presència a l'Estat espanyol en la realització d'activitats orientades a la integració dels immigrants, principalment llatinoamericans, en la societat local i en la dedicació del temps lliure a l'esbarjo sa, enriquiment personal i la creació de llaços d'amistat. Vistos els números, escollir l'esport com a mitjà d'integració, ha estat sens dubte un èxit; quan la fundació es trobava a les beceroles amb prou feines comptava amb 8 equips, en l'actualitat hi juguen 80 equips federats, masculins i femenins, amb tres categories: aleví, juvenil i infantil. Han creat l'escola

José Guzmán lluita a la Fundació Joan Pau II per la integració a través del futbol.

de futbol Joan Pau II. Fan cursos a aquells que s'interessen per l'arbitratge, per poder xiular partits, i així poder tenir també uns ingressos extra.

També organitzen tornejos com el «Mundialito» o la «Liga de Fútbol Naciones Unidas». José Guzmán té clar que l'objecte de totes aquestes activitats és l'«obra social». «Mentre fan cursos, formació o esport no es dediquen a altres coses, no s'avorreixen i treuen l'estrès», assenyala el president de la Fundació, «i també és un punt de retrobada».

Més plans pel bé dels immigrants

Tot i l'èxit a l'Estat espanyol, la Fundació no oblida els seus orígens i l'orientació al desenvolupament comunitari a l'Equador. Fins ara, només han pogut fer

«coses petites» al l'Equador, reconeix José Guzmán, com ara «reciclatge o comprar una ambulància». «Aquí costa molt que t'aprovin projectes per a l'Equador... Cal estar ben relacionat.» S'han de buscar patrocinadors, ajudes, col·laboradors, però no és fàcil. «Som una fundació estrangera i això genera desconfiança...», apunta Guzmán. Dels 140.000 euros l'any que calen per llogar les pistes (Complex Esportiu Bon Pastor, Ciutat Meridiana, Trinitat Vella, La Teixonera a la Vall d'Hebron, Llefia a Badalona), pagar els àrbitres, fer formacions, pagar les assegurances i un llarg etcètera, «només rebem 800 euros de subvenció», lamenta José Guzmán. La resta surt de la butxaca dels immigrants que formen part de la Fundació. Guzmán reconeix que si han tirat endavant i han crescut, ha estat a base d'«esforç

i sacrifici». Però tot i les dificultats, es planteja el repte de «crear una escola de futbol infantil a l'Equador».

La Fundació Joan Pau II continua plantejant projectes «per al bé dels immigrants», com diu José Guzmán. La Fundació està pendent d'integrar-se al comerç just per a la importació de productes llatinoamericans a Europa, sobretot a l'Estat espanyol, creant fonts de treball a Llatinoamèrica i recompensant-ne els productes a un preu raonable. A més, a part de la recerca d'aliats «per elaborar bons productes, unint-se entre fundacions» per aconseguir més integració i força, es posa en funcionament una «sala de cultura informàtica» per impartir cursos. Per això també ens fa falta l'adquisició d'un local més ampli per poder oferir la millor atenció als socis. Per exemple, explica José Guzmán, «ara que volem posar en marxa el taller d'informàtica ens anirien molt bé ordinadors d'empreses, universitats o altres entitats que ja no els facin servir...» Amb aquests projectes, tota ajuda és benvinguda, «qualsevol habilitat pot ser un gran suport, perquè sovint ens sentim molt petits», acaba dient el president de la Fundació Joan Pau II.

Mónica García

**FUNDACIÓ
JOAN PAU II**
C/ SANT ISCLE 35-43 ESC. D
08031 BARCELONA
TEL. 934 072 657 - 628 639 181
FAX 934 072 657
www.fundacionjuanpablosegundo.org
contacto@fundacionjuanpablosegundo.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

societat

BARCELONA.— El 31 de gener del 1983, a l'estació de Termini de Roma, una dona «sense sostre», amb signes evidents de sofriment, no va ser atesa durant quatre hores perquè anava bruta. Va morir abans d'arribar a l'hospital. Modesta Valenti tenia 71 anys. Des d'aquell any,

la Comunitat de Sant'Egidio ha fet memòria de Modesta i, juntament amb ella, de totes aquelles persones que viuen al carrer i que malauradament, moltes vegades també hi moren pel fred, la malaltia o l'abandonament. A Barcelona la memòria de tots aquells que moren al carrer es fa

des de l'any 1997. Aquell hivern va ser particularment fred. Rafael Díaz, de 45 anys, va morir el 30 de desembre del 1996, i Antonio Varela, de 60 anys, l'endemà, tots dos a causa del fred, en una de les nits amb temperatures més baixes de l'any.

Sant'Egidio fa «Memòria» de qui viu i mor al carrer

■ La comunitat promou un acte de record als «sense sostre»

Enguany, la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor de Barcelona es va omplir amb les persones que viuen al carrer per recordar, amb molts altres amics de la Comunitat de Sant'Egidio i associacions que coneixen els «sense sostre», tots els que han mort en els darrers anys. En l'emotiva celebració es va recordar cadascú pel seu nom, perquè no hi ha ningú que sigui oblidat. Després de la litúrgia eucarística es va fer un dinar de germanor amb totes les persones.

Cada any moltes persones moren a causa de la misèria o del fred. Viure al carrer, contràriament al que sovint es pensa, gairebé mai no és una elecció. La vida al carrer, de fet, és una vida dura i perillosa; és una lluita quotidiana per la supervivència. Tampoc no es tracta d'una elecció de llibertat: qui no té casa viu en una condició de vulnerabilitat perquè està obligat a dependre de tothom, encara que només sigui per les necessitats elementals, i està exposat a les agressions, al fred, a la humiliació de ser expulsat per ser considerada persona *non grata*. Les coses més senzilles com rentar-se, canviar-se de roba, cercar un espai de tranquil·litat acollidor, anar a dormir... esdevenen un problema quotidià.

Els motius pels quals s'acaba vivint al

L'acte va comptar amb escenes molt emotives.

carrer cada vegada es poden atribuir menys a esdeveniments especials o històries de marginació. Al contrari, es tracta de circumstàncies que poden afectar molta gent: un desnonament, una tensió familiar que no s'ha resolt, la pèrdua del treball, una malaltia... poden transformar, on falta el sosteniment necessari, persones que fins aquell moment portaven una vida «normal» en persones desproveïdes de tot.

La Comunitat de Sant'Egidio ha establert amb els anys una gran xarxa d'amistat amb les persones que viuen al carrer.

Cada setmana surten a l'encontre dels seus amics al carrer per oferir-los una sopa calenta, una manta... Però, sobretot, la característica de la seva relació amb els pobres és l'amistat. Una amistat que també demana de viure els moments importants de la vida junts: l'aniversari, el dinar de Nadal, la memòria dels éssers estimats, les vacances... És l'amistat capaç de canviar la vida amb la fidelitat i l'intercanvi. La història de tantes persones que es van recordar ho testimonien.

L'Antonio vivia pels voltants del parc

de la Ciutadella. Era pintor, havia estat representant d'un torero que va prendre l'alternativa a la plaça de toros Monumental, casat... Va tenir un accident laboral amb un company. Van estar a l'hospital dos mesos, en coma, i el seu company va morir. Des de llavors la vida no va tornar mai a ser igual i es va trobar al carrer. Li agradava trobar-se, parlar... «Jo sóc de la vostra família», li agradava dir a la gent de la Comunitat. Després va llogar una pensió, va viure amb un company en un apartament. Va morir a casa el dia de Nadal del 2001.

Achmida era un algerià que venia alls al costat del barri de Santa Caterina. Després d'haver recorregut tot Europa amb un camió, va quedar-se a Barcelona perquè estava malalt. Cada vegada estava més feble i es feia estimar, estava sol. El 1994, quan el president algerià Ahmend Ben Bella va visitar Barcelona, la Comunitat de Sant'Egidio el va acompanyar perquè es trobessin: no eren només connacionals, Achmida havia estat el seu xofer particular durant molts anys. Va morir l'any següent en un centre d'acollida.

Vivim un moment difícil d'incertesa pel futur, el nombre de pobres que augmenta... Hi ha el perill de tornar-se durs i poc acollidors. De donar la culpa del que passa als que són diferents: als estrangers, als pobres que trobem al carrer... Hi ha el perill que creixi aquella convicció instintiva que diu: «Si una persona és al carrer és perquè vol, perquè no vol treballar, perquè s'ho ha buscat... Això no és veritat. La trobada amb aquestes persones ens fa descobrir la seva humanitat i històries molt semblants a les nostres.

Jaume Castro

La bona notícia...

Eddie Merckx comença una «altra» cursa

Eddie Merckx, conegut en el ciclisme com el «caníbal» per les seves gestes en el món de les dues rodes, que l'han convertit en el millor ciclista de tots els temps, ha fitxat per l'equip —aquesta vegada no ciclista— de la Fundació Action Damien. Aquesta ONG humanitària s'inspira en la vida i obres del pare Damià, un religiós belga de la Congregació dels Pares dels Sagrats Cors, recentment beatificat. El P. Damià va morir entre els leprosos de les illes Hawaii el 1889.

El desembre passat, Eddie Merckx va fer un viatge a la República Democràtica del Congo. Entre altres coses va manifestar: «Abans d'anar-hi havia vist fotografies, però el fet d'enfrontar-me directament amb la misèria i la pobresa, de trobar-me personalment amb els malalts, m'ha colpit de veritat.» Segons ell, «no es pot patrocinar una iniciativa de solidaritat des de lluny». Merckx ha visitat centres de lluita contra la lepra i la

tuberculosi. Entre ells, el centre de salut de Bondeko, en una de les barriades més deprimides de Kinshasa, la capital del Congo, per escoltar la monja missionera Karl Anna, que des del 1980 treballa amb malalts de tuberculosi. «Aconseguim curar el 80% dels qui demanen el nostre ajut gràcies a la Fundació Action Damien», va dir Anna.

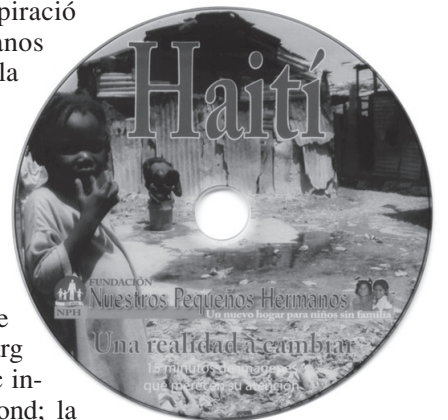
Pel que fa a la lepra queda encara molt a fer. El 1985 aquesta malaltia havia pràcticament desaparegut, però amb la precarietat causada per les guerres civils ha tornat amb força. Eddie Merckx, que ha guanyat 525 curses, ha declarat estar impressionat sobretot pels nens leprosos, que somriuen, la qual cosa ha fet que es plantegés moltes preguntes sobre la vida de cada dia en la seva Bèlgica nadiua: «De què ens queixem nosaltres?»

Francesc Gamissans

NPH presenta un documental amb els seus projectes a Haití

BARCELONA.— L'ONG d'inspiració cristiana Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) acaba de presentar una pel·lícula en DVD sobre els diversos projectes que l'entitat du a terme a Haití, un dels països més pobres del món. El documental, titulat *Haití, una realitat que cal canviar*, pretén apropar els col·laboradors de l'ONG i possibles nous benefactors als més de 20.000 infants haitians que actualment reben ajuda de NPH. Entre els projectes filmats al llarg de 15 minuts hi ha l'Hospital pediàtric infantil Saint Pierre Damian Chateaublond; la Llar Kay Sainte Helen per a infants orfes; l'Hospital Saint Pierre Damian per a nens discapacitats i el seu Programa Equestre, pioner al país, per recuperar el nivell motor i psíquic d'aquests infants, i els programes escolars, nutricionals i mèdics a barris com Wharf Jeremy i City Soleil.

El repte de l'entitat, dirigida per Xavier Adsarà, és poder arribar cada dia a més gent. La realitat haitiana és realment aclaparadora, amb necessitats sanitàries, educatives i socials greus que cal afrontar. Les persones que vulguin col·laborar amb aquests projectes o adquirir el documental han d'adreçar-se a: c/ Elisa 23 – 08023 Barcelona – Tel. 934 342 029 – c/e: info@nphspain.org.

Calen mesures concretes i urgents contra la pobresa

■ Quatre entitats presenten un manifest davant de les eleccions del 9 de març

BARCELONA.— Davant de les properes eleccions generals, Càritas diocesana de Barcelona, Arrels Fundació, la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya (FATEC) i Comissions Obreres (CCOO) van organitzar el 20 de febrer una roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Catalunya per tal de manifes-

tar la seva preocupació per l'evolució de l'Estat del Benestar a l'Estat espanyol. Aquestes entitats, que diàriament estan en contacte amb col·lectius que viuen situacions d'exclusió social i de precarietat severa, han presentat un manifest on demanen mesures concretes i urgents contra la pobresa.

A la taula presidencial hi eren presents Josep M. Bastús, responsable dels programes socials de Càritas diocesana de Barcelona; Enric Ollé, portaveu de FATEC; Ramon Noró, responsable del departament de Comunicació d'Arrels Fundació; Cristina Faciabén, responsable de l'àrea de Polítiques d'Integració Social de CCOO, i Montse Sintas, responsable de premsa de Càritas diocesana de Barcelona, que va actuar de moderadora.

La convocatòria als mitjans de comunicació tenia com a objectiu transmetre tant a l'opinió pública com, específicament, als representants polítics la seva preocupació per l'evolució de l'Estat del Benestar a l'Estat espanyol, atès que l'anàlisi de les dades estadístiques demostren que, malgrat la situació de superàvit que presenten els pressupostos de l'Estat, els nivells de convergència en despesa social amb els països de la Unió Europea van minvant. No creix la inversió en benestar social al mateix ritme que ha crescut el Producte Interior Brut (PIB) de l'Estat espanyol. Per exemple, del 1997 al 2005 s'ha reduït la inversió en gent gran un 3,6% en relació amb el PIB. Actualment, Espanya es troba a la cua de l'Europa dels 27 pel que fa a la despesa social per a gent gran.

Una de les conseqüències directes d'aquest distanciament és l'augment de la pobresa, tal com evidencien els darrers estudis que s'estan duent a terme. En aquest sentit, la Fundació Un Sol Món i la Fundació Bofill van presentar recentment al Parlament de Catalunya les primeres dades de nous estudis on es reafirma que el 20% de la població espanyola està per sota del llindar de la pobresa (definit per la Unió Europea en el 60% de la renda mitjana del país: 7.470 euros anuals a Catalunya i 6.860 euros al conjunt de l'Estat). D'aquest percentatge de pobres, la meitat reben prestacions econòmiques de l'Estat.

Per unes pensions més altes

Josep M. Bastús va dir que aquest 20% de la població espanyola «representa una

Representants de les entitats que han signat el manifest.

«El 20% de la població espanyola està per sota del llindar de la pobresa»

xifra escandalosa: nou milions de persones». «Cal avançar vers la superació de la pobresa; s'ha de garantir que cap pensió pública estigui per sota del llindar de la pobresa», va afirmar. Per la seva banda,

Enric Ollé va assegurar que «les pensions baixes i la solitud són les dues preocupacions bàsiques de la gent gran». I va afegir: «Cal una implicació valenta dels polítics per augmentar les pensions.»

Arrels Fundació treballa «per dotar d'autonomia econòmica i sociolaboral aquelles persones que, per problemes de salut, atur, personals..., necessiten l'ajuda dels serveis socials», va manifestar Ramon Noró. «Calen tot tipus d'ajudes —va explicar— perquè aquestes persones no estiguin condemnades a viure sempre de l'assistència social.» Cristina Faciabén va subratllar que «reclamem garantir a tota la

ciutadania unes rendes suficients basades en el terme de «justícia social»».

Fer front a la pobresa estructural

Davant d'aquesta situació, Càritas diocesana de Barcelona, Arrels Fundació, FATEC i CCOO, com a entitats que treballen i intervenen dia rere dia en la realitat de la gent gran, la marginació, la pobresa i la precarietat, han establert una sèrie de propostes per fer front a la pobresa estructural, definida com «aquella situació de pobresa determinada per l'assignació d'ingressos públics per sota del llindar de la pobresa». Segons aquestes entitats, «l'aplicació d'aquestes propostes podria implicar la reducció a la meitat de la pobresa a l'Estat».

Les mesures que es proposen als partits polítics que volen conduir el govern de l'Estat espanyol els propers quatre anys són les següents:

- Adoptar per al conjunt de l'Estat el concepte de *llindar de la pobresa*: «ingressos equivalents al 60% de la renda mitjana del país on es viu», com a nivell de mínims per a les prestacions econòmiques que tinguin caràcter de pensió pública.
- Garantir que totes les persones amb discapacitat puguin assolir o complementar amb finançament públic els seus ingressos fins a l'índex del llindar de la pobresa. A Catalunya se l'anomena «indicador de renda de suficiència».
- Facilitar l'accés a l'habitatge de lloguer mitjançant ajudes directes a la persona i amb la promoció pública d'habitatges de lloguer. Cal tenir en compte que moltes persones que perceben pensions estructurals de pobresa es veuen obligades a viure de relloguer, sense que el propietari vulgui reconèixer aquest fet, i es dificulta l'accés del pensionista als ajuts públics.
- Cal promoure una fiscalitat adequada a la situació dels pensionistes amb pensions baixes, ja que es troben greuges comparatius.
- Cal fomentar recursos residencials per a persones menors de 65 anys que, trobant-se en situació de pobresa estructural i malaltia crònica o dependència social, es veuen abocades a sobreviure en condicions indignes.

Miquel Àngel Codina

Refermar llaços solidaris entre l'Equador i Mallorca

MALLORCA.— Geovanny Cardoso i Àngel Campoverde, directius de la Cooperativa d'Estalvi i Crèdit Codesarrollo de l'Equador, van visitar el 6 de febrer passat Mallorca per tal de compartir el treball de codesenvolupament que des de Càritas Mallorca i Deixalles s'està duent a terme a l'Equador.

L'objectiu de la visita era realitzar contactes informatius i difondre el projecte entre institucions, entitats socials, associacions financeres i col·lectius d'immigrants equatorians. Càritas Mallorca, amb el projecte Codesenvolupament i Migracions, vol donar suport i potenciar aquesta Cooperativa d'Estalvi i Crèdit com un compromís a favor del desenvolupament dels pobles d'origen.

La Cooperativa d'Estalvi i Crèdit Codesarrollo va néixer el 1997 des del si del

FEPP (Fons Equatorià *Populorum Progressio*) com a matriu d'una extensa xarxa de petites cooperatives locals que s'estenen a tot el territori equatorià. L'entitat, controlada per la superintendència de bancs i assegurances de l'Equador, es basa en la iniciativa de participar en el mercat financer des d'una perspectiva incloent.

Aliances estratègiques

Codesarrollo —conegut com La Code— cerca establir aliances estratègiques amb els seus socis i altres institucions, com és el cas de Càritas Mallorca i Deixalles, per oferir serveis àgils i justos a aquells que no accedeixen al mercat financer formal, tradicional.

Actualment, La Code està formada per cinquanta estructures financeres lo-

cals, vint-i-set organitzacions camperoles, divuit entitats de desenvolupament i quaranta-dues persones naturals. Dóna servei a més de 57.500 clients, atesos mitjançant dotze agències distribuïdes per tot l'Equador.

Aquesta cooperativa promou i facilita la posada en marxa de programes de microcrèdits, projectes productius, programes d'habitatge... Recentment, Codesarrollo ha desenvolupat el projecte del canal social d'enviament de remeses per tal que els immigrants equatorians que viuen a Espanya puguin, amb els seus estalvis, potenciar cooperatives de les quals ells mateixos o les seves famílies en formin part. Durant l'any 2007, han arribat a l'Equador 209 remeses des d'Espanya i Itàlia per un valor total de 249.201 dòlars. (C.S.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLS - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona
Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

cultura

Presentació del llibre «Monges»

■ L'autora, Laia de Ahumada, vol donar a conèixer la riquesa interior d'aquest col·lectiu

BARCELONA.— En un entorn tan suggeridor com la cafeteria especialitzada en productes monàstics Calum, el 19 de febrer es va presentar el llibre *Monges*, de la filòloga i escriptora Laia de Ahumada, als mitjans de

comunicació. La finalitat bàsica de l'obra, que ha estat publicada per Fragmenta Editorial, és trencar la imatge estereotipada que l'opinió pública té de les monges i donar a conèixer el seu apassionant món interior.

A l'acte hi van intervenir Ignasi Moreta, director de Fragmenta Editorial; Joan Estruch, catedràtic de Sociologia a la Universitat Autònoma de Barcelona, i Laia de Ahumada, autora del llibre. També hi van ser presents nou de les vint monges entrevistades al volum, com ara Rosa M. Piquer, psicòloga i musicoterapeuta, i artífex del glossari final.

Laia de Ahumada és doctora en Filologia Catalana i escriptora. És cofundadora i coordinadora del Centre Obert Heura per a persones sense sostre. «Vitalment interreligiosa, centra el seu estudi i la seva escriptura en aquest tema», va dir Ignasi Moreta. Actualment treballa en els escrits d'Hipòlita de Jesús (segle XVIII) i en la recerca i catalogació de textos inèdits femenins per al projecte «Biblioteca d'escriptores catalanes antigues». Moreta també va revelar que l'autora de *Monges* és «descendent col·lateral de santa Teresa de Jesús».

Joan Estruch va manifestar que «la primera pregunta que suscita en el lector aquest llibre és la següent: d'on ha sortit aquest estol de dones sensacionals, impressionants?» I ell mateix va oferir una resposta: «Dins de l'Església catòlica hi ha gent que s'ha pres seriosament l'Evangeli i el segueix. Les monges ho manifesten obertament, sense cap mena de reticència.» Va qualificar aquest col·lectiu de «filles del Concili Vaticà II», atès que sempre hi han estat fidels «i mai no se n'han desdit». Finalment, va confessar que el llibre de Laia de Ahumada «ajudarà a trencar tòpics».

Per la seva banda, Rosa M. Piquer va ressaltar que el llibre presenta «una experiència profunda tant des del punt de vista humà com espiritual» de vint dones, de vint monges. Va agrair a l'autora que sapigués «crear un clima de confiança i cordialitat» durant les entrevistes. Així mateix, Piquer va subratllar que aquestes pàgines reflecteixen «experiències vives, molt amb contacte amb la realitat» i tenen el propòsit «d'anar al fons d'unes imatges distorsionades».

Gran «veu interior»

«L'objectiu primer d'aquest llibre és trencar la imatge estereotipada que es té de les monges per tal de mostrar al públic, creient o no creient, la riquesa i diversitat que viuen totes i cadascuna d'elles», va explicar Laia de Ahumada als periodistes. «He volgut —va afegir— mostrar el que viuen vint monges catòliques de dife-

Joan Estruch, Rosa M. Piquer, Laia de Ahumada i Ignasi Moreta, durant l'acte.

rents ordes religiosos que treballen en diferents àmbits: el món de la marginació, de l'ensenyament, de la contemplació, del diàleg interreligiós, de la teologia... Dones que són a l'ombra de l'Església patriarcal, però que tenen una gran «veu interior».

L'autora va comentar el procés de gestació del llibre i com les monges havien canviat el seu paper: «D'entrevistadora em vaig convertir en confident.» Partint d'una pregunta —«quin és el teu desig profund?»—, les entrevistades van parlar lliurement de la seva opció de vida. «Són dones, dones singulars, fidels a un desig profund que les fa viure en plenitud», assenyalava Laia de Ahumada.

La tria d'entrevistades s'ha basat precisament en aquest criteri: «Dones que visquessin en plenitud i que, en la història de l'encalç del seu somni, poguessin emmirallar-s'hi les persones que cerquen més enllà de l'anècdota o de l'efímera morbositat. Volia testimonis de persones entusiasmades en la recerca d'un anhel que dona sentit a la vida.» Laia de Ahumada va manifestar que «la figura de la monja pot ser un model alternatiu a la vida superficial que caracteritza la societat actual».

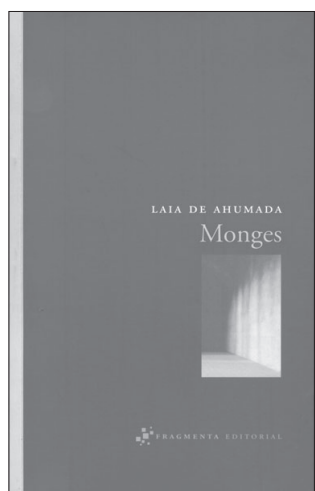
Llibre «femení»

L'autora també va dir: «La història de les monges és una part de la història silenciada de les dones en el nostre país, on no han tingut res a dir perquè els homes així ho han sentenciat. Si durant molt de temps les dones han restat amagades darrere dels marits o dels pares, les monges ho han estat rere dels capellans o dels

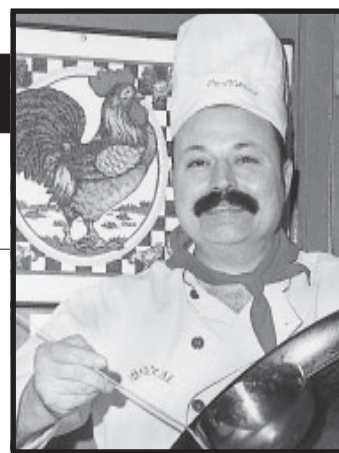
d'haver obert un espai on poder mostrar tota la riquesa que porten dins.» Laia de Ahumada va aclarir que no es tracta d'un llibre «feminista», sinó «femení», entès «femení com el lloc on es fa possible l'experiència».

Berta Meneses, Carme Sardà i Tort, Catalina Terrats, Eulàlia Bofill, Griselda Cos, Lucía Caram, Mariàngels Segalés, Maria Lluïsa Cortès, Mireia Galobart, Montserrat Domingo, Montserrat Viñas, Pepa Vignau, Pilar Sauquet i Muntal, Rosa M. Barber, Rosa M. Piquer, Rosa Prat, Roser Garriga, Teresa Forcades i Vila, Teresa Losada i Victòria Molins són les vint monges que protagonitzen el llibre, que ja s'ha distribuït a totes les llibreries catalanes.

El proper 7 d'abril, a les 19.00, *Monges* serà presentat en un acte públic a l'Espai Francesca Bonnemaison, c/ Sant Pere Més Baix, 7, Barcelona. Hi intervindran el sociòleg Joan Estruch, l'escriptora Marta Pessarrodona i l'autora. A més, es comptarà amb interpretacions musicals de Maria Lluïsa Cortès i Pau Tarruell (veu, cítara i flauta), i de Griselda Cos i Bhakti Das (cítara i violí). (M.A.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

La pluja, negativa per als clients

«Pau, recorda de tancar la gerra d'aigua perquè no xucli olors estranyes de la nevera.» «Entesos, cap. També em vas dir que no hem de beure l'aigua que surt de l'aixeta durant els primers segons, ja que així donem temps perquè se n'evapori el clor residual lliure encarregat de netejar-la de microorganismes.» Dit això, la nostra conversa es va interrompre momentàniament; la causa, una forta pluja acompanyada del rugit del vent procedent del sud. «Avui tindrem pocs clients», vaig pensar mentre em disposava a enrotllar amb la resta d'integrants de l'equip uns...

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

La Federació de Cristians de Catalunya celebra la seva assemblea general

BARCELONA.— La Federació de Cristians de Catalunya és una associació privada de fidels, constituïda a la diòcesi de Barcelona, que té com a objectius fonamentals la preparació i l'exercici de l'apostolat de l'evangelització i la difusió dels principis cristians i la seva aplicació. El dissabte 9 de febrer, va celebrar l'Assemblea general d'enguany a la parròquia barcelonina de la Mare de Déu del Roser.

Un dels moments de l'assemblea.

A dos quarts d'onze del matí es va celebrar una eucaristia en sufragi dels trenta socis de la Federació de Cristians de Catalunya que van morir durant el 2007. Tot seguit, els assistents van passar a la sala d'actes. Mn. Joan B. Costa, consiliari de la Federació, va obrir la sessió. Hi eren presents Josep M. Genescà i Josep M. Subirachs, president i vicepresident, respectivament, de la Federació. Entre altres qüestions, es va aprovar l'acta de l'any anterior i es van presentar els temes del dia.

Dins del subgrup de Comunicació i Política «Sant Ramon de Penyafort», el president Jordi Bases i el consiliari Mn.

Antoni M. Oriol Tataret van informar de la col·laboració de nous militants que pertanyen a Unió Democràtica de Catalunya. El segon dilluns de cada mes fan una reunió per a l'estudi i reflexió de temes d'interès. També van parlar de la revista que editen, *Flama*.

Pel que fa al subgrup de Metges Cristians de Catalunya, el president Ferran García-Farías va explicar que s'està treballant en l'elaboració d'un llibre sobre bioètica. Tots els dissabtes s'analitzen, al local de la Federació, temes diversos: avortament, ginecologia, llevadores, infermeres, etc. També es va comunicar que els divendres, de tres a quatre de la tarda,

s'emet un programa de medicina a Cope-Catalunya. La Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques, sota la presidència del Dr. Josep M. Simón Castellví, prepara un congrés de medicina en el continent africà.

Concurs Bíblic

Pere Casas, responsable del Concurs Bíblic del Grup Avant de Terrassa, va comentar la finalitat del concurs: «Donar a conèixer la figura de Jesús als infants i adolescents a través del coneixement de les Sagrades Escripures.» Consta de quatre nivells: el concurs que consisteix a contestar un qüestionari, el concurs de redacció, el de dibuix i l'universitari. Cada any hi participen al voltant de 700 escoles i 40.000 infants i joves de tot Catalunya.

El lliurament de premis se celebra a cada diòcesi amb la presència del seu bisbe, llevat del concurs bíblic universitari que té lloc a la Universitat de Barcelona. «Ens cal ajuda humana (voluntaris) i econòmica per aconseguir el nostre objectiu, però sortosament comptem amb el suport del Pare Omnipotent», va manifestar Casas.

Un altre dels temes que es van tractar a l'assemblea va ser el de la beatificació de 135 militants de la Federació de Cristians de Catalunya assassinats durant la persecució religiosa desencadenada durant la guerra civil. Silvia Correale, postuladora de la causa de beatificació d'aquests màrtirs, va demanar a la Federació totes les dades necessàries per iniciar-ne el procés. Mn. Josep Llauredó i Lluïsa Argerich, secretària de la Federació, han recorregut en pocs dies gairebé quaranta quilòmetres de la geografia catalana per aconseguir certificats de bateig i de defunció, així com per visitar cementiris. Una tasca eficient i impressionant.

Finalment, es va presentar el pressupost per a enguany i es van renovar alguns càrrecs del consell directiu. Josep M. Genescà va ser l'encarregat de concloure l'assemblea general. El president de la Federació de Cristians de Catalunya va apostar pel jovent com a «sava nova» per a la renovació de l'entitat.

Cecília Aranés Mallol

INGREDIENTS:

2 cullerades de llet
1 plàtan
1 barra de torró de xixona
plaques de canelons
iogurt de préssec
nata muntada
pinyons
caramel líquid

PREPARACIÓ:

Triturarem amb la batedora un plàtan i una barra de torró de xixona, amb dues cullerades de llet. Amb aquesta barreja enrotllarem plaques de canelons ja bullides i refrescades sobre el marbre de la cuina. Al fons del plat de presentació hi posarem una base de iogurt de préssec. A sobre hi col·locarem els canelons coberts lleugerament pel centre amb nata muntada, en la qual haurem mesclat força pinyons. Ho ruixarem tot amb filets de caramel líquid i ja ho podem servir.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

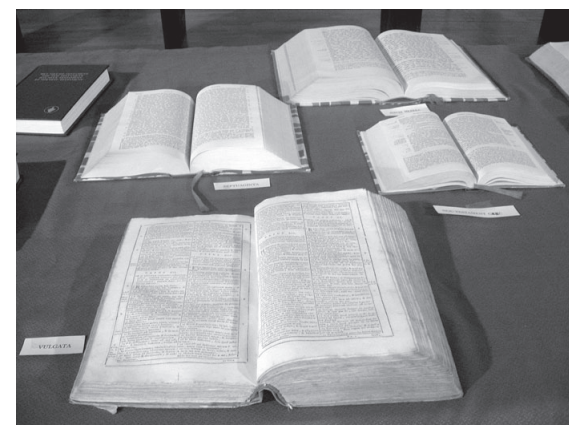
«Expo-Bíblia» apropa al públic el temps de les Sagrades Escripures

LA SEU D'URGELL.— El dimecres 13 de febrer, amb la conferència *La paraula de Déu, aliment de vida cristiana*, a càrrec de Mn. Pere Ynaraja, a la sala Sant Domènec de la Seu d'Urgell, es va inaugurar la mostra *Expo-Bíblia*, una exposició que apropa al visitant l'entorn social i el temps històric de les Sagrades Escripures mitjançant objectes que remetent a les diferents èpoques de l'Antic Testament i de la vida de Jesucrist, a més de diferents edicions de la Bíblia, fotografies i mapes.

L'exposició es divideix en cinc àmbits. El primer se centra en l'evolució de les edicions de la Bíblia, des del text hebreu-arameu fins a publicacions ben actuals, com la que ha estat il·lustrada pel pintor Perico Pastor, passant per les traduccions grega i llatina de l'antiguitat. El segon remet a l'Antic Testament, amb objectes del costumari religiós jueu d'abans de Crist i amb estris quotidians i peces de ceràmica d'èpoques precristianes decorades amb escenes bíbliques. Per la seva banda, el tercer bloc fa referència al Nou Testament i al temps, la persona i el missatge de Jesucrist.

El quart àmbit de l'exposició, titulat *De la Pasqua a l'Eucaristia*, resumeix la manera com ha canviat en el temps la celebració de la Pasqua, des de l'antiguitat fins a

la Pasqua cristiana. El darrer apartat, *L'evolució de l'escriptura*, enllaça amb el primer amb un recorregut per les diferents llengües en què s'ha publicat la Bíblia —ha estat traduïda íntegrament a 337 idiomes i de

La mostra ofereix diverses edicions de la Bíblia.

manera parcial s'ha publicat en més de 2.000 llengües—, així com els diversos formats de difusió emprats, fins a arribar a les edicions digitals actuals.

L'exposició ha estat organitzada per la parròquia de Sant Ot, de la Seu d'Urgell, amb la col·laboració de l'arxiprestat d'Andorra, coincidint amb el cicle de conferències quaresmals. A la sala Sant Domènec es va poder visitar fins al 18 de febrer; a partir del 26 de febrer està instal·lada a l'església de Santa Maria del Fener, a Andorra la Vella. (D.C.)

Cicatrius vives de la barbàrie humana

■ El CCCB acull l'exposició «Vides minades. 10 anys», de Gervasio Sánchez

BARCELONA.— El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) presenta l'exposició *Vides minades. 10 anys*, del fotoperiodista Gervasio Sánchez. La mostra, que es pot veure fins al 13 d'abril, retrata l'evolució dels infants que van ser mutilats fa deu anys com a conseqüència de les mines antipersona. Han crescut amb la marca de l'explosió al seu cos. Aquestes històries personalitzades integren la primera part de l'exposició. La segona està formada per 98 retrats, 48 pròtesis i 25 mines antipersona presentades en murals. L'entrada és gratuïta.

Vides minades és un projecte fotogràfic de sensibilització que realitza el fotoperiodista Gervasio Sánchez des del 1995 amb el suport d'Intermon Oxfam, Mans Unides i Metges sense Fronteres, tres de les més de 1.400 organitzacions que en noranta països treballen per eradicar les mines o en l'assistència a les seves víctimes. La companyia DKV Seguros, molt implicada en tasques socials i assistencials, i l'Ajuntament de Barcelona són els principals col·laboradors del projecte.

Deu anys després de l'entrada en vigor del Tractat d'Ottawa, quaranta països, entre els quals destaquen els Estats Units, Rússia o la Xina —principals productors mundials de mines i amb dret a veto en el Consell de Seguretat de l'ONU—, segueixen negant-se a signar-lo, mentre milers de persones passen anualment a formar part d'un impressionant exèrcit de mutilats.

«L'impacte humanitari de les mines és més profund i devastador que els efectes de qualsevol altra arma: no només tallen membres o vides, sinó que també impedeixen el lliure accés dels pagesos a les seves terres, de les dones als pous d'aigua o dels infants a l'escola», va afirmar Gervasio Sánchez en la inauguració de l'exposició. I va afegir: «Com a conseqüència, moltes terres es queden sense conrear i famílies pobres veuen disminuïts els seus ingressos.»

Segons el fotoperiodista, «l'esperit d'Ottawa encara no s'ha acomplert». Tot

i que l'Estat espanyol va signar el tractat el juliol del 1999 i poc temps després va destruir els seus arsenals de mines antipersona —que ascendien a un total de 850.000 unitats—, «l'ajuda econòmica que destina a les víctimes i al desminatge és molt minsa». Gervasio Sánchez va denunciar que «Espanya és avui dia la vuitena potència mundial en exportació d'armes, una realitat que molta gent desconeix».

El desminatge també suposa un pou sense fons de costos per als països més afectats. Cambodja, un dels països més minats del món, hauria de fer servir l'equivalent al seu producte interior brut de cinc anys si desitja eliminar totalment les mines enterrades. Segons l'ONU, caldria 1.100 anys i 30.000 milions d'euros per eradicar els 167 milions de mines ubicades a 78 països d'arreu del món.

Noves víctimes

Cada any les mines antipersona provoquen 15.000 noves víctimes. Colòmbia, Cambodja, Afganistan, Angola, Bòsnia o l'Iraq destaquen entre els 78 països afectats per aquesta dramàtica situació. Uns 300.000 supervivents pateixen algun tipus de mutilació. Des del 1997 els 151

Mao Rattanak, de deu anys.

països firmants del Tractat d'Ottawa només han dedicat un 10% de la quantitat necessària calculada per les organitzacions especialitzades per finançar els programes d'atenció i rehabilitació de les víctimes de les mines.

«Les víctimes segueixen mantenint una estreta relació amb el dolor físic i pateixen seqüeles psicològiques. Qui ha patit la pèrdua d'una o dues cames de petit necessitarà canviar de pròtesis unes 25 vegades abans de morir», va assegurar Gervasio Sánchez. El cost econòmic és impossible d'assumir per a la majoria d'afectats que viuen en països amb rendes per càpita inferiors als 40 euros al mes. Molts d'ells

s'han hagut de construir les seves primeres pròtesis amb els materials més curiosos, com poden ser envasos de refrescos o carcasses metàl·liques.

El cost d'una mina terrestre no arriba als tres euros mentre que localitzar-la, desactivar-la i destruir-la supera els 750 euros. Una superfície equivalent a un camp de futbol, que se sembra de mines en una hora, obliga a tres mesos de treball si es vol garantir un desminatge total.

Exposició itinerant

L'exposició *Vides minades. 10 anys*, que ja s'ha pogut veure a Madrid i ara és a Barcelona, serà acollida en els propers mesos per ciutats com ara València, Saragossa, Sant Sebastià, Girona i París. «És un dels projectes més importants de la meua trajectòria professional, en el qual m'he implicat totalment. A través de les meves fotografies vull denunciar els estralls que ocasionen les mines antipersona. És el que jo anomeno "periodisme pur"», va revelar Gervasio Sánchez.

Nascut a Còrdova el 1959, Gervasio Sánchez és periodista des del 1984. Els seus treballs es publiquen a l'*Heraldo de Aragón* i la *Vanguardia* i col·labora amb la Cadena Ser i la BBC. És autor de llibres fotogràfics com ara *El cerco de Sarajevo* (1995), *Vidas minadas* (1997 i 2002), *Kosovo, crónica de la deportación* (1999), *Niños de la guerra* (2000), *La caravana de la muerte. Las víctimas de Pinochet* (2002), *Latidos del tiempo* (2004) i *Sierra Leona, guerra y paz* (2005). El 2004 va publicar el llibre literari *Salvar els nens soldats*. És enviat especial per la pau de la Unesco des del 1998.

Per a més informació: Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, c/ Montalegre 5 - 08001 Barcelona, tel. 933 064 100, webs: www.cccb.org i www.vidasminadas.com

Miquel Àngel Codina

Sofia, el febrer del 1997.

Sofia Elface Fumo

Sofia Elface Fumo és a punt de complir vint-i-cinc anys, té dos fills, Leonaldo i Alia, de set i dos anys, i estudia a l'escola secundària. Els seus principals desitjos són aconseguir una feina i estudiar medicina a la universitat. Viu a Massaca, a nou kilòmetres de Boane i a quaranta-dos de Maputo —la capital moçambiquesa—, a la casa de la seva mare, Lydia. Sobreviu d'una petita parcel·la agrícola i d'una ajuda mensual que li envia un ciutadà suec.

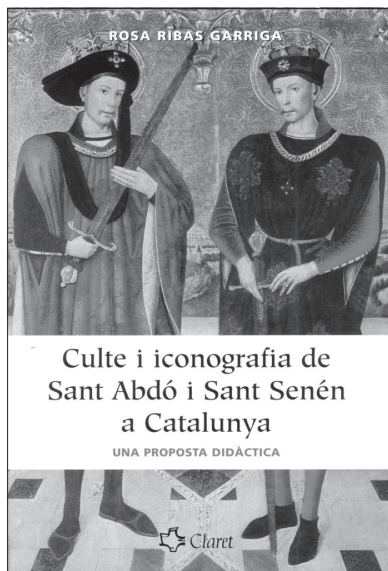
Sofia tenia onze anys quan, un dissabte de novembre del 1993 cap a les cinc de la tarda, va trepitjar una mina. Les cames li van quedar tallades al lloc de l'explosió. La seva germana Maria va rebre l'impacte de diversos resquills a l'estómac i va quedar malferida. Sofia i la seva germana desconeixien l'existència d'un camp de mines al lloc on solien recollir llenya. Encara que la guerra ja havia acabat, es mantenia el corredor minat amb la intenció de protegir un campament d'enginyers italians. Membres d'organitzacions humanitàries havien insistit en la necessitat de desactivar-lo.

A l'hospital general de Maputo, un equip de cirurgians espanyols va operar les dues nenes de les greus ferides. Però Maria va morir d'una infecció múltiple un mes i mig després de l'accident.

Sofia, amb els seus fills, el març del 2007.

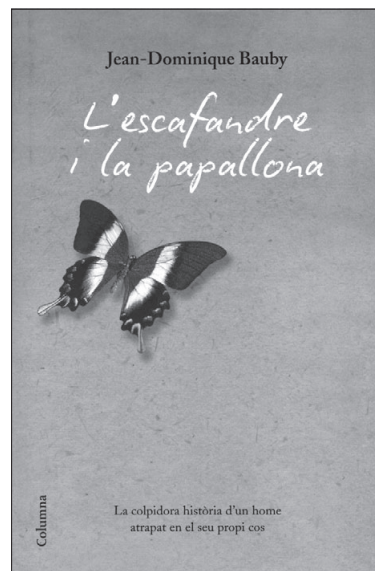
Llibres

Els patrons de la pagesia

La devoció a aquests dos sants en terres franceses es va propagar a tota l'àrea mediterrània. L'autora ens proposa un estudi didàctic (culte, història, hagiografia, festes, tradicions, llocs de culte, iconografia, fonts litúrgiques...) i un treball pedagògic adreçat als estudiants, a partir del retaule gòtic sobre aquests dos màrtirs orientals realitzat pel pintor Jaume Huguet durant el període de 1458-1460 i que es conserva al conjunt monumental de Sant Pere de Terrassa. (Ramon Ribera)

Rosa Ribas Garriga, *Culte i iconografia de sant Abdó i sant Senén a Catalunya*. Una proposta didàctica. Editorial Claret, Barcelona 2007, 128 pàg.

Testimoni punyent

Jean-Dominique Bauby té 43 anys i és el redactor en cap de la revista francesa *Elle*. El 1995 pateix un infart cerebral que el deixa en coma profund. Quan es desperta, vint-i-dos dies més tard, descobreix que està totalment paràlit. Només un ull —l'esquerre— manté un funcionament normal. Mitjançant aclucades d'ull dicta lletres, paraules, frases... fins a arribar a escriure aquest llibre. Un relat punyent i corprenedor que el cineasta Julian Schnabel ha dut a la gran pantalla. (C.C.)

Jean-Dominique Bauby, *L'escafandre i la papallona*. Columna Edicions, Col·lecció Clàssica, Barcelona 2007, 127 pàg.

Al servei de l'Església

Aquest llibre presenta tres homilies pronunciades per sant Josepmaria Escrivà de Balaguer als anys setanta i dos escrits de Mons. Álvaro del Portillo amb un tema únic reflectit en el títol: estimar l'Església. A aquests textos s'hi han afegit unes breus biografies dels autors. Una bona avinentesa per tal que el lector s'endinsi en l'amor a l'Església que curullava l'ànima de sant Josepmaria, tothora al servei de l'Església a través del camí de l'Opus Dei. Aquest era el seu ensenyament constant. (C.C.)

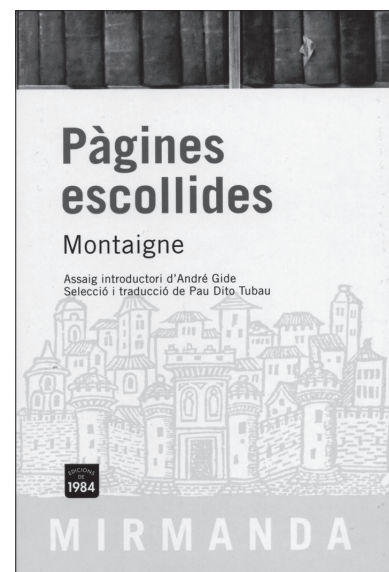
Josepmaria Escrivà de Balaguer, *Estimar l'Església*. Editorial Albada, Col·lecció Papers d'Espiritualitat, Terrassa 2007, 144 pàg.

La plenitud d'un estil

Aquesta primera antologia general en llengua catalana dels *Assaigs* de Michel de Montaigne (1533-1592) no només ret homenatge a una de prèvia, *Les pàgines immortals de Montaigne, escollides i explicades per André Gide*, sinó que comparteix amb aquella la idea que actualitzar el clàssic és una de les maneres d'assegurar-ne la supervivència. Dels *Assaigs*, és al tercer on queda més palesa la plenitud d'un estil que es basa en una mena de conversa monologada de Montaigne. (C.C.)

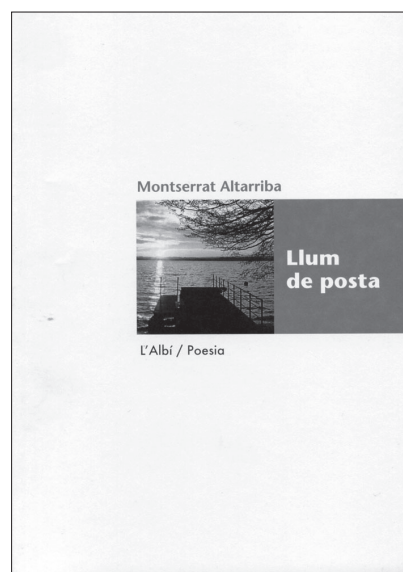
Michel de Montaigne, *Pàgines escollides*. Edicions de 1984, Col·lecció Mirmanda, Barcelona 2007, 173 pàg.

Memòries de Mn. Comamala

El perfil d'una flama és el primer volum d'una sèrie d'un o dos més que, en conjunt, havia de constituir l'autobiografia de Romà Comamala (1921-2000). Però l'autor no va deixar cap més llibre de memòries. Al costat del valor literari, indubtable, el text de Mn. Comamala té també un valor històric més que remarcable. Arriba a la màxima intensitat dramàtica en els capítols en què reflecteix, d'una manera impressionant, les experiències de la guerra civil i de la postguerra. (C.C.)

Romà Comamala, *El perfil d'una flama*. Una autobiografia. Cossetània Edicions, Col·lecció Prisma, Valls 2007, 229 pàg.

Foc i carícia

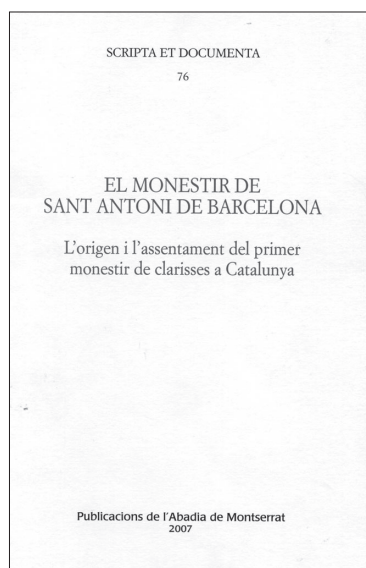
Dividit en quatre apartats, aquest llibre de la poetessa Montserrat Altarriba (Cabrianes, 1948) aplega sota una estructura i un ritme perfectes més de dos-cents poemes. Com afirma Jaume Huch en el pròleg, «podem afirmar que, sense perdre la seva coherència, ha adquirit aquella consistència única de la veu treballada i matisada pel pas del temps». Altarriba entén la poesia com «un foc i una carícia per desafiar la vida». En el seu tercer poemari ho ha aconseguit plenament. (C.C.)

Montserrat Altarriba, *Llum de posta*. Edicions de l'Albí, Col·lecció Poesia, Berga 2007, 95 pàg.

Estudi històric

Aquesta obra pren com a punt de referència l'origen i el primer segle d'existència del que va ser el primer monestir de l'orde de santa Clara a terres catalanes: la comunitat de Sant Antoni. La documentació —inèdita en la seva majoria i que l'autora, Núria Jornet i Benito, ha fet servir com a font històrica principal per al seu estudi— és conservada per l'actual comunitat successora de les primeres damianites-clarisses, el monestir de Sant Benet de Montserrat. (C.C.)

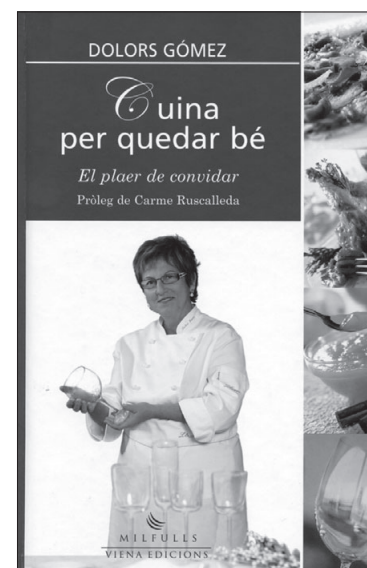
Núria Jornet i Benito, *El monestir de Sant Antoni de Barcelona*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Scripta et Documenta, Barcelona 2007, 259 pàg.

Un univers de sabors

La restauradora Dolors Gómez ha recollit una selecció de plats perquè puguem lluir-nos a taula sense haver de fer un gran esforç. Tant si hem de cuinar per a una gran ocasió com si hem de preparar un àpat familiar o per als amics, ja no cal que ens hi trenquem el cap: en aquest llibre trobarem les idees i les receptes més adequades. Sense haver de complicar-nos la vida, podrem preparar uns plats a l'alçada dels paladars més exigents! El pròleg és de la cuinera Carme Ruscalleda. (C.C.)

Dolors Gómez, *Cuina per quedar bé*. El plaer de convidar. Viena Edicions, Col·lecció Milfulls, Barcelona 2007, 368 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Nadal: marxa enrere

En podem saber molt o poc, però el que és important és estar convençut que el coneixement que tenim de les coses respon a la veritat. En aquest cas, per més que es decori amb barroquisme algun espai dels millors salons de l'aristocràcia austríaca, italiana o francesa, no hi ha un pam d'autèntic.

Però anem a l'argument d'aquest darer i voluminós i recarregat premi Nadal —ai, la simplicitat de *Nada*, de Carmen Laforet!—: un jove novici jesuïta, Martín de Vilobale, acompanya els jesuïtes expulsats d'Espanya a finals del segle XVIII, per Roma, els estats alemanys, Dinamarca i el París revolucionari. Després d'abandonar els religiosos, es transforma en una mena de bufó de les corts europees, i després d'abandonar els jesuïtes, es converteix en preceptor d'un príncep i una mena de cronista d'urgència durant la

Francisco CASAVELLA
Lo que sé de los vampiros
Destino, Barcelona 2008, 565 pàg.

Revolució Industrial, i mira amb «certa distància» el poder tot aprofitant-se'n.

A partir d'aquesta idea tan simple, revesteix la novel·la d'alambinaments amb un esforç impressionant d'estil, per proporcionar-nos el plaer estètic de submergir-nos en l'hipèrbaton, i les al·lusions ocultes a realitats conegudes, en una recerca constant de tensió sintàctica que encobreix descripcions tan ximpls com les d'un mer embolic de cort.

Els «vampirs» que ens presenta Casavella són els vividors, els tafurs i la xusma que pul·lula per les corts prussianes o

austríaques, pel París de la «llum» o pels palauets del Trastevere.

Tot això li serveix per afaïonar un retaule de les meravelles on llueix el fals or d'una noblesa que amaga rere les perrucotes la seva decadència... i el noi gallec que va seguir els pares jesuïtes en els exilis a què els van sotmetre els Pomba, Aranda i corts borbòniques diverses.

No comprenc com ha triat un fet tan complex com la supressió dels jesuïtes per parlar de les aventures de Martín, sobretot presentant un panorama tan mesquí. Deu conèixer Casavella la veritable història i els seus protagonistes? Abans d'escriure cal assabentar-se'n...

I mereix un capítol a part la crònica de la vida del noviciat a Villagarcia de Campos, en la qual no hi ha un sol detall que correspongui a la realitat.

Un Nadal trist, vaja, sobretot per «ficar-se on no el demanaven» i parlar d'una època i de la crònica d'uns imaginaris personatges que mereixen una atenció especial, i una més gran fidelitat a la veritable història.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Aula sardanista a Girona

Fins al 31 de maig, cada dissabte al migdia, hi ha ensenyament de ballar sardanes a la plaça Miquel de Palol de Girona en una iniciativa dels Amics de la Sardana Terranostre. Un equip de 31 monitors i 16 col·laboradors pren part en aquesta activitat de formació de nous dansaires oberta a tothom.

Aquesta és la tercera edició de l'Aula sardanista gironina, que l'any passat va assolir una participació de 170 persones, tant d'assídues a la majoria de sessions com també de temporals, amb edats d'entre 35 i 55 anys. L'activitat es basa en un programa-dossier i amb una única metodologia d'ensenyament, tutelada per l'equip de monitors i col·laboradors,

organitzats en torns rotatoris de 5 setmanes.

A més dels alumnes participants d'aquesta activitat, cada dissabte es forma un públic espectador que gaudeix de la música de la sardana. L'aprofitament del curs ha fet possible que alguns dels alumnes d'anys anteriors, que van començar sense cap coneixement, hagin arribat a formar part d'algunes colles sardanistes i ja hagin pres part en diverses competicions de dansaires.

Les classes es fan cada dissabte, a migdia (des de dos quarts de dotze fins a la una), a la plaça Miquel de Palol. Tothom hi pot participar, sense cap més requisit que voler aprendre a ballar sardanes. (C.C.)

L'emissora Canal Blau FM estrena un nou espai sardanista

Des de Vilanova i la Geltrú s'emet *Sardanes en Blau*. Aquest és el títol del nou programa que l'emissora Canal Blau FM emet cada dissabte, de 8 a 9 del matí, a través del 100.4 del dial de la Freqüència Modulada. Un espai de divulgació sardanista que compta amb un equip format per Xavier Pla (conductor del programa), Joan Claramunt (analista i comentarista) i Agustí Gil (responsable d'arxiu i documentació). Entre els diferents apartats i seccions del programa, s'inclouen les eliminatòries de La Sardana de l'Any, que posa a disposició dels seus seguidors la bústia de correu electrònic: sardanes@canalblau.cat. Des del mes de gener, *Sardanes en Blau* es pot escoltar setmanalment, cada dissabte al matí o també a través d'internet a www.canalblau.cat. (C.C.)

Esqueles a Catalunya
Cristiana

Tel. 934 092 810

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any
☐ Amb dos pagaments semestral de 53€
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

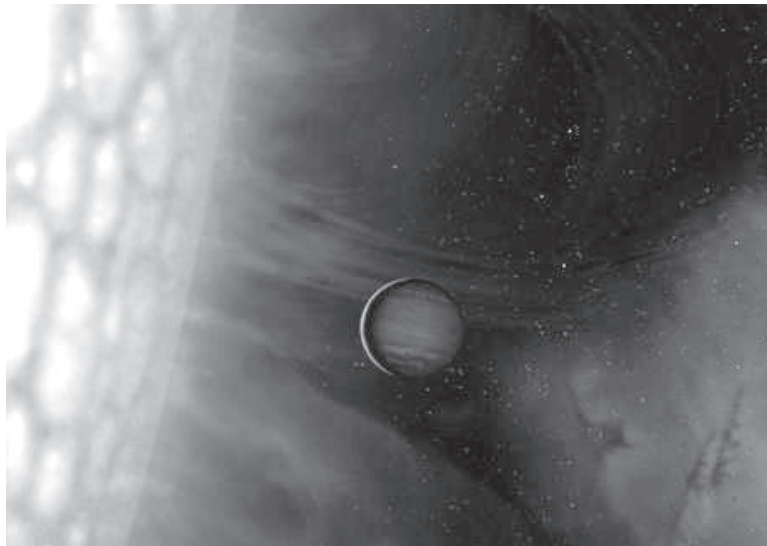
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Què passarà d'aquí a 5.000 milions d'anys?

És cosa sabuda que el Sol «només» té vida com la d'ara per a uns 5.000 milions d'anys. La teoria, obtinguda per l'observació i el càlcul, de l'evolució de les estrelles ens diu que aleshores farà una explosió i es convertirà en una geganta roja amb un diàmetre que arribarà fins a on es troba ara l'òrbita de la Terra. I serà també la fi del nostre món perquè el planeta es trobarà immers en el gas d'alta temperatura emergit del Sol, que el dissoldrà i gasificarà. Això és el que ens diuen els astrofísics. Però és del tot segur això?

Una observació astronòmica recent diu que potser no serà ben bé així. Els astrònoms han detectat un planeta a l'entorn de l'estrella V391 de la constel·lació de Pegasus. Aquest astre és una geganta roja que està fent el procés normal d'anar-se apagant fins que es convertirà en una nana blanca (cosa que també està previst que faci el Sol). I com és que tingui un planeta al seu voltant? S'ha detectat per càlcul, per la brillantor variable i regular de l'estrella, que només pot ser deguda als passos del planeta davant d'ella. Per la duració del recorregut de l'òrbita se sap a quina distància es troba i quina massa té el planeta: com a mínim és d'unes 3,2 vegades la del nostre Júpiter i recorre

planetes per una estrella convertida en geganta roja potser no és tan segur com hom pensava.

Què farà, doncs, la nostra Terra d'aquí a 5.000 milions d'anys quan el Sol faci l'explosió que es preveu? Potser també aguantarà? No ho sabem. El nostre planeta és molt més petit que el de l'estrella V391 Pegasi, i no tindrà tantes possibilitats. Deixem-ho en hipòtesi. El que hem de dir com a segur és: només Déu ho sap.

l'òrbita a una distància gairebé igual a la que tenim de la Terra al Sol. Ara bé, aquesta geganta roja va fer la seva explosió i havia de ser d'una massa semblant a la del nostre astre rei: aproximadament de 0,9 masses solars, si bé ara és només de 0,5 per haver-ne perdut en el transcurs de l'explosió. La troballa ens diu que aquest planeta no es va consumir en la deflagració i per això continua tan campant girant a l'entorn de la mateixa estrella i ara precisament una mica més lluny d'on era abans de l'explosió, quan l'estrella era més massiva i l'atreia amb més força. Si ha sobreviscut a la catàstrofe vol dir que l'esquema dit abans de l'engoliment dels

Actualitats científiques
Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

És una història interessant que va començar fa anys. El 1896 es donà llicència a la companyia anglesa The Sierra Company Limited per construir una via fèrria entre Monterrubio i Villafria de Burgos, i per fer l'obra van haver de dinamitar un tram de 200 metres de llargada per 20 d'alçada, cosa que deixà al descobert unes coves que durant mil·lennis havien estat obturades per un terraplè de terra i pedres que s'hi havia sedimentat. Podien tenir res d'especial aquelles grutes? Es trigà 80 anys a escatir-ho: un estudiant, Trinidad de Torres, el 1976 s'hi posà a excavar amb l'objectiu de trobar-hi material per fer una tesi de paleontologia. I a la que ara s'anomena Cueva Mayor aviat hi trobà una mandíbula i unes dents ben humanes. Es tractava d'un nivell sedimentari de 200.000 anys d'antigor. No cal dir que els especialistes, en assabentar-se'n, s'hi interessaren tot seguit.

Ara s'ha vist que la serra d'Atapuerca conté una autèntica xarxa de coves enllaçades de moltes maneres. La Cueva Mayor, que, pel nom que se li ha posat, ja es veu que és la més gran, té 3.700 metres de recorregut, però no és la més important perquè és la que té més recents els sediments. Li segueixen el Portalón de la Cueva Mayor, Mirador, Sala de los Cíclopes, Cueva del Silo, Galería del Silo, Sima del Elefante, Sima de los Huesos, Covacha de los Zarpazos, Galería i Gran Dolina. El director de les excavacions, iniciades poc després de la descoberta, va ser Emiliano Aguirre que veié la importància paleontològica de tot aquell conjunt, ja que les capes sedimentàries van des de fa un milió d'anys, a la Sima del Elefante, fins a només 2.000 a la part superior del Portalón de la Cueva Mayor i al Mirador. Això volia dir que organitzant bé el treball es podria seguir pam a pam la història geològica de l'últim milió d'anys de la Terra. El 1978 Eudald Carbonell i Roura (1951, Ribes de Freser) s'uní a

51 El jaciment d'Atapuerca

Aguirre en els treballs d'excavació i després passà a ser-ne el codirector. S'hi desenvolupa un pla metòdic, rigorosament científic, que fins ara s'ha polaritzat en la Sima de los Huesos i en la Gran Dolina.

La Sima de los Huesos

Els nivells d'aquesta cova són entre 525.000 i 300.000 anys. Aquesta *sima* comença fent com una xemeneia gairebé vertical del tot i de més de 13 metres de profunditat per continuar després en pendent uns 15 metres més. Les restes humanes recuperades aquí són ja centenars. S'han vist que corresponien a un mínim de trenta-tres individus diferents, que es pogueren identificar per les dentadures. Pel que fa als ossos no cranials es pot dir que constitueixen gairebé la totalitat dels que d'aquesta època hi ha a Europa, anteriors als de Neanderthal. Es pot reconstruir la totalitat de l'esquelet humà. Hi ha tota una caixa cranial completa i no deformada, a part d'unes quantes que s'han pogut reconstruir parcialment, i dos cranis complets. Un fòssil important va ser una pelvis sencera; important perquè és de difícil conservació; en tota la història paleontològica humana només se n'han trobat tres. Era una pelvis masculina i la denominaren «pelvis Elvis».

El fet de trobar-hi tantes restes humanes ha plantejat un interrogant: és que tots aquells humans hi van caure i no en van poder sortir? O és que els seus familiars els hi llançaven un cop morts? Això ens donaria una forma primitiva d'enterrament. Ben bé que podria ser, però encara

s'hi ha formulat una altra hipòtesi: que hi haguessin arribat arrossegats per l'aigua i el fang després d'haver mort per una pluja torrencial que hagués fet caure roques i terra provocant la fi de tota una comunitat humana.

De quina espècie eren els individus dits? Pel nivell els corresponia ser *erectus* tardans o *sapiens* arcaics o, millor encara, *heidelbergensis*; així ho digué Emiliano Aguirre, ja que presenten unes innegables semblances amb la mandíbula de Mauer. Si això és cert només cal discutir si dir-ne *Homo heidelbergensis*, com pensa Carbonell o bé *Homo erectus heidelbergensis*, com creuen Aguirre i altres autors.

La Gran Dolina

És l'altra cova que s'està estudiant. Encara més important que l'anterior. S'han numerat els nivells d'1 fins a 11, precedits de les sigles TD (=Trinxera Dolina). El conjunt té un gruix de 20 metres i conté estrats sedimentaris des de fa un milió d'anys fins a 100.000. Ja s'hi ha fet una rasa i s'han pogut assenyalar bé els nivells. La investigació ara, pam a pam, nivell a nivell, durarà anys.

Un nivell molt interessant ha resultat ser el TD6 que correspon a 780.000 anys. Al juliol de 1994 s'hi trobà un fragment de crani amb faccions pròpies de neandertalenc i *sapiens* alhora. Podria ser un avantpassat de les dues formes? Ara ja se n'han trobat més restes que corresponen a sis individus. Serà, potser, una nova espècie del gènere *Homo*? Així han opinat Eudald Carbonell i altres de l'equip d'excavadors i li han posat el nom d'*Homo antecessor*,

però molts paleontòlegs han dit que seria millor considerar-lo una altra varietat de l'*erectus* i denominar-lo *Homo erectus antecessor*, tal com s'afegeix *pekinensis* a l'*H. erectus* de Zhoukoudian o *mauritanicus* al del Marroc.

Sigui quina sigui la denominació, es tracta de representants del gènere *Homo* dels més antics d'Europa, a part dels trobats a Dmanissi, i que s'han de considerar probables avantpassats dels *heidelbergensis*. És per ara una suposició, però quan les excavacions arribin a explorar del tot el nivell TD6 segurament es podrà dir amb més seguretat. Les restes exhumades dels sis individus (unes 80 peces) encara no formen un esquelet complet.

Així, doncs, esperem més sorpreses dels jaciments d'Atapuerca, que l'any 2000 van ser declarats per la UNESCO patrimoni de la humanitat. S'espera poder donar una relació força fidel de la història del darrer milió d'anys quan s'hagin estudiat detalladament tots els nivells i la resta de les coves.

A l'article aparegut a *Science* el 30 de maig de 1997, firmat per Eudald Carbonell i col·laboradors, s'exposa una nova teoria sobre la filogènia humana a partir dels fòssils d'Atapuerca: de l'*H. habilis* hauria procedit l'*H. ergaster* i d'ell dues branques: l'una l'*H. erectus*, la qual, si bé es va estendre molt, hauria mort sense descendència, i l'altra l'*Homo antecessor* que s'hauria ramificat en dues línies: la dels *heidelbergensis*, avantpassats dels de Neanderthal, i la de l'*Homo sapiens*, que és l'única espècie no extingida dels homínids. Aquesta concepció es podria modificar lleugerament dient: l'*antecessor* va ser la branca de l'*erectus* que originà *heidelbergensis* i *sapiens*, és a dir era, realment, un *H. erectus antecessor*, i es mantindria l'enllaç dels *erectus* amb el llinatge humà. Però, no cal dir, fins ara tot el que s'afirmi referent a filogènia són hipòtesis, no realitats comprovades.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-18.00 *Radiofórmula*
 22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Vida sana*
 20.00-21.00 *El tercer temps*
 21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

20.00-21.00 *Parlem de Salut*
 21.00-22.00 *Buscant la llum*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *De cap i de nou*
 20.00-21.00 *A peu de carrer*

21.00-22.00 *Temps d'escolta*
 23.00-00.00 *Projectes*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Redescobrir Amèrica*
 20.00-21.00 *Sense embuts*
 23.00-00.00 *Mirades*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Radiofórmula*
 02.00-02.30 *Ressons*
 02.30-06.50 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
Aires hípics

11.00-12.30 *Trotamundos*
 12.30-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Radiofórmula*
 02.00-02.30 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

06.50-08.00 *El tren de les set*
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
 12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-20.30 *Església Viva*
 20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 23.00-23.45 *La cantata*
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *Pregària de Completes*
 00.30-01.00 *Jazz*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 9

08.45 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.00 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.15 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Directora: M. Ángeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 Director: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral Albada (Pueri Cantores), de la parròquia de Sant Esteve de Granollers, sota la direcció de Roser Guixé.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra.
 Coordinador: Ignasi Miranda.
 11.20 *Els camins de la calma*
 Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
 Director: Ferran González.
 11.30 *Pueblo de Dios*
 «El Sahel, boudis en el desierto.» El clima tòrrid i l'escassetat de precipitacions són la característica del Sahel, un ecosistema que afecta deu països, entre ells, Burkina Faso.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 9

10.30 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
 Director: Francesc Rosaura.
 11.20 *Fonaments de la fe*
 «Humanisme.»

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
 El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

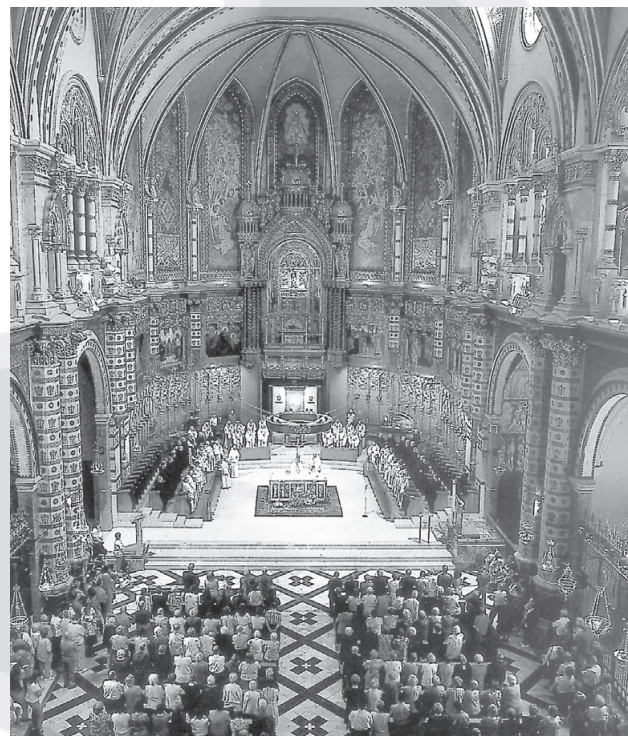
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
 directe des de la
 basílica de
 la Mare de Déu
 de Montserrat

de dilluns a diumenge,
 a les 7.30 h,
 la pregària de Laudes

Cada diumenge,
 a les 11.00 h,
 la Missa conventual

■ Barcelona 106.6
 ■ Tarragona 100.6
 ■ Catalunya Central 93.7
 ■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1
 ■ Garraf 96.8
 ■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
 ■ Cerdanya 104.4
 ■ La Seu d'Urgell 105.0
 ■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **CATEQUESI.**— A la pàgina www.arguments.es trobareu un complet curs de catequesi. El lloc vol ser un punt de referència i orientació pel que fa a qüestions actuals i bàsiques d'ètica, antropologia, cultura, família, educació o religió.

Altres bisbats

• **SEMINARI DE SIERRA NEVADA.**— Del 16 al 23 de març, exercicis espirituals per a religiosos i laics, dirigits pel P. Alejandro Muñoz, s.j. Més informació: tel. 958 340 705.

• **ESCLAVES DE CRIST REI DE MADRID.**— Del 19 al 23 de març, exercicis espirituals per a adults i matrimonis, dirigits pel P. Máximo Pérez, s.j. Més informació: tel. 913 597 861, fax: 913 590 856, a/e: ecreymad@planalfa.es, web: www.esclavasdecristorey.org.

Setmana Santa

• **PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— El 13 de març, a les 19.30, celebració comunitària de la penitència, animació musical per joves de la

parròquia; **Diumenge de Rams**, benedicció i missa a les 11.00, al claustre, i a les 13.00, a la plaça de l'església; a les 19.00, vespres solemnes; **Dijous Sant**, a les 19.00, concert de música per la coral Veus del Palau; a les 19.30, missa de la Cena del Senyor (polifonia i solistes); a les 22.30, vetlla de pregària tota la nit; **Divendres Sant**, a les 8.00, ofici cantat de tenebres i laudes; a les 12.00, celebració i cant de la Passió del Senyor. Predicarà Mons. Joan E. Jarque, canonge. Hi participarà el Cos de Portants del Sant Crist de la Concepció; a les 18.00, via crucis pels carrers de l'Eixample amb el Cos de Portants de la Concepció. Text de Mons. Joan Carrera. Cants en català i castellà i acompanyament musical; a les 19.30, cants polifònics: *Vexila Regis*; **Dissabte Sant**, a les 21.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 11.30, eucaristia solemne de Pasqua; a les 19.00, vespres solemnes amb processó a les fonts baptismals. Les presidirà Joan Martí Alanís, arquebisbe emèrit d'Urgell; **Dilluns de Pasqua**, a les 11.00, eucaristia solemne; a les 11.30, caramelles al claustre. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **PASTORAL DEL SORD.**— Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes per a sords. El 15 de març, a les 18.30, benedicció de rams i missa a la parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68, entrada pel carrer Sant Marc, Barcelona).

• **COMUNITAT PARROQUIAL DEL MASNOU.**— **Diumenge de Rams**, ho-

rari de misses: a les 9.00, Sant Pere; a les 10.00, Casa Benèfica; a les 11.00, Mare de Déu del Pilar; a les 11.30, Sant Pere (amb la participació de la coral Xabec); a les 11.30, Santa Maria de Maricel; a les 13.00, Santa Maria d'Ocata; a les 19.30, Sant Pere; **Dimecres Sant**, a les 20.30, celebració del sagrament de la Reconciliació a Sant Pere; **Dijous Sant**, a Sant Pere, a les 20.00, celebració de la Cena del Senyor; a les 23.00, vetlla de pregària i adoració; **Divendres Sant**, a Sant Pere, a les 12.00, celebració de la Passió i Mort del Senyor; a les 18.00, via crucis; **Dissabte Sant**, a Sant Pere, a les 9.00, laudes; a les 23.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, horari de misses: a les 10.00, Casa Benèfica; a les 11.00, Mare de Déu del Pilar; a les 12.00, Sant Pere; a les 12.00, Santa Maria de Maricel; a les 13.00, Santa Maria d'Ocata; a les 19.30, Sant Pere.

• **CATEDRAL DE GIRONA.**— **Diumenge de Rams**, a les 11.00, benedicció de rams a la plaça dels Apòstols, processó i missa; el 18 de març, a les 17.00, missa crismal, benedicció dels sants olis; **Dijous Sant**, a les 19.00, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 11.00, ofici de tenebres a la capella conventual; a les 17.00, celebració litúrgica de la Passió del Senyor; a les 22.00, processó del Sant Enterrament. Acte final a l'escalinata de la catedral; **Dissabte Sant**, a les 23.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 11.00, missa solemne i benedicció papal. Presideix totes les celebracions el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler.

• **MONESTIR DE SANT MATIES.** **MONGES JERÒNIMES.**— **Diumenge de Rams**, a les 11.00, benedicció de rams, processó i celebració de l'Eucaristia; a les 19.00, vespres; **Dijous Sant**, a les 19.00, missa de la Cena del Senyor; a les 23.00,

hora santa; **Divendres Sant**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, ofici de lectura; a les 18.00, solemne acció litúrgica de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, ofici de lectura; a les 19.00, vespres; a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 8.15, laudes; a les 11.00, eucaristia; a les 19.00, vespres. C/ Mercè Rodoreda, 7 - Barcelona, tel. 934 173 666.

• **CALDES DE MONTBUI.**— Del 17 al 22 de març, exercicis espirituals per a homes, a la casa Mare de Déu de Montserrat. Més informació: tel. 938 654 496.

• **PASQUA URBANA.**— La parròquia de Santa Agnès (c/ Sant Elies, 23 - Barcelona) organitza del 20 al 22 de març, de 10.00 a 13.30, una sèrie d'activitats, tallers i dinàmiques per viure més intensament els oficis de Setmana Santa i viure'ls en comunitat. Adreçat a nens, joves i adults. Més informació: tel. 932 002 916.

Barcelona

• **ECUMENISME.**— El 7 de març, a les 19.00, celebració del Dia Mundial de la Pregària Ecumènica amb el lema «La saviesa de Déu ens concedeix una nova comprensió». Serà a la parròquia de la Concepció, a la capella, c/ Roger de Llúria, 70 - Barcelona.

• **SANTA MARIA DEL PI.**— El 8 de març, a les 21.00, representació del drama sacre *El doctor Pa i Aigua*, retaule de sant Josep Oriol.

• **CURS DE MONITORS D'EDUCACIÓ AFECTIVA I SEXUAL.**— El 8 i 9 de març, el 5 i 6 d'abril, i el 17 i 18 de maig, Nieves González Rico i Begoña Ruiz Pereda (Fundació Desenvolupament i Persona, Valladolid) imparteixen el curs *Aprendamos a amar*. Serà al col·legi Loreto-Abad Oliba. Més informació: Giorgio Chevallard, tel. 935 830 088, a/e: giorgio.chevallard@ati.es, i Clara Valls, tel. 934 269 167, a/e: claravv82@gmail.com.

• **ORDENACIÓ DIACONAL.**— El 9 de març, a les 19.00, Miquel Àlvarez serà ordenat diaca a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, c/Diputació, 231.

• **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 10 de març, a les 19.00, xerrada de Rachid Aarab (codirector del Grup de Recerca Pensar per Con-

PROGRAMA SETMANA SANTA 2008

Parròquia de la Concepció
Aragó, 299 - Barcelona
www.concepciobcn.com

DIJOUS 13 DE MARÇ

19'30 h **Celebració comunitària de la Penitència**, animació musical per joves de la parròquia.

DIUMENGE DE RAMS

11 h **Benedicció de Rams** al claustre de la parròquia i **Missa** (servei de guarderia).
13 h **Benedicció de Rams** a la plaça de l'església i **Missa** (servei de guarderia).
19 h **Vespres solemnes**.

DIJOUS SANT

19 h Concert de música litúrgica pel grup coral VEUS DEL PALAU.
19'30 h **Missa de la Cena del Senyor** (polifonia i solistes).
22'30 h **Vetlla comunitària de pregària**. Hi haurà vetlla tota la nit.

TRIDU PASQUAL

DIVENDRES SANT

8 h Ofici cantat de **Tenebres i Laudes**.
12 h **Celebració de la Passió del Senyor**. Cant de la Passió i predicació de Mons. Joan E. Jarque, canonge. Hi participarà el Cos de Portants del Sant Crist de la Concepció.
18 h **Via Crucis** exterior pels carrers de l'Eixample (Aragó, Llúria, València i Bruc).
Amb el Cos de Portants del Sant Crist de la Parròquia de la Concepció. Text de Mons. Joan Carrera. Cantos en català i castellà i acompanyament musical. Acte final a la plaça de l'Església.
19'30 h Cants polifònics: *Vexila Regis*.

DIUMENGE DE PASQUA

21 h del dissabte, **Vetlla Pasqual** i celebració de la **Resurrecció del Senyor**.
11'30 h **Eucaristia solemne del Dia de Pasqua**.
19 h **Vespres solemnes** amb processó a les fonts baptismals. Presidirà Mons. Joan Martí Alanís, arquebisbe emèrit d'Urgell.

DILLUNS DE PASQUA

11 h **EUCARISTIA** solemne.
11'30 h **Caramelles** al claustre parroquial.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 6 € que ens envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Cuba en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat hurem enviat milions de llibrets a diversos països

Ajuda a l'Església Necessitada Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817
E-mail: fc@ain-es.org / www.ain-es.org

EL ROSARI
Goig · Llum · Dolor · Glòria

Des del carrer

Els pares que han pres la decisió de portar els seus fills en una escola cristiana reclamen que la seva veu sigui escoltada en els debats i les discussions al voltant d'una qüestió tan delicada i tan important com és l'educació. El diumenge 10 de febrer aquesta veu es va fer sentir amb fermesa durant la trobada familiar organitzada per la CCAPAC (la confederació d'AMPA de les escoles cristianes) i presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Mercè Rey, presidenta de la CCAPAC i en representació de més de 250.000 alumnes i les seves famílies, va denunciar la discriminació que pateix l'escola concertada i va reclamar que la futura llei d'educació assegurés el concert per a l'etapa postobligatòria.

Mercè Rey, presidenta de la Confederació d'AMPA de les escoles cristianes

«L'escola concertada estalvia molts diners a la hisenda pública»

—Quin era l'objectiu de la trobada familiar del 10 de febrer?

—Volíem donar-nos a conèixer a totes les AMPA de les escoles cristianes que encara no estan confederades així com fer sentir la nostra veu de pares i mares en el debat actual sobre l'educació. Volem que el Departament d'Educació de la Generalitat també tingui en compte la nostra opinió ja que, al cap i a la fi, els pares som els primers educadors dels nostres fills.

—En quin sentit estan discriminades les famílies que decideixen portar els seus fills en una escola concertada?

—D'entrada, cada any són més les famílies que no poden portar els seus fills en una escola concertada perquè no hi ha prou places. En mans del Departament d'Educació hi hauria la possibilitat que les escoles concertades que reben més sol·licituds poguessin obrir més línies, però la realitat és que no promouen prou la xarxa tan important d'escoles concertades existent a casa nostra. El Departament d'Educació hauria de reconèixer que en aquest país no es pot pagar l'escola per a tothom. L'escola concertada, amb les aportacions dels pares, amb el sobre esforç del professorat i del personal, i amb l'aposta per la màxima eficiència en la gestió dels recursos per part dels directius i

titulars, estalvia quantitats molt importants de diners a la hisenda pública. Si totes les escoles concertades tanquessin les portes, aquest país se'n aniria en orris. D'altra banda, si estem d'acord que el pressupost no arriba per a l'escolarització de tothom, per què no són tots els alumnes, tant de la pública com de la concertada, els que paguen una quota?

—Sense les quotes que paguen les famílies, les escoles concertades podrien tirar endavant?

—No, perquè el concert només arriba al 60 o al 70% del que val realment la plaça escolar i, per tant, són els pares els que han de pagar la resta. L'escola concertada necessita recursos anàlegs als de l'escola pública per poder exercir plenament la seva responsabilitat educativa i, de fet, hi ha escoles cristianes que, com que no es poden mantenir, han hagut de tancar. D'altra banda, també caldria que la futura llei d'educació superés la discriminació actual en els estudis postobligatoris, ja siguin de batxillerat o de formació professional (cicles formatius de grau mitjà i superior). Si els pares, en l'etapa obligatòria, poden triar entre pública o concertada, quan arriben a l'etapa postobligatòria pràcticament l'única opció que tenen és entre pública i privada. És una trava econòmica molt important que, sens

dubte, limita el dret a triar l'escola que volen per als seus fills. És il·lògic que en un país l'etapa obligatòria sigui pública o concertada, que la gran oferta universitària pública estigui a l'abast de gairebé totes les butxaques i que, en canvi, hi hagi dos o quatre anys d'etapa postobligatòria que siguin totalment privats. Entre 300 o 400 euros mensuals pot costar l'escolaritat del batxillerat en una escola concertada.

—Encara no ha quedat resolta la dicotomia entre escola pública i escola concertada?

—Recordo que després d'haver signat el Pacte Nacional per l'Educació, el Departament d'Educació va fer un decret per subvencionar les AMPA que fessin activitats quan s'acaben les classes i mentre els pares encara treballen, però la primera convocatòria només va sortir per a les escoles públiques. Se suposava que després d'haver signat el Pacte Nacional per l'Educació la disjuntiva que hi havia entre privada i pública quedaria superada, però no va ser així. L'escola concertada continua sent atacada injustament de ser discriminatòria, quan la realitat és que són les famílies que hi porten els fills les que estan discriminades econòmicament.

Carme Munté

Aigua

A Catalunya l'augment continu de la població i un consum d'energia creixent i exagerat, finalment ha coincidit amb un dels llargs períodes poc plujosos típics del país. D'aquesta situació el que és nou i preocupant no és pas la sequera en si —les dades climàtiques confirmen que hi ha hagut períodes tant o més secs que el d'ara— sinó aquest consum totalment extremat en comparació amb els recursos reals del territori.

Obrir l'aixeta i que en rafi aigua s'ha convertit en un gest tan fàcil, ens hi hem avesat tant, que ja no som conscients del procés complexíssim que fa que arribi fins a nosaltres, i gairebé creiem que és una cosa natural. Aquesta pèrdua de la noció real de les coses, però, no és només aplicable a l'aigua, sinó també en general a tot el complex funcionament de la nostra societat actual. Que puguem gaudir contínuament d'aigua corrent, llum, gas, connexions telefòniques... en definitiva, que tot rutlli ho és tot menys natural. És un autèntic luxe, però ho trobem tan habitual que no n'apreciem el valor, i d'aquí que en fem aquest malbaratament continu. L'autèntica solució al problema actual no és que plogui, sinó que tothom prengui consciència que no ens podem permetre l'ostentació de gastar els recursos al ritme a què, malauradament, estem acostumats.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Lliçons, discretes, del bisbe Daumal

No seria bo que el ritme accelerat dels esdeveniments ens privés de fer atenció a l'exemplaritat del bisbe Ramon Daumal, recentment traspasat. A tots ens agraden i ens conforten la modèstia i la simplicitat de vida. Sovint les reclamem als germans, sobretot si els ha tocat d'exercir un ministeri o servei destacat. Però fàcilment els ulls se'n en van cap a les formes de vida més espectaculars —potser per criticar-les— mentre ens passen per alt les virtuts silencioses.

M'imagino ara el bisbe Ramon acollit amorosament pel Pare al convit del Regne... És allà, i no aquí, evidentment, on es fa realitat aquella divertida profecia de Jesús que recomana d'escollir, d'entrada, els últims llocs a taula: pel que fa a la vida present, qui els escull... s'hi queda, gairebé sempre.

Potser, ara i aquí, la qualitat més interpelladora del pastor Daumal és la seva capacitat de mantenir-se joiosament fidel enmig de les més diverses —i, de vegades, doloroses— circumstàncies. Tots els qui el tractaven li coneixen la seva dita preferida: «Déu sobre tot.»

Sobre tot... Als seus noranta-cinc anys, el «tot» de mossèn Daumal feia un bon gruix. Havia sentit perillar la seva vida, els primers mesos de la guerra civil. Aleshores només era seminarista. «És que si fossis capellà t'hauria de matar», li va dir el milicià de torn, abans de lliurar-li el carnet sindical que li permetria de circular sense amenaces. I, després, la postguerra, amb la joia d'estrenar el seu sacerdoci i el seu ministeri parroquial. Però també amb l'angúnia de tantes ambigüitats, de tanta impotència a una banda i de tanta prepotència a l'altra.

La seva vida ha transcorregut sempre freqüentment a freqüència del poble i, especialment, del poble de Déu. L'opció pastoral per la parròquia i l'amor entranyable al clergat secular han estat el seu primer carisma. Per copsar-lo bé, cal situar-se en el context del seu temps, que no és el d'ara. El bisbe Daumal pertany a una generació que no es resignà al vell tòpic d'un clergat de via estreta, sense fesomia pròpia, subsidiari de la vida religiosa. Això es traduí, d'una banda, en la revaluació del ministeri més directament diocesà com a font d'espiritualitat i, de l'altra, en una més gran exigència de pobresa evangèlica, de desinstal·lació, de pregària, d'esperit comunitari, per part dels preveres. Va viure engrescadament els inicis de la Unió Sacerdotal, associació de sacerdots històrica, promotora justament d'aquests valors, als quals ell es mantingué sempre fidel.

D'aquest ple lliurament, des de primera hora, de Daumal a la parròquia en sortiren fruits duradors. Encara durant tots els llargs anys de la seva jubilació eren moltes les persones que continuaven amb ell un acompanyament espiritual iniciat fa molts anys. Un senyal clar que el seu pas havia deixat petjada. D'altra banda, ell va rebre, a través de les diverses parròquies que va servir —de poble, de ciutat gran, de barriada i del centre de Barcelona—, un coneixement privilegiat de la nostra realitat diocesana.

Cap a la fi del 1968 —un any significatiu a Europa i tens a Barcelona— esdevingué bisbe auxiliar de la nostra diòcesi. Havia conegut l'administrador apostòlic Miguel de los Santos —poc temps— i havia col·laborat llargament amb l'arquebisbe Gregorio Modrego. Ara seria amb l'arquebisbe Marcelo González amb qui treballaria com a bisbe auxiliar, en un clima eclesial de contestació força estesa i enmig de la conflictivitat social i política que estimulava el canvi de règim pressentit. Però Daumal assumí la seva nova responsabilitat amb el tarannà de sempre: prioritat del treball pastoral concret, visió clara dels problemes i, alhora, sentit positiu. Es va mantenir sempre lúcid i possibilista. Obtingué la jubilació el 1987, en els últims anys de l'etapa del cardenal Narcís Jubany.

Abans m'he referit a la dimensió interpelladora de l'exemplaritat del bisbe Daumal. Concretant una mica més, diria que la seva actitud contrasta amb la proclivitat, avui creixent entre nosaltres, de convertir tot allò que percebem com a defectes i desencerts eclesials en motiu de desafecció. El «Déu sobre tot» del bisbe Daumal era més que una expressió pietosa: significava la capacitat de fer Església des de la fragilitat humana.

Ara mateix

Rauxa